DEVRİMCİ YOL

SAYI: 14 3 ŞUBAT 1978 500 Kuruş

"...Bugünkü devlet yapısı içindeki tüm faşist yasa ve kurumlar, MİT, Kontr-Gerilla ve onun sivil kolu olan faşist Ülkü Ocakları ve toplum polisi teşkilatları dağıtılmalıdır.

Faşist işkence ve cinayet şebekelerinin ele başları cezalandırılmalıdır."

12 MART'TAN BUGÜNE...

ÜLKEMİZDE son zamanlarda ortaya çıkan gelişmeler gerçekten üzerinde dikkatle durulması gereken bir önem taşıyor. Siyasi gelişmelerin yönünün doğru olarak gözlenmesi ve siyasi görevlerimizin doğru olarak tespit edilmesi gerekiyor. Bu ise mevcut siyasi gelişmelerin yakından ve derinliğine incelenmesini gerektirir. Bu önümüzdeki günlerdeki en önemli sorunumuz olacaktır.

Bugükü siyasi gelişmelerin doğru olarak kavranabilmesi için göz önünde bulundurulması gereken temel olgu ülkemizin emperyalizm tarafından sömürülen ekonomik, askeri, siyasi bakımlardan bağımlı ve onun gizli işgali altında bulunan yeni -sömürge bir ülke olmasıdır. Bu durum ülkemizi sürekli ekonomik krizlerle siyasi istikrarsızlıklarla karşı karşıya bırakan sürekli olarak köklü sorunlar doğuran bir temel yaratmaktadır. Ülkemizde kapitalizm özellikle 3. bunalım dönemi içindeki (bu dönemin özelliklerinin bir sonucu olarak ortaya çıkan) gelişmeler sonucu oldukça gelişmiştir. Buna karşılık ülkemiz ekonomisi bağımsız bir kapitalist yapıya sahip değildir. Temelini esas olarak emperyalizmin bir uzantısı durumundaki "montaj sanayii" oluşturmaktadır. Hammadde (yarı mamul madde olarak) ve makina teçhizat ve teknoloji bakımlarından **dışardan** sürekli olarak beslenmek zorundadır, ki bu beslenmenin sağlanması tüm iç finansman kaynaklarını emdiği gibi buna ek olarak sürekli bir dış borçlanmayı gerektirmektedir. Bunun yanında feodalizm de tam olarak tasfiye edilebilmiş değildir. Ulusal sorun çözülememiştir. Bütün bunlar ülkemizde burjuva demokratik devrimin tamamlanmamış olmasını getirmektedir.

Böylesi bir yapı, ülkedeki egemen sınıfların, giderek güçlenen ve belirleyici bir konuma yükselen işbirlikçi yerli-tekelci burjuvazi, toprak ağaları ve tefeci tüccarların en irilerinden oluşan bir ittifak (oligarşi) şeklinde ortaya çıkmasını getirmektedir. Oligarşi kendi içinde çelişkili bir nitelik taşır. Kapitalizmin dışa bağımlı da olsa gösterdiği gelişme feodalizmin geriletilmesini gerektirmektedir. Kaynaklar ağırlıkla var olan "sanayii" nin ihtiyaçlarına akıtılmak zorundadır vb. Özetle kapitalizmin gelişmesi bir yandan eski gerici ittifakın parçalanmasını, öte yandan egemenliklerini sürdürebilmek için yine onların "birleştirilmeleri" zorunluluğunu doğurmaktadır. Oligarşi içi çatışmalar bir yandan ülkede siyasal istikrarsızlıkları doğururken, yine oligarşinin egemenliğinin zayıf bir temel üzerinde yükselmesi ülkedeki siyasal yapıyı ve gelişmeleri belirleyici bir şekilde etkilemekte, tayin etmektedir..

Bir ülkedeki ekonomik ve toplumsal yapının özellikleri o ülkenin siyasal yapılanışını ve siyasal gelişmeleri büyük ölçüde etkiler. Eğer egemen sınıfların durumu geniş halk yığınlarına ekonomik tavizler tanımaya olanak verecek **kadar** "sağlam" ve "güçlü" ise, burjuvazi mümkün olduğu kadar tavizci bir yönetim sürdürmeyi egemenliğini tavizci ve "demokratik" yönetim metotlarına dayanarak sürdürmeyi tercih eder. Tersine, eğer burjuvazi (egemen sınıflar) zayıf ve güçsüzse geniş halk yığınlarına ciddi tavizler verecek durumda değillerse egemenliklerini faşist yönetim metotlarına dayanarak sürdürmeyi tercih edecekler, demokrasiyi "lüks" olarak görerek faşizme yöneleceklerdir.

Ülkemizde de, zayıf ve cılız olması, oligarşinin faşist baskı ve terör yöntemlerine dayanarak, bu şekilde yığınların baskı altında tutulmasına ve sindirilmesi politikalarına dayanarak egemenliğini sürdürmeye çalışmasına yol açmaktadır. Bu durum aynı zamanda tekelci burjuvazinin bütünü açısından gerekli kitle desteğinin oluşturulması ile devlet aygıtının tümünün ve bütün toplumun faşistleştirilmesi talebini de beraberinde getirmektedir.

İşte karşılaştığımız tüm **temel** siyasal gelişmeler ancak ülkemizin özgül yapısının ortaya çıkardığı bu özelliklerle **ilişkileri** çerçevesi içerisinde doğru olarak kavranabilir.

12 MART VE SONRASI

12 Mart öncesindeki ekonomik koşullar aşağı yukarı **bugünkü** gibiydi. Ekonominin yapısal özelliklerinden kaynaklanan sorunlar birikmiş, olağanüstü önlemler alınmasını gerektiriyordu. Emperyalist mihraklar bugünküne benzer önlemleri dayatmıştı; (IMF'nin emirleri yönünde) yüksek oranlı bir devalüasyon gerçekleştirildi. İç talebi ve ithâlatı daraltıcı tedbirler gündeme getiriliyordu. Gündeme getirilen tedbirler geniş halk yığınlarının yaşam koşullarında dayanılmaz sıkıntıları ve yoklukları getirecekti. Oysa Devrimci Mücadele giderek artan bir hızla halk kitleleri içinde genişliyordu. Daha 1970 yılı yazında Türkiye DEV-GENÇ'in önderlik ettiği geniş işçi ve köylü hareketlerini yaşamıştı. Dayanılmaz şekilde ağırlaşan yaşam koşulları ile birlikte Devrimci Mücadele'nin hızla büyüyüp, yaygınlaşarak düzenin temellerini sarsacağı ortada idi. Ordu içinde küçük burjuva radikalizmi, sol görüşle iç içe bir şekilde örgütleniyordu. Pre-kapitalist unsurların aleyhine uygulamaların gündeme getirilmesi sonucu ortaya çıkan DP hareketi ve diğer nedenlerle yıpranan Demirel hükümetinin, oligarşinin egemenliğini sürdüremeyeceği ortadaydı. Bugünkü gibi bir reformist alternatifi geçerli kılan nedenler de olmayınca, emperyalizm 12 Mart uygulamasını gündeme getirdi. **Kontr-Gerilla** uzmanlarının önderliğinde bütün devrimci unsurlara karşı savaş ilân edildi. İşkencelerin cinayet ve katliamların devletin resmi politikası olarak sürdüğü bu dönemde **kukla** iktidar arkasında devleti esas olarak yöneten güç ABD emperyalizminin (CIA'nın) ağırlıkla ordu içinde örgütlediği Kontr-Gerilla örgütü olmuştur demek doğru olur. Bu açık faşist diktatörlük döneminde "iç düşmanlara" karşı ilan edilen bu açık savaş döneminde halk yığınlarına önderlik edebilecek olan Devrimci güçler ezilirken halk yığınları korkunç bir pahalılığın altında tam anlamıyla soyuldu. Bu ağır talan ve katliamların sessiz izleyicileri haline gelen sendika ve sözde reformist parti resmen kapatılmadı.

12 Mart dönemi sonrasında bir çok değişikliklere ve arada kısa bir CHP koalisyonunun kurulmuş olmasına rağmen **özünde** fazla bir şey değişmemiştir. 12 Mart'ın sıkıyönetim terörünün yerine bu dönemde sivil faşist terörün yaygınlaştırılıp yoğunlaşması, bu kez ülkeye gene -fakat bu kez sivil- bir iç savaş görüntüsüne sürüklemiştir. Özünde fark yoktur diyoruz, çünkü sivil faşist terörün yoğunlaşmasını sağlayan Ülkü Ocakları ve MHP sıkıyönetim döneminde yönetimi elinde tutan resmi faşist örgütün (şimdi bilinen adıyla Kontr-Gerilla'nın) sivil-legal örgütlenmesi, yan kuruluşu gibidir. Bütün MC hükümetleri döneminde resmi gizli güçler tarafından Ülkü Ocakları örgütlendirilmiş, Aliağa, Seydişehir, İş Demir, Tariş gibi büyük devlet işletmeleri ve eğitim kurumları, özellikle sivil savunma uzmanlarının destekleriyle (ki bu bilhassa Seydişehir ve Aliağa'da çok açık görülür) bunlara işgal ettirilmiştir. (Bir örnek ODTÜ'dür. Önce İ. Alyanak istifa ettirilmiş, yerine faşist Hasan Tan rektör olarak tayin edilmiş, o, "işçi" adı altında işgalci kuvvet olarak yüzlerce faşisti ODTÜ'ye doldurmuştur. Faşist işgal hareketinin başarısızlığa uğratılmasından sonra ise ODTÜ'den atılan işçilerin topluca TARİŞ'te işe alınmaya çalışıldığı gazetelerde yazıldı. Faşistler adeta askeri birlikler gibi hareket ettirilip eğitiliyorlar. Hasan Tan da şimdi, bir kısım 12 Mart işkencecisi gibi yurt dışına kaçmıştır.) MC hükümetleri dönemince faşist terör, bir hükümet politikası olarak sürdürülmüş, faşist terör demagoji ile beslenerek yığınlar içinde faşizmin ideolojik yayılması, kitle temeli güçlendirilmeye çalışılmıştır.

Faşizmin terör politikaları karşısında soldaki bir çok revizyonist grup 'oyuna gelmeme' gibi gerekçelerle faşizme karşı çıkmama, aynı şekilde karşılık vermeme şeklinde faşizme teslimiyeti savunmuşlardır. Faşistlerle devletin güvenlik kuvvetlerini karşı karşıya bırakmayı savunmuşlar, TSİP, TİP, TKP ve Halkın Sesi gibi hainler faşist saldırılar karşısındaki halkın kendisini savunmasına bile karşı çıkacak ve halkın meşru savunma hakkına sahip çıkan Devrimcileri ihbar etmeye vardıracak kadar alçalmışlardır.

Faşizmin saldırıları geniş halk yığınları içinde güçlü bir can güvenliği talebinin, faşizme karşı savunma eğiliminin doğmasına neden olmuştur. Geniş emekçi halk yığınlarının ve devrimcilerin her türlü teslimiyet önermesini reddederek faşizme karşı aktif bir direnmeyi yaratmaları faşizmin oyunlarının bozulmasına, faşist terör ve demagojilerin bir ölçüde de olsa etkisizleşmesine yol açmıştır. Faşist güçlerle halk güçleri arasındaki mücadelenin bu şekilde keskinleşerek bir iç savaş doğrultusunda

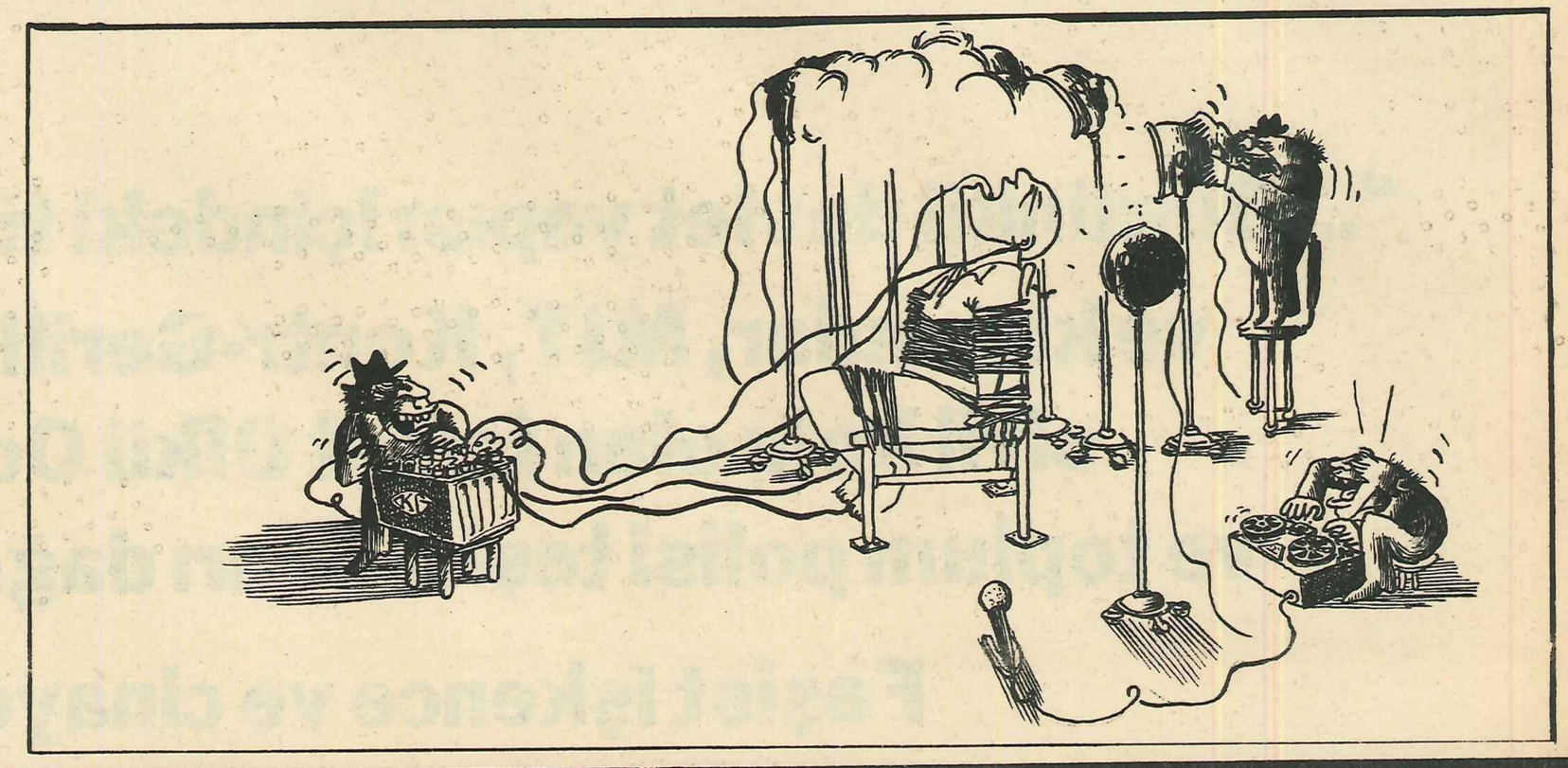

• Ecevit Hükümeti, mevcut krizin bir iç savaş doğrultusunda derinleşmesine karşı oligarşinin bir "müdahalesi"dir

derinleşmesi bir yandan da egemen sınıflar içinde bu gelişmeler karşısındaki huzursuzluklara da yol açmıştır. bu durumun oligarşi içinde (geniş halk yığınlarının can güvenliği özlemlerine sahip çıkan) CHP iktidarına olan eğilimlerde belirli bir rol oynadığı söylenebilir.

1973 yılındaki seçimlerden sonra oligarşinin sorunlarına bir çözüm bulunamadı. Oligarşinin yapısal olan sorunları daha da derinleşmişti. Birbiri ardı sıra devalüasyonlar yapılmaya başlandı. Bunların adına "para ayarlaması" denilerek kitlelerin tepkisi önlenmeye çalışıldı. Ancak, bu ekonomik gelişmeler hayatı alabildiğine pahalılandırdıkça, bu tür kelime oyunlarının da oligarşi için bir çözüm yolu olmadığı ortaya çıktı.

1971 sonrasında "sanayi" daha büyük bir hızla büyüdü. "Sanayinin" büyümesine paralel olarak da tekelci burjuvazinin hammadde yarı-mamul madde, makina-teçhizat ve teknoloji için döviz ihtiyacı, yatırımların finansmanı için kredi ihtiyacı, fabrikaların işleyebilmesi için enerji ihtiyacı arttı. 1974 yılında ortaya çıkan Kıbrıs müdahalesi bu duruma bir tüy dikti. Daha önce yerli tekelci burjuvaziye aktarılan fonların önemli bir kısmı savaş harcamalarına ve silahlanmaya ayrıldı. Kıbrıs bunalımı nedeniyle etkilenen ABD-Türkiye ilişkileri silah ambargosunu doğurdu ve döviz rezervlerinin önemli bir bölümü (yerli tekelci burjuvazinin ithalât ihtiyaçları yerine) askeri harcamalara ayrıldı. Savaş durumu nedeniyle ticari ilişkiler de önemli ölçüde aksadı. Yerli tekelci burjuvazi, bu sorunlarına bir çözüm bulmaya çabaladıysa da, başarılı olamadı. 1974 yılı yaz aylarından beri devam eden ekonomik sorunlar 1977 yılının ortalarında bir erken seçimi zorunlu kıldı.

Gelinen yer yine 12 Mart öncesikoşulların üç aşağı beş yukarı aynıydı. "Döviz dar boğazı" gene gündemdeydi. IMF gene yüksek oranlı bir devalüasyonu, ücretlerin ve maaşların sabit tutulmasını, taban fiyatlarının düşük tutulmasını, iç talebin kısıtlanmasını "öneriyor" (!) du. Bunlardan bir kısmı (özellikle kur ayarlamaları şeklinde kısmi devalüasyonlar) uygulandı. Taban fiyatları düşük tutuldu. Ve işte bu koşullarda II. MC düşürüldü. Demirel (bu kez şapkasını unutmadan!) gene gitti. Ecevit'in bazı Erim'vari demeçlerini gördükçe "tarihin tekerrürden ibaret olduğuna" inanası geliyor insanın.

ECEVİT HÜKÜMETİ, SORUNLARI, VE KONTR- GERİLLA TARTIŞMALARI

Ecevit hükümetinin güven oylaması yapılacağı gün tekelci burjuvazinin önde gelen sözcülerinden Abdi İpekçi şöyle yazıyordu:

"-Türkiye, bir iç savaş niteliği almaya başlayan şiddet eylemleri, tükenen dövizleri, işlemeyen fabrikaları ve dayanılmaz bir hal alan pahalılığı ile tam bir kaosa gidiyordu. Kendi içindeki kaosu çözemeyen hükümet bu sorunların üstesinden gelmek şöyle dursun İstanbul'a bir Vali, Kahire'ye bir büyükelçi, TRT'ye bir genel müdür atayabilmekten bile acizdi. Ekonomi 70 sente muhtaç duruma düşmüşken, eldeki tütün ve buğday stoklarını satma becerisi gösterilemiyor ve ürünler depolarda, toprağın altında çürütülüyordu. Baskısı gittikçe yoğunlaşan ekonomik ve politik sorunlar, hiç bir karara bağlanmadan durmadan erteleniyor, ertelendikçe güçleşiyordu. Ve hemen hemen her gün devletin içerde ve dışarda saygınlığına yeni yeni darbeler indiren olaylarla karşılaşılıyordu.

Kamu görevlilerinde moral, halkta umut kalmamıştı. İşler patlama noktasına hızla yaklaşıyor ve herkes ne zaman, nereden nasıl geleceğini bilmediği bu patlamayı kaygıyla bekliyordu (..)

Türkiye'nin 1977 sonunda içine sürüklendiği ortam ve koşullar her zaman, her ülkede olmaz. Ama olduğu zaman sonucu ya askerî bir darbedir ya da kanlı bir isyan... Oysa içerde ve dışarda bir çoklarının bekledikleri bu olasılıklar şimdi kendiliğinden önlenmiştir."

Ecevit hükümeti krizin bir savaş doğrultusunda derinleşmesine karşı oligarşinin bir "müdahalesi" olarak değerlendirilebilir.

Abdi İpekçi'nin "içerde ve dışarda bir çoklarının beklediği kanlı bir isyan veya bir askeri darbe olasılığının kendiliğinden ortadan kalktığı" tespiti de bir ölçüde ve kısa dönemli olarak geçerli sayılabilir. Ancak **bu** tespitin uzun dönemli olarak geçerli olduğunu söylemek olanaksızdır.

Öncelikle CHP iktidarının karşı karşıya bulunduğu sorunları köklü bir şekilde çözerek iktidarını uzunca bir dönem içinsağlamlaştırabileceği ve bu suretle nispeten istikrarlı bir döneme geçileceği düşünülmemelidir. Herşeyden önce ülkemizin (egemen sınıflar açısından) reformist görünümlü bir yönetimin kalıcı olarak sürdürülmesine uygun bir yapıya sahip olmadığına dikkat edilmelidir. Reformist bir görüntünün korunabilmesi için gerekli olan **"tavizci"** bir politikanın yürütülebilmesi **bugünkü düzen çerçevesi içinde** olanaksızdır. Ecevit'in bugünkü düzeni değiştirmeye ise (bunu yapıp yapamayacağı bir yana) kendisinin niyeti yoktur.

Bu nedenle oligarşi Ecevit hükümetlerini uzun dönemli kalıcı bir tercih olarak gündeme getirmiş değildir. Ecevit hükümetlerinin ülkemizin bugünkü yapısı ve özellikleri çerçevesinde ancak geçici bir çözüm olarak gündeme getirildiği, oligarşinin buna karşılık daima bir faşist iktidar alternatifini elinde tutacağı gözden uzak tutulmamalıdır! Bu alternatifin canlı tutulacağı koşulların da ortadan kalkması beklenmemelidir. Faşist terör ve demagoji ve bu yolla faşizmin kitle temelinin güçlendirilmesi sürecektir. Devlet aygıtındaki faşist örgütler ortadan kaldırılamayacaktır v.b. v.b...

Ecevit yüz yüze kaldığı sorunlar karşısında ne şekilde hareket edecektir? Ecevit hükümeti bugün oligarşinin yüz yüze olduğu sorunları çözmeye yönelmiştir. Kıbrıs sorunu, ekonomik sorunlar ve şimdi birden bire alevlendirilen Kontr-Gerilla tartışmaları ile iç içe geçen "asayiş" sorunu.

Ecevit işe Kıbrıs sorununun başlamıştır. Güvenoyu almadan bile, bu konuda çarpıcı girişimlere yönelmiştir. Zira Kıbrıs sorununun diğer (ekonomik) sorunların kilit noktası olduğunu görmektedir. Ekonomik alanda Ecevit'in IMF'nin "önerilerine" hemen ve **aynen** uyması beklenemez. Zira bu Ecevit hükümetinin yüzündeki tüm reformist maskenin hemen düşmesinden başka bir sonuç veremez. Ecevit'in bir gazeteci ile yaptığı mülakatta bu konudaki bir soruya karşılık "IMF önerilerinin ancak gelişkin kapitalist ülkeler ya da faşist ülkeler için geçerli olabileceğini" söyleyerek "karşı öneriler sunabileceklerini orta yolun bulunabileceğini sandığını" söylüyordu.Memur maaşlarının ve işçi ücretlerinin sabit tutulması, taban fiyatlarının düşük tutulması gibi taleplere Ecevit'in aynen uyması beklenmemelidir. İşçi ve memurların gelirlerinin **kısmen** arttırılmasına yönelik uygulamaları gündeme getirmesi, yüksek oranlı bir devalüasyona en azından uzunca bir süre başvurulmaması muhtemel görülmelidir. Bunun yanında benimsenen MC bütçesinde ithalatın kısıtlanması yolu tutulmuştur. Kamu yatırımlarının tekelci burjuvazinin ve IMF'nin istekleri yolunda "alt yapı" tesislerine yöneltilmesi ve diğer yatırımların kısıtlanması yolunun tutulması da muhtemeldir. Kısaca, Ecevit hükümetinin IMF'nin taleplerine **kısmen uymak** şeklinde bir politika izlemesi beklenebilir. Ecevit döviz konusundaki dış tıkanıklıkların Kıbrıs sorununda düğümlendiği noktasından hareketle bu sorunun çözümü doğrultusunda atacağı adımlarla döviz sorununun çözümü için yeni yollar açabileceğini hesaplamaktadır. Ayrıca bu şekilde ABD askeri ambargosunu da kaldırarak içerdeki askeri masrafların kısılmasını da sağlayabilecektir.

Kıbrıs sorununun özellikle ABD emperyalizmi için bu denli önem taşıması nereden ileri gelmektedir? ABD emperyalizmi son yıllarda ulusal kurtuluş savaşları karşısındaki yenilgileri ile dünya çapında gerilemektedir. Vietnam yenilgisinden sonra şimdi Ortadoğu-Türkiye-Yunanistan çemberindeki varlığı da ciddi sarsıntılar geçiriyor. Buralardaki yerini pekiştirmek için büyük çabalar sarfetmektedir. Kıbrıs sorunu ise Türkiye ile Yunanistan arasındaki açılan çatlak nedeniyle ABD açısından önemli bir sorun yaratmaktadır. Bu sorun yüzünden iki ülkeden birinin ABD nüfuzundan koparak "Sovyet blokuna" yönelebilmesi tehlikesini doğurmaktadır. ABD için Kıbrıs sorununun, ABD'nin bölgedeki hakimiyetini koruyacak şekilde çözümü bu nedenle hayati bir önem taşımaktadır.

Zaten "Halkın Sesi" de bu durumu tespit ettiği için Türkiye' de Kıbrıs sorununun bu şekilde çözümü için en uygun hükümet modelleri arayıp durmuştur. (Ve herhalde artık Ecevit hükümetiyle bu sorunun ABD hakimiyetini garantileyecek şekilde çözümleneceğine güveniyor olmalıdır ki artık legal partiyi de kurduklarını ilân etmişlerdir.)

Ecevit hükümeti, bugünlerde artan komando saldırılarıyla birlikte bir Kontr-Gerilla tartışmalarıyla da yüz yüze gelmiştir. Bu tartışmaları özellikle bu gibi gizli çevrelerle ilişkisi üzerine fazlaca "spekülasyon" (!) yapılan Hürriyet gazetesinin günlerce "manşette" yayınlaması ilginç bir noktadır. Bu suretle yapılmak istenenin Ecevit'i şimdi tam bir ordusuz kumandan durumunda iken MİT'i, Kontr-Gerilla'yı v.b. aklamaya zorlamak olduğu söylenebilir.

Ancak Ünsal ve Genç'in açıklamaları çok önemli gerçekleri su yüzüne çıkaracak niteliktedir. Buradaki en önemli nokta ise, bu, devletin içindeki gizli faşist örgütlerin, Ülkü Ocakları ve MHP gibi faşist sivil örgütlerle olan ilişkilerinin açığa çıkarılmasıdır.

Bütün bu faşist örgütler temizlenmeden ülkemizde asayişten, can güvenliğinden söz edilemeyeceği ortadadır. Ecevit hükümeti bunlara karşı mücadele etmediği sürece sadece barış vaadlerinin sahteliğini kanıtlamakla kalmaz, kendi geleceğini de belirler. Oligarşi bu kez de onu halka ve devrimcilere karşı kullandıktan sonra bu güçler tarafından oluşturulan faşist alternatifle yer değiştirmek üzere alaşağı etmekten geri kalmayacaktır. Geçen sayımızda da değindiğimiz gibi kendisi gerçek bir iktidar olmak istiyorsa ve sahte değil emekçi halk için gerçekten değerli bir barıştan yana ise tüm bu faşist güçlere karşı gerçek bir savaş vermek zorundadır. Biz böyle bir savaşta faşist güçlere bütün gücümüzle sonuna kadar savaşırız. Ve bu hükümetin **faşist güçlere karşı olan** bütün mücadelesini destekleriz. Ve Ecevit hükümetini bu doğrultuda mücadele etmeye çağırırız.

Ne var ki, bugün CHP hükümeti ve Ecevit "sağdan da soldan da gelse bütün terörist eylemlere karşıyız" gibi gerçekleri bulandıran ifadeler kullanmakta, diğer yanda faşistlerle uzlaşmacı ve tavizci bir politika izlemeye hazırlanmaktadır. Halkın değil oligarşinin sorunlarını çözmeye çalışmaktadır. Biz Ecevit hükümetinin faşistlerle uzlaşan, halkın aleyhine olan, oligarşi adına halkın ezilmesine ve sömürülmesine yönelik olan tüm eylemlerine karşı çıkacağız. Ve buna karşı halkımızın Devrimci Muhalefetini yürütüp örgütlemeye çalışacağız. Halkımızın devrimci taleplerinin gerçekleşmesinin tek yolunun devrim olduğunu haykıracağız.

KONTR-GERİLLA TARTIŞMALARI

Devrimcilerin yıllardır savunduğu görüşler

"..İşaret etmek gerekir ki, bugün MHP'li faşist komandolar da devlet aygıtı içindeki faşist kurumlarca örgütlendirilip, yönetilmektedir." (DEVRİMCİ GENÇLİK, Sayı 2)

"Oligarşik diktatörlüğün sivil kolu olan MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşist komandoların saldırılarının yapamadığını oligarşinin bir diğer kolu yerine getirmeye çalışıyor." (DEVRİMCİ GENÇLİK, Sayı 5)

"..Bir CHP iktidarıyla MİT, kontr-gerilla, CIA'nın ordu ve güvenlik kuvvetleri içindeki faaliyetleri son bulacak mıdır?" (DEVRİMCİ GENÇLİK, Sayı 16)

"Gerek ABD emperyalizmi, gerekse onun ülkemizdeki gözde müttefiki durumundaki yerli tekelci burjuvazi uzun bir süredir istikrarlı bir siyasi iktidar oluşturamamışlardır. 12 Mart hükümetleri biçimindeki çözümleri de kalıcı kılamadılar. CIA'sı, kontr-gerillası (onun sivil kolu olan Ülkü Ocakları) ve MİT'i ile bu boşluğun yarattığı sorunları çözmek için sahnededirler." (DEVRİMCİ YOL, Sayı 2)

"..Bugünkü devlet yapısı içindeki tüm faşist yasa ve kurumlar, MİT, kontr-gerilla ve onun sivil kolu olan faşist Ülkü Ocakları ve toplum polisi teşkilatları dağıtılmalıdır. Faşist işkence ve cinayet şebekelerinin ele başları cezalandırılmalıdır. "(DEVRİMCİ YOL, Sayı 3)

"Devlet aygıtı içindeki faşist kurumlar yok edilmeden, CIA, MİT, kontr-gerilla vb. gibi faşist yuvaların faaliyetleri sona erdirilmeden faşizm 'bir tehlike olmaktan' çıkamaz."(DEVRİMCİ YOL, Sayı 5)

"Karşı devrim güçleri uzun zamandır CIA ve kontr-gerillanın dünyanın her tarafında uygulanan kitle pasifikasyonu yöntemlerinin bir parçası olarak kitle içinde olur olmaz yerlerde hedefsiz bombalar patlatmakta ve yığınlar içinde genel bir panik ve yılgınlık ortamı elde etmeye faşizmin demagojisi için uygun bir kitle psikolojisi ortamı yaratmaya uğraşmaktadırlar" (DEVRİMCİ YOL, Sayı 8)

"Faşizmi Türkiye'de örgütleyip besleyen temel güç bilindiği gibi ABD emperyalizmi ve CIA'dır. Oysa şimdiki Dışişleri Bakanı'nın da açıkladığına göre CIA içimize girmiş, MİT'i kontrol altına almış, çeşitli köşe başlarını tutmuştur. Basında bir çok kere Ülkü Ocakları'nın Genel Kurmay Harp Dairesi'nde görevli bazı kişilerce örgütlendirildiği yazıldı. Ülkü Ocakları'nın kontr-gerilla'nın sivil kolu olduğu yazıldı" (DEVRİMCİ YOL, Sayı 10

"Faşizmin gelişip güçlenmesi devlet güçleri aracılığıyla sağlanıyor. MHP'nin hükümete ortak olması faşistlerin devlet kuvvetlerince desteklenmesinin nedeni olarak görülmemelidir. Bu, yanıltıcı olur. MHP koalisyon ortağı değilken de, 1968'lerde, 1972'lerde hep böyle olmadı mı? MHP ve Ülkü Ocakları CIA ve kontr-gerilla örgütünün sivil kolu olarak örgütlenmiştir. Kontr-gerilla ve Ülkü Ocakları'nın Genel Kurmay Harp Dairesi'nce yönetildiği gibi iddialar basında bile yer aldı." (DEVRİMCİ YOL, Sayı 11)

"Bu işgaller MİT tarafından örgütlenmektedir. Ülkü Ocaklı faşistler bu işte maşa olarak kullanılmaktadır. Bu oyun ilk kez Seydişehir Alüminyum Tesisleri, İskenderun Demir Çelik Fabrikaları, Tariş İplik Fabrikası ve Aliağa Rafinerisinde tezgahlanmıştır. Günümüzde ise Tekel Sümerbank ve diğer kamu işletmelerinde yaşanmaktadır." (DEVRİMCİ YOL, Özel Sayı 6)

ÜNSAL ve GENÇ

Niyazi Ünsal bütçe komisyonundaki konuşmasında şunları belirtiyor:

"Askerden ayrıldıktan sonra MİT örgütü içinde görev alan birçok subay ve generalin ülke barışını önemli ölçüde sarsacak birtakım çalışmalar içinde bulunduğunu ve tam anlamı ile katılaşmış bir kafa yapısı taşıdıklarını yazdıkları yazılardan, çalışmalardan bir bir görüyoruz."

"Özellikle 1967 yılında Müsteşar Fuat Doğu ve ondan görev devralan General M. Cihat Akyol'un bu örgüte önerdiği ve hükümet ile birlikte kararlaştırdığı, (sol düşünceler ve sol girişimler karşısında sağ düşünceyi ve gelişmeyi öncelikle örgütlemeliyiz, desteklemeliyiz) şeklindeki düşünceleri bu konuda hazırlanıp yürürlüğe konan plânları bu hükümet deşmeli ve açığa koymalıdır."

(24 Ocak 1978, Hürriyet)

Süleyman Genç ise,

Türkiye'de istihbarat örgütünün yalnız MİT olmadığını belirttiği konuşmasında, "Buna ilâve olarak Genelkurmay İstihbarat Dairesi, Emniyet Genel Müdürlüğü Genel Güvenlik Dairesi İstihbaratı ve Sivil Savunma İstihbaratı vardır" dedi.

Emniyet Genel Müdürlüğü Genel Güvenlik Dairesi'nin "Özel Harp Dairesi" ile içiçe çalıştığını söyleyen Genç, Emniyet sorgularındaki bütün işkencelerin kontr-gerilla metodu ile ve bu elemanlar aracılığı ile yürütüldüğünü öne sürmüş ve şöyle devam etmiştir:

"Kontr-gerilla'nın kurucusu General Cihat Akyol 1975'ten sonra Birinci MC Hükümeti'nce Sivil Savunma Sekreterliği'ne getirilmiştir. Bu kişi, kontr-gerilla'da uyguladığı metodlarını Sivil Savunma da da uygulamaya çalışmıştır. Daha sonra da Temmuz 1977'de bu görevinden ayrılmıştır."

(25 Ocak 1978, Hürriyet)

Genç, kontr-gerilla örgütünün, Türkiye'ye nasıl geldiği, istihbarat örgütü ile Genelkurmay İstihbarat Örgütü Jandarma Komutanlığı İstihbarat Örgütü, Emniyet Kuvvetleri ve Sivil Savunma Örgütleri içine nasıl yerleştiği konusunda şunları söylemiştir:

"Bu ortaya çıkışı kısaca açıklamak istiyorum. Elimde bir kararname var. 6-2860 numaralı, çıkış nedeni, 'güvenlik soruşturması yöringesinin yürürlüğe konulması Genelkurmay Başkanlığı'nın 9.3. 1964 tarihli ve 290 N.2-1, 64 EM/511 sayılı yazısı üzerine Bakanlar Kurulu'nca 30.3.1964 tarihinde kararlaştırılmış. Bu kararnameye dayanarak, Türkiye'de pek çok masum insan işinden atılmıştır. Tahkikata uğramış hakkında MİT raporu vardır diye işe alınamaz denmiştir."

Süleyman Genç, 1965 yılında Amerika'da hazırlanan "Ayaklanmayı bastırma harekatı" adlı bir yapıtın askeri talimata FM 31-16 sahra talimatnamesi olarak geçtiğini ve bir zamanların kara kuvvetleri komutanı Ali Keskiner imzası ile Türk Silahlı Kuvvetleri'ne dağıtıldığını belirterek, bu kararname sonucu kurulmuş olan özel savaş grubunun Türkiye'de bugüne kadar yapmış olduğu hareketler nelerdir, neler yapmıştır?.. diye sordu. FM 31-16 sahra talimatnamesi ile ilgili olarak şunları söyledi:

"Bu talimatnamede tugay çapında bir devrimci veya ilerici avının, temizlik hareketinin yöntemleri sıralanmıştır. Buna göre, (8) ilçe ve köylere kadar hücre tipi örgütlenme yöntemi ile karakol ve devriyeleri basma, adam öldürme, silahlı soygun, işkence yapma insanları kötürüm hale getirme, rehin alma, tahrik, misilleme ve bunun gibi işler yaratılabileceği söylenmektedir."

(24 Ocak 1978, Hürriyet)

Ünsal ve Genç daha sonra MİT ve Kontr-gerilla'ya ilişkin eleştirileri cevaplandıran bir basın toplantısı yaptılar.

Yorumsuz

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Semih Sancar, geçtiğimiz hafta içinde Başbakan Bülent Ecevit'e bir mektup göndererek, **"Kontrgerilla ile ilgili tartışmalarda ordu mensuplarının suçlandığını"** belirtti ve tartışmaların son bulması için açıklama yapılmasını rica etti.

Orgeneral Sancar, mektubunda, Türk Silâhlı Kuvvetleri bünyesinde, kamuoyuna yansıtılmak istendiği gibi bir kontrgerilla teşkilatı bulunmadığını belirtti. Genelkurmay Başkanı, kontrgerilla ile ilgili tartışmalar sırasında, Türkiye'nin savunma stratejisi, Silâhlı Kuvvetlerle ilgili ve gizli kalması gereken bazı bilgilerin de ortaya atılmakta olduğunu ifade etti.

(Hürriyet 1 Şubat 1978)

● MHP adına konuşan Kabadayı, «Kontr-gerilla örgütüyle ilgili araştırma yapılmalı, ancak memleketin selâmeti bakımından bazı konular açıklanmamalıdır» dedi

(Milliyet, 1 Şubat 1978)

Ünsal ve Genç, özel açıklamalarının son bölümünde MHP'nin kontr-gerilla örgütünün legal kuruluşu olduğunu öne sürdüler. "Ticaret Bakanlığı'na bağlı birliklere yerleştirilen, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ne alınan Ülkücü işçilere, Sağlık Bakanlığı'na alınan işçiler, kontr-gerilla örgütünün sivil elemanlarıdır. MHP kontr-gerilla örgütünün yasal görüntüsüdür" dediler.

(28 Ocak 1978, Hürriyet)

Ünsal Kontr-gerilla'ya ilişkin açıklamalarını şöyle sürdürdü:

"Özel Savaş Dairesi karanlık bir örgüte kılıf yapılmak isteniyor. Yasal ve legal olan bir kuruluşu illegal bir kuruluşla karıştırarak geçiştirmek istiyorlar, örtmek istiyorlar.

Bunlardan biri M. Cihat Akyol'dur. Akyol diyor ki ben, "Özel Savaş Dairesi Başkanlığı'nda bulundum." Hayır... O bu dairenin değil STK'nın Başkanlığını yaptı.

STK'nın Başkanlığı sırasında imzaladığı kurs belgelerinin asılları elimdedir.

Nedir bu STK?

(Seferberlik Tetkik Kurulu)

Beyler bu isim kılıftır. İsim böyledir ama yaptığı iş bu değildir.

STK yeraltı örgütüdür. Bu örgüt, Türkiye-Yunanistan-B. Almanya'yı kapsayan bir zincir içinde kurulmuştur. Kendisi hakkında, Genelkurmay Başkanlığı kısmen bilgi sahibidir. Kuvvet kumandanları bilgi sahibi değildir. Bu örgütün su altında, yeraltında sakladığı silahların zaman zaman gençliğin ve bazı illegal örgütlerin eline nasıl geçtiği bilinmektedir.

Sayın General Akyol, cangüvenliğinin tehlikede olduğunu söylüyor ve tedbir alınmasını istiyor.

Akyol, bu konuda haklıdır. Gerçekten Akyol'un can güvenliği tehlikededir.

Çünkü bu örgüte aldıkları elemanlara en faşist ülkede bile görülmeyen bir yemin ettirilir.

Bu yemin, genel hatlarıyla şudur:

"Burada öğrendiklerimi herhangi bir yerde açıklarsam, söylersem, vücudumun ortadan kaldırılacağını şimdiden kabul ederim."

Şimdi Sayın Akyol, bu yemini anımsıyor. Bu yeminin sonucundan korkuyor.

Beyler, bu kuruluşun çekirdek kadrosu dışında her kadrodan, her meslekten, her sınıftan insan vardır. Belli eğitimden sonra, sabotajlarda, tahriklerde, ajanlıklarda, baskınlarda, vurucu, kırıcı işlerde, soygunlarda kısacası, anarşik olayların her türünde kullanılırlar."

(Milliyet, 1 Şubat 1978)

NİYAZİ ÜNSAL'IN İÇİŞLERİ BAKANLIĞI BÜTÇESİ TARTIŞMALARI SIRASINDA YAPTIĞI AÇIKLAMA:

"...Sene 1971, bir süre Özel Savaş Dairesi Başkanlığı yaptıktan sonra, 12 Mart işlerinin tezgâhtarları arasında bulunan General Cihat Akyol "Gayri Nizami Kuvvetlere Karşı Hareket" başlıklı bir yazı yayınlar, sonra bu yazıyı özel savaş gruplarında eğitim konusu olarak işlettirir. Bakınız, o eğitim konusu olarak işlenen yazıda ne yazıyor. "Halkı mukavemetçilerden (yani ayaklananlardan) bugünkü deyimiyle anarşistlerden ayırmak için sanki ayaklanma kuvvetleri, sanki anarşistler yapıyormuş gibi müdahele kuvvetlerince -şimdi dikkatinizi çekiyorum- zulme kadar varan haksız muamele örnekleriyle, sahte operasyonlara baş vurulması tavsiye edilir." Bu 1971'deki 12 Mart operasyonlarının tavsiyeleridir. Halka zulme dayanan hareketler yapın; ama bunu yaparken sanki anarşistler yapıyormuş ya da Kızıldere'lere kaçanlar yapıyormuş görüntüsü verin, sahte sabotajlar düzenleyin, Ayşe Fırını'nı kundaklatın, gemileri bilmem ne yapın, Kültür Saray'larını yaktırın.Niçin? Niçin? Halkı ayaklananlardan soğutmak için. Ayaklananlar kimdir beyler? Demokratik Devrim isteyenler. Bağımsız Türkiye diyenler. Bunlar, bu öğütleri verenlere karşı ayaklanmış sayılıyor. O gün, yani 1967'de, biraz önce ismini verdiğim Cihat Akyol ile ve yine sizin zamanınızda İçişleri Bakanı kastediliyor olmalı -DY/MİT'in başında müsteşar olan Fuat Doğu'ya Sayın Bakandan özellikle, öncelikle toplum için ve olan olayların durabilmesi için istirham ediyorum. Hükümet 1967'de MİT görevlileri ve özellikle bu iki yetkilinin başkanlığında toplanan bir komiteye sol gelişmeleri önleyebilmek için Dickson raporunda ve David Callighan'ın önerilerine uygun olarak 65'ten sonraki gelişmeleri önleyebilmek için, durdurabilmek için "sağı örgütlemeliyiz" diye bir öneride bulunmuş mudur? Ve bu öneriye uygun olarak, bu örgüt içerisinde, savunmamız içerisinde, sivil savunmamız içerisinde, asker savunmamız içerisinde bir takım operasyonlar yapılmış mıdır? (....) Bakınız ne diyor bir süre Özel Savaş dairesi Başkanlığı yapan ve sonra MİT müsteşarlığı yapan ve oradan da yetmeyerek sonradan biraz önce bizim hükümeti kötüleyen bakanın arkadaşı Oğuzhan Asiltürk tarafından sivil savunmanın başına getirilen general ne diyor: "Durum ve şartlar ne olursa olsun esas mesele mücadeleye iştirak edecek, halkı teşkilatlandırmaya başlamak. Bu da mahalli liderleri mesuliyetli yerlere, idari makamlara getirerek yapılır." Halkı kime karşı teşkilatlandırıyor? (...)

AKYOL

(Emekli General, Kontr-gerilla'nın kurucularından, eski MİT İstihbarat Dairesi Başkanı)

"4 yıl başkanlığını yapmaktan şeref duyduğum Genelkurmay Özel Harp Dairesi'nin görevinin yanlış bilinmesinden ileri gelmektedir. Bahse konu olan dairenin görevi, kontr-gerilla olmayıp resmi ve askeri bir hizmet olan gayrinizami bir harptir.

Gayrinizami harp, Silâhlı Kuvvetler'le müştereken, savunma stratejisi içinde, bir memleketin veya bir parçasının düşman tarafından işgaline mani olmak, şayet işgal edilirse kurtarılmasını sağlamak üzere Gayrinizami Harp Kuvvetleri'nin yaptığı harekattır. Bu harekat gerilla birlikleri ve mukavemet teşkilatları ile yapılır. Buna sadece gerilla harbi diyen memleketler vardır...

Harpte, cephe gerisinde düşman, gerillası ve mukavemet unsurları ile başımıza gayrinizami harp açabilir. Bu mukavemetin bastırılması veya memleketin bir parçasını bölmek üzere girişilen isyanın önlenmesi için yapılan harekâttır. Burada da hedef gene düşmandır. Buna kontr-gerilla harekatı diyen ülkeler vardır.

Bazı çevrelerde, bazen güvenlik kuvvetlerinin sorgu merkezlerindeki faaliyetlerine, bazen de anarşik hareketleri önlemek için, yine güvenlik kuvvetlerinin yaptıkları eylemlere kontr-gerilla denilmektedir. Bunlar Silâhlı Kuvvetler'in dışındadır. Banka soyana, otobüs yolcularını soyana, insan kaçırıp öldürene gerilla dememek lâzımdır. Bunlar bizim dilimizde eşkiya olarak adlandırılırlar...

KOÇAŞ

(I. Erim Hükümeti'nde Başbakan Yardımcısı)

Ben Özel Harp Dairesi'ndeki 4 yıllık hizmetim içinde, diğer hizmetlerimde olduğu gibi, görevimi en iyi şekilde yapabilmek için hizmet gereklerini inceledim. Bazı çevrelerin cömertçe bana atfettiği gibi, bu konularda bir uzman olduğumu iddia edemem, ama gayrinizami harp ve GNK'lere (Gayrinizami Kuvvetler'e) karşı hareket konularını bilirim. Bana kontr-gerilla uzmanı veya lideri denilmesi, bilgisizlikten de öte, beni güncel bir konu olan işkence konusu içine sokarak belli bir hedefe doğru araç yapılmam ve belli bir gayeye ulaşmak üzere yıpratılmam için kamuoyuna sunulmuş adi bir oyundur...

İddia sahipleri sivil savunmayı kontr-gerilla ve istihbarat hizmeti olarak göstermektedirler. Bu hizmetlerle ilgili çalışmaların büyük oranda aksamasına yol açıldığı gibi, burada görev alacak elemanlar için de korku unsuru oluşmuştur. Sivil savunma olmazsa, orduların hareket yapmaları olasılığı da ortadan kalkar. İçişleri Bakanlığı'nın ne bir Kontr-Gerilla örgütune ne de istihbarat örgütüne ihtiyacı vardır.
(26 Ocak 1978, Hürriyet)

"Bugün artık, savaşla barış birbirinden ayrılmıyor. Devletler arası münasebetler yüzünden de, diplomatlar bir işi halledemeyince Silâhlı Kuvvetler hemen, (Hadi, bu işi sen hallet) denilemiyor. Bunun Afrika'da, Ortadoğu'da savaşlar yapılıyor. Bunlar gayrinizami savaşlardır. Vietnam'ı söylemiyorum, geçmişte kaldı. Fakat şuda gözden uzak tutulmamalıdır ki, eğer gerilla harekatı sonradan kontrol altına alınmazsa, ardından, Çerkez Etem harekatı gibi zararlı hale döner."

(28 Ocak 1978, Cumhuriyet)

"Sayın Başbakan Bülent Ecevit çok takdir ettiğim bir yöneticidir. Kontr-gerilla konusunda haksız suçlamalar yapılmaktadır. Bu konunun üzerine gitmesini, gerçekleri ortaya çıkarmasını ve kamuoyuna açıklama yapmasını istirham ediyorum. Sayın Başbakan'ın açıklamaları milletimize ferahlık verecektir...

İlgililer ve resmi kuruluşlar her gün büyük polemiklere yol açan kontr-gerilla konusunda daha fazla beklemeden açıklama yapmalıdırlar."

(26 Ocak 1978, Hürriyet)

"Kontr-gerilla, Genelkurmay Başkanı'nın emri üzerine İstanbul Sıkıyönetim Komutanı ve MİT yetkililerinin beraber çalıştıkları bir soruşturma örgütü olarak kurulmuştur. İstanbul'daki Zihnipaşa Köşkü'nde birtakım soruşturmalar yapmıştır...

Kontr-gerilla, anayasa ve yasalara aykırıdır. Sonradan öğrendiğime göre, (Ben bu konuları incelerken, kontr-gerilla'da ifadeleri alınmış tutuklularla subaylar ve emekli subaylarla konuştum ve çok detaylı bilgiler elde ettim. Bunlar arasında emekli albaylar, generaller vardı. Onlar bana kontr-gerilla'nın bizim istifamızdan kısa bir süre sonra kurulduğunu söylediler.)

Yasa dışı bu örgütün içindeki bazı şahıslar, kraldan çok kralcı olanlar, bu teşkilâtın üst kademelerinden ve yasa dışı emirler alarak uygulamışlardır. Bu şahıslar tutukladıkları şahıslar üzerinde etki yapabilmek için onların gözlerini bağlayıp bir hücreye atıp orada kendilerine baskı ve terör havası yaratarak sonuç almak istemişlerdir..

Bizim hükümetten ayrılmamızın (11'lerin 1. Erim Hükümeti'nden ayrılması kastediliyor) nedenlerinden biri de sıkıyönetimin uygulama şekline itiraz etmiş olmamızdı. Onların kendilerine göre bir anlayışları vardı, ona göre çalışıyorlardı. Biz bunu kabul edemedik...

Yapılan soruşturmalar sırasında işkence uygulanmıştır. Bu konuda bize şikâyetler gelmekteydi. Biz bunları sıkıyönetim komutanına, emniyet müdürüne soruyorduk, onlar böyle bir şeyin olmadığını söylüyorlardı. Sonra biz işkence yapıldığını öğreniyorduk.

MİT'te polis kafası ile yetişmiş, polis kafası ile devlet idare edileceğini sanan kişiler vardı. Tutuklanan bir kişiye işkence terör havası yaratarak baskı yaparak sonuç alınacağını sanan kişilerdi bunlar. Türkiye'de işkenceyi mazur göstermek mümkün değildir. İşkence suçlarının af dışı bırakılmasını istedik. İşkence suçu işleyen kişinin hükümette dahi olsa af dışı kalmasını önerdik, ama olmadı. Biz bunları söylerken rahattık..

Türkiye'de bugün işkence gibi suçlara, yasa dışı gibi çalışma sistemine Büyük Millet Meclisi el atmalıdır. Türkiye'de uygulanan bu suçu işleyenler ceza görmelidirler."

(27 Ocak 1978, Hürriyet)

TÜRÜN

(İşkenceci eski İstanbul Sıkıyönetim Komutanı, AP Milletvekili)

"Kontrgerilla lafını Talat Turan isminde bir şahıs ortaya attı. 12 Mart döneminde bu şahsın ifadesini tam 7 günde alabildik. Bu şahıs ifade vermek için masanın üzerine kitapları yığdı. Konuşmalar yaptı, açıklamalar yaptı. Kontrgerilla bir faşist örgüttür diye suçlamalar yaptı.

Gerilla, müstevliye karşı silahlanan bizim deyimimizle çetecidir. Kontrgerilla ise bazı faşist ülkelerin benimsediği özelkuruluşlardır.

Devletin güvenlik görevi yapan kuruluşları vardır. Sıkıyönetim zamanında güvenlik kuruluşlarının nasıl çalışacağı kanunlarda açıktır.

İşkence iddialarına konu olan Erenköy Ziverbey Köşkü'nde yapılan bir sorgulamaya bir kez yarım saat kadar katıldım. Burada MİT'ten gelen müşavirlerin görev aldığını gördüm. Bu, güvenlik kuruluşlarının yaptığı, yapmakta oldukları bir görevdir. Bunlara, esas bilgi unsurları (EBU) diyebiliriz.

Gözaltına alınan veya tutuklanan kimse, ideolojik bir olayla ilgilidir. Normal bir polisin sınırlı bilgisiyle komünizm ve eylemleri soruşturmalarını yapması imkansızdır. Sivil sorgu sırasında "EBU"lar görev alıyordu.

MİT, bilindiği gibi, yarı askeri bir örgüttür. Bu örgüt içinde büyük sayıda sivil giyinmiş asker görev yapmaktadır. Burada gözaltına alınanların gözlerinin bağlanması bu güvenlik elemanlarının tanınmaması için tedbir özelliği gösterir...

(27 Ocak 1978, Hürriyet)

Tartışmaların ortaya çıkardığı gerçek

Ecevit hükümetinin kurulmasıyla birlikte Kontr-gerilla konusundaki tartışmalar yoğunlaştı. Bütçe komisyonundaki görüşmeler sırasında Süleyman Genç ve Niyazi Ünsal'ın açıklamalarıyla gündeme gelen tartışmalar, öteden beri bu tür gizli kuruluşlara yakınlığı üzerine "spekülasyon"lar yapılan Hürriyet Gazetesi bu konuya ilişkin geniş bir tartışmayı başlatınca, birdenbire güncellik kazandı. Hürriyet Gazetesinin bu yayınının nedenleri üzerine çeşitli yorumlar yapmak mümkün. Bunu bir yana bırakarak, esas olarak, tartışmaların içeriğinin ortaya koyduğu gerçekleri görmek gerekir.

Ünsal ve Genç'in açıklamaları Kontr-gerilla ve MHP ve diğer sivil faşist güçler arasındaki ilişki üzerine Devrimcilerin uzun süreden beri söylediklerinin doğruluğunu ve haklılığını ortaya koymuştur. Gerçekten de Türkiye'de sivil faşist güçleri bizzat bazı resmi gizli güvenlik örgütleri örgütlemektedir. Okulların, devlet dairelerinin, fabrikaların faşistleştirilmesinde, Genç ve Ünsal'ın açıklamalarında da görüleceği gibi, Kontr-gerillanın çeşitli güvenlik kurumlarındaki mepsupları (örneğin, sivil savunma uzmanları, vb.) ve bunların örgütlediği sivil faşist güçler aktif çaba sarfetmektedirler.

Kontr-Gerilla'nın kurucularından ve eski MİT Daire başkanlarından emekli general Cihat Akyol ise kendisine yöneltilen eleştirileri cevaplayıp, sorumluluktan kurtulmak amacıyla kendisini savunmaya çabalarken, Kontr-Gerilla'nın bir savaş ve özellikle iç savaş örgütlenmesi olduğunu ifade etmektedir. Akyol sürekli olarak "düşman kuvvetleri"nden bahsetmekte Kontr-Gerilla'nın bunlara karşı faaliyet gösterdiğini belirtmektedir. Akyol'un sözleri, 12 Mart açık faşist dönemi ve MC hükümetleri yetkililerinin ve Türkeş'in ifadeleriyle birlikte değerlendirildiğinde, Kontr-Gerilla ve sivil faşist güçler ilişkisi oldukça somutlaşmaktadır. 12 Mart açık faşist döneminin her düzeydeki sivil, asker yetkililerinin, bütün konuşmalarında vurguladıkları "dış ve iç düşmanlar" ifadesinde "iç düşmanlar", demokrat, yurtsever, ilerici, devrimci güçleri tanımlamak için kullanılmıştır. 12 Mart'ta açılan davalarda "sanık" olarak yargılanan binlerce tutukluya Kontr-gerilla görevlileri birer düşman muamelesi yapmışlardır. Yine MC hükümetleri döneminde, gerek hükümet üyeleri, gerek gizli, açık güvenlik kurumlarının yetkilileri hep "iç düşmanlar"dan bahsetmişlerdir. Ayrıca Türkeş birçok yazı ve demecinde "ülkenin düşmanlar tarafından istila edildiği"ni (6 Aralık 1977), "ülkede bir iç savaş yaşandığı"nı (7 Aralık 1977) belirtmektedir. MHP'den ayrılanlar Türkeş'in iç savaş gerekçesiyle adam öldürmeyi meşrulaştırdığını ileri sürmektedirler. Cihat Akyol Kontr-Gerilla'nın düşmana karşı bir savunma örgütü olduğu şeklindeki sözleri gerçekte bir itiraf sayılır.

En ilginç nokta da, üst düzeydeki iki 12 Mart yetkilisinin (Koçaş ve Türün) birbirlerini yalanlayan açıklamalarıdır. Türün

Kontr-Gerilla diye bir örgütün varlığını inkar etmekte ve Kontr-Gerillanın faşist ülkelere özgü bir kuruluş olduğunu ifade ederken, Koçaş, Türün'ün ifadesiyle "faşist ülkelere özgü" bir kuruluş olan Kontr-Gerillanın Genelkurmay Başkanının emriyle kurulmuş, Anayasa dışı bir örgüt olduğunu ileri sürmektedir.

Dolayısıyla, bugün esas olan, emperyalizm, Kontr-Gerilla ve sivil faşist güçler arasındaki ilişkinin bütün yönleriyle ortaya çıkarılmasıdır. Bu ilişkiyi bütünüyle ortaya çıkarıp, parçalamak ve Türkiye halklarına zulüm uygulayan tüm güçlerden hesap sormak gereklidir. Bugünkü CHP hükümetinin bu denli köktenci bir girişime girmesi beklenemez. Ayrıca, çeşitli faşist güçlerin çeşitli biçimlerde sürdürdükleri, Ecevit'i sınırlandırmaya yönelik eylemler (bir yandan bombalı saldırılar; diğer yandan Hürriyet aracılığıyla, "hükümetten aslında Kontr-Gerilla, vb. üzerine yapılan tartışmalara son verilmesini talep eden" açıklamalar), bu konuda değil köktenci, reformcu bazı girişimlerin bile başlatılmasını önlemeyi amaçlamaktadır.

Faşist saldırılar Yükseliş'teki mücadelemizi durduramıyacak

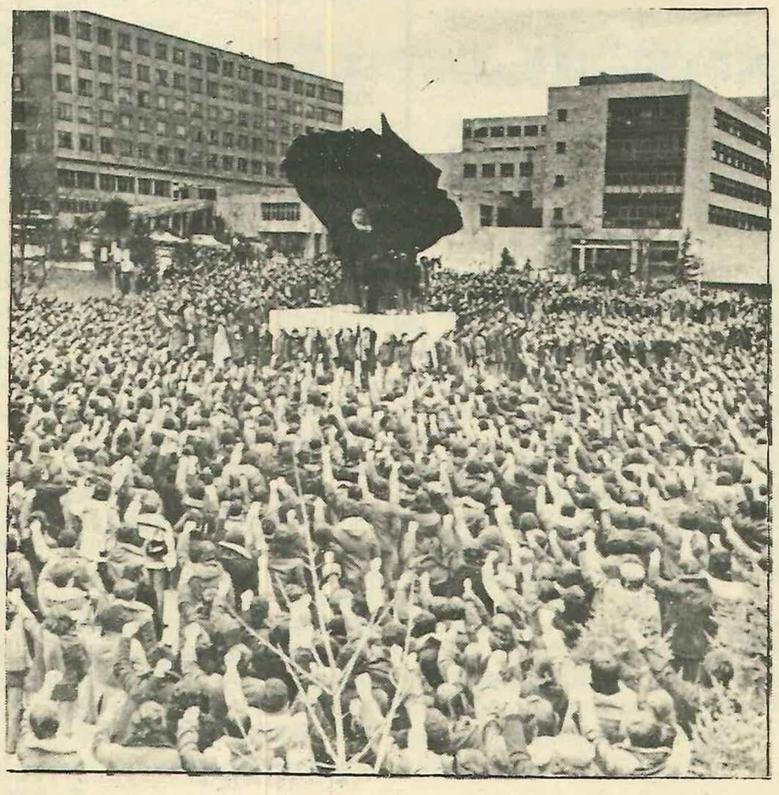

24 ocak gecesi faşist saldırganlar Yükseliş (ADMM)'de dersten çıkan öğrencilerin üzerine patlayıcı madde attılar. Dokuzu ağır olmak üzere 26 öğrenci yaralandı. Bu durumu protesto etmek üzere öğrenciler saat 22.00 sıralarında, 1000 - 1500 kişilik bir kalabalıkla okuldan Kızılay Meydanına kadar yürüdüler. Trafiği kesen öğrenciler devrim andı içerek dağıldılar.

Ertesi sabah ADMMA'daki faşist saldırıyı kınamak üzere, Ankara Dev - Genç'in önderliğinde Hacettepe Üniversitesinde bir genel forum yapıldı. Kızılay yönünden gelen SİYO ve ADMMA öğrencileri, Kurtuluş yönünden gelen SBF ve Hukuk Fakültesi öğrencileri Sıhhiye yönünden gelen ODTÜ öğrencileri Hacettepe Üniversitesi öğrencileri ile birlikte Hacettepe Üniversitesinde toplanarak 6 - 7 bin kişilik bir kalabalık oluşturdular. Ankara Dev - Genç adına olayları kınayan konuşmalar yapıldı. Forumdansonra yürüyüşe geçmek isteyen öğrencilere polisin engel olması üzerine dağılındı.

Aynı gün Maltepe bölgesinde olayları anlatan ve kınayan 8000 bildiri dağıtıldı. Çeşitli okullarda forumlar düzenlendi. Anıttepe Lisesi ve Akşam Ticaret Lisesi öğrencisi 1000 - 1500 kişilik bir kalabalık Lise - Der'in önderliğinde olayları kınayan bir gösteri yaptılar.

31 ocak gecesi faşistlerin attığı bomba sonucu ağır yaralanan Hayrettin AKPINAR arkadaş tedavi edildiği hastahanede öldü.

Faşistler uzun süreden beri Yükseliş'te geniş kitlelerin katliamına yönelik, bombalı, silahlı saldırılara girişmişlerdi. 15 aralıkta Devrimcilerin toplandığı Albayrak Kahvehanesinde saatli bomba patlamış, Mustafa Sarı ve Adnan Şahingöz şehit edilmiş, 54 yurtsever öğrenci yaralınmıştı. 29 aralıkta okuldan dönen devrimcilerin bindiği taksilere otomatik silahlarla ateş açılmış taksi şoförü Rafet Temiz ölmüş, bir şoför ve dört öğrenci yaralanmıştı.

YİĞİT YÜKSELİŞ ÖĞRENCİLERİNİN MÜCADELESİ HEPİMİZE ÖRNEK OLSUN...

Ankara Belediyesinde baskı ve kıyım

Bugün Ankara Belediyesinde tam bir baskı ve kıyım havası estirilmektedir. Hem de MC'nin baskı ve kıyım politikasına sözde karşı çıkan CHP'liler tarafından yapılmaktadır bu uygulama... unun Bunun en somut örneklerini Fen İşleri ve Sosyal Konutlar Müdürlüğünde görmekteyiz. Bu müdürlüklerde kadın, erkek, işçi memur ayırdedilmeksizin, içlerinde yedi çocuklu işçilerin de bulunduğu yirmibir yurtseverin işine son verilmiştir. Ve sürekli olarak bunlara yenileri eklenmektedir. Öte yandan diğer müdürlüklerde de kimlerin atılacağı belli olmuş, listeler Belediye Başkanının masasında bekletilmektedir.

Bütün bu baskı ve kıyımlar son bulmalı, atılan işçi arkadaşlarımız görevlerine dönmelidirler.

Anıları önderimiz, yaşamları onurumuz

Gaziantep halkı yılmayacak

Gaziantep'teki olaylardan ilki Gaziantep'in Nizip ilçesinde meydana geldi. Faşistler, Nizip Ülkü-Bir İkinci Başkanının ölümünü bahane ederek düzenledikleri saldırıda, Belediye Zabıta Karakolunu "Güvenlik Kuvvetleri" nin gözleri önünde basarak, zabıta memuru Hayri Kiraz'ı hunharca katlettiler. Hayri Kiraz'ın suçu devrimci olmak değil, sadece CHP'nin elinde bulunan bir belediyede çalışmaktı.

Öte yandan Hayri Kiraz'ın öldürüldüğü gün, faşistler tarafından kafasına sert bir cisim vurularak ağır biçimde yaralanan, Ticaret Lisesi akşam bölümü öğrencisi İbrahim Çiçek te 5 Ocak 1978 günü öldü.

İbrahim Çiçek anti-faşist kavganın ön saflarında yer alan yiğit bir devrimciydi. Devrimciler Çiçek' in cenazesini Gaziantep Amerikan Hastanesi'nin önünde saatlerce bekletildikten sonra alarak garajlara kadar bir yürüyüş düzenleyip doğum yeri olan Elbistan'a gönderdiler.

Gözü kanlı sokak eşkiyalarınca sürdürülen faşist saldırı ve cinayetler yalnızca bu olaylarla da kalmamış, daha sonra da sürmüştür. Maraş'ın Pazarcık ilçesinin bir köyünde, toprak ağası ve köy muhtarının kiraladığı bir katil tarafından kurşunla ağır biçimde yaralanan Vakkas Nergis adlı ilerici bir arkadaş, 12.1.1978 günü Gaziantep Devlet Hastanesinde ölmüştür.

16 Ocak'ta ise, faşistler Gaziantep Endüstri Meslek Lisesini işgal ederek devrimci öğrencileri içeriye almamışlardır. İçeriye girmek isteyen devrimcilerle işgalci faşistler arasında çatışma çıkmış ve Düztepe Lisesi öğrencileri Endüstri Meslek Lisesi'nin devrimci öğrencilerinin okula girmesini sağlamak amacı ile olay yerine gelmişler ve olaylar büyümeden devrimci öğrencilerin okula girmesi sağlanmıştır. Ancak, daha sonra okullarına dönmekte olan Düztepe Lisesinden (Şehit Şahinbey Lisesi) devrimci öğrencilerin yolunu polis kesmiştir. Fasist toplum polisi komiseri Mehmet Sütseven arabasından iner inmez otomatik silahla devrimci öğrencilerin üzerine ateş açmış ve Nihat Kaymakçı adlı devrimci öğrenci açılan ateş sonucu olay yerinde ölmüştür. Bu saldırı sırasında üç öğrenci ve bir kadın da ağır bir şekilde yaralanmıştır.

Devrimciler bu olayı şiddetle kınamışlar ve hastahane önünde çok büyük bir topluluk oluşturmuşlardır.

Olayların olduğu gün ve daha sonraki bir kaç gün içerisinde halkın tepkisi üzerine polisler görevden çekilmiş, polisin görevi jandarma ve askeri birliklere bırakılmıştır. Bu günler içerisinde de vur-kaç taktiğini uygulayan saldırganlar çeşitli yerlerde bazı ilerici ve devrimci arkadaşları yaralamışlardır.

MC Hükümeti'nin düşürülmesinden sonra iyice yoğunlaşan faşist saldırı ve katliamlar Gaziantep halkını ve devrimcileri yıldıramayacaktır. Aksine saldırı ve cinayetler kitlelerin faşizme karşı mücadele bilincini ve kararlılığını **BİLEMİŞTİR...**

Gaziantep'ten Devrimci Yol Taraftarları.

Elazığ'da direniş sürüyor

Elazığ'da yükselen anti - faşist mücadele karşısında ürken ve hırçınlaşan faşist güçler Teslim Temel adında bir yurtseveri polisin gözleri önünde şehrin en işlek caddesinde tabancayla öldürdüler. Emekçi halk, devrimcilerin öncülüğünde eyleme geçti. Hastaneyi 5 saat işgal etti. Gece olmasına rağmen büyük bir gösteri yapıldı. Ertesi gün de 5 bini bulan bir emekçi kitlesi yürüyüş yaptı, polisin tehditlerini dinlemeden anti - faşist mücadelesini sürdürdü. Yürüyüş sonunda **DEVRİMCİ YOL** adına yapılan bir konuşmada faşizm teşhir edildi...

Saadettin Emir ÇINAROĞLU

Ülkemizde artan faşist saldırıların bir örneğini geçtiğimiz günlerde Bursa'da yaşadık. 15.1.1978 günü emekçi halkımız bir yiğit evladını daha kaybetti. Saadettin Emir Çınaroğlu faşist katiller tarafından öldürüldü.

Saadettin Emir Çınaroğlu, Bursa'da devrimci mücadelenin önde gelen bir militanıydı. Kapatılan Bursa Yüksek Öğrenim Kültür Derneği'nin (BYÖKD) yönetim kurulu üyesi ve BİTİA'nde yürütülen anti-faşist mücadelenin önderlerindendi.

Olay günü İstanbul'da düzenlenen "Faşizmi ve Hayat Pahalılığını Protesto" mitinginden dönen Saadettin ve arkadaşları, gece saat on sıralarında, Bursa'nın en işlek yerlerinden olan Setbaşı Köprüsünde, Bursa Öğretmenler Derneği'nde üslenen faşistlerin saldırısıyla karşılaşmışlardır. İçlerinde Bursa Ülkü Ocakları Derneği Başkanı, Mehmet Kutucu, MHP Il 2. Başkanının oğlu Orhan Yıldızhan'ın da bulunduğu saldırganlar Saadettin arkadaşı katletmişlerdir.

17 Ocak 1978 günü Bursa Dev-Genç'in önderliğinde bir cenaze töreni düzenlenmiştir. Daha sonra Saadettin arkadaşın cenazesi memleketi olan Sivas'ın Sarkışla ilçesine gönderilmiş, burada da halkın büyük ölçüde katıldığı bir törenden sonra Saadettin arkadaş toprağa verilmiştir.

Bursa Dev-Genç Saadettin arkadaşın ailesine maddi yardım yapmak ve mezarını yaptırmak için bağış kampanyası açmıştır. Yardım yapmak isteyenlerin parayı HAKAN FİDANCİ adına T.İş Bankası Bursa Şubesine 123268-Y numaralı hesaba yatırmalarını bildiririz.

Talât TEMEL

24/1/1978 günü Erzurum ve Iğdır'dan Kars'a gelen faşistler Eğitim Enstitüsü'nde toplanarak şehre doğru yürüyüşe geçtiler. Devrimcilerin hakim oldukları Sanat Meslek Lisesi'ne giden faşistler okul, vali tarafından bilinçli olarak bir gün önceden kapatılmış olduğundan, kimseyi bulamadıklarından, TÖB-DER şubesine doğru yürümeye başladılar. Orduevinin önüne kadar gelen faşistler, burada karşılarında devrimcileri ve halkı buldular. Geriye püskürtülen faşistler, polis arabasını siper alarak halka ve devrimcilere ateş açtılar. Faşistlerin saldırısının yanı sıra polis ve jandarma birlikleri de halkın ve devrimcilerin üzerine saldırdılar. Komiser Ali Can arkadaşımız Murat Karabağ'ı ciğerinden tabancayla yaraladı.

Ülkü-Bir'e giden faşistler, okuldan çıkarak arkadaşları ile evine dönen Atatürk Ortaokulu öğretmeni Talât Temel'e Ülkü-Bir'in önünde saldırarak, bıçakla yaraladılar. Talât Temel kaldırıldığı hastanede öldü.

Talât Temel'in cenazesi TÖB-DER'in önüne getirilerek konuşmalar yapıldı. Ertesi gün de cenaze kalabalık bir devrimci grubu tarafından memleketi olan Çağlayan Köyüne götürülerek tören yapıldı.

Adnan ÖNK

ÜLKEMİZİN dört bir yanında artarak süren azgın, faşist saldırılarından bir örneğini de Aydın'da yaşadık. Adnan Önk arkadaşımız 21 Ocak 1978 günü pazar yerinde, yüzlerce kişinin gözleri önünde, bıçaklanarak katledildi.

Nevzat GÖKÇEN

Denizli'nin Çal İlçesinin Kutlubey nahiyesinde faşist beslemeler, Nevzat Gökçen adlı devrimci yoldaşımızı gece kurdukları kahpe bir pusuyla, şişleyerek, katlettiler.

Savaş Er YETİŞ

13/1/1978 günü, Artvin'de, Savaş Er Yetiş adlı bir yurtsever daha oligarşinin kahpe kurşunlarıyla katledildi.

Bilgin GİRGİN

Devrimin "SARP VE ENGEBELİ YOLUNDA" emperyalizme ve oligarşiye karşı yürüttüğü mücadelede, 9-1-1978'de katledildi Bilgin Kardeşimiz...

Kalmakta olduğu otel odasında çamaşırlarını yıkayarak yarına umutla hazırlanan devrimci öğretmen Bilgin Girgin profesyonel eller tarafından kafasına sıkılan tek kurşunla öldürüldü.

Mustafa BAL

MALATYA'da faşist katiller 21 Ocak cumartesi günü bir kahvehaneyi kurşunladılar ve yurtsever bir işçiyi öldürdüler. Olaydan önce, PDA'cılar (Halkın Sesi taraftarları) çıkartacakları gazete için gerici-ilerici ayırımı yapmadan para topladıkları bir sırada mahallede bulunan faşistlerin saldırısına uğramışlardı. Devrimci Yol'dan arkadaşların müdahalesi sayesinde bu faşist saldırı püskürtülmüştü. Aynı gün akşam saat 18-19 sıralarında faşistler ilericilerin oturduğu kahvehaneye otomatik silahlarla ateş açtılar ve Mustafa Bal isimli bir işçi arkadaşımızı öldürdüler. Bunun üzerine faşist katilleri protesto etmek için toplanan halkın üzerine yine ateş açan faşistler, bu kez kendi arkadaşları olan azılı bir faşisti vurdular.

Erhan BİTLİSLİ

Aynı günlerde, Malatya'da faşistler bir yurtsever mühendisi, Erhan BİTLİSLİ'yi de katlettiler. Belediyede çalışan Erhan Bitlis'li işinden çıktıktan sonra faşistlerin silahlı saldırısına uğrayarak öldürüldü, yanında bulunan akrabası Sami Özmansur da ağır şekilde varalandı. Devrimcilerin önderliğinde 8-10 bin civarında bir halk topluluğunun katıldığı bir cenaze töreni düzenlendi. Erhan Bitlis'li **TEK YOL DEVRİM** sloganlarıyla toprağa verildi.

FİSKOBİRLİK FAŞİSTLERE ÜS OLMAYACAK

Espiye'de olaylar 6 devrimci öğretmenin sürülmesiyle yoğunlaştı. Kıyımları protesto eden halk ve öğrenciler "Kahrolsun Faşizm, Tek Yol Devrim" sloganları ile bir gösteri yaptılar. Bunun üzerine faşistler Fiskobirlik'teki MİSK örgütlenmesi doğrultusunda bir bildiriyi Giresun Eğitim Enstitüsü'nden getirdikleri faşistlerle dağıtmaya çalıştılar ancak halkın tepkisi üzerine bildiriyi dağıtamadılar.

Ertesi gün devrimci gençler üzerine Fiskobirlikten yaylım ateşi açıldı. İki arkadaşımız yaralandı, bunun üzerine halkın direnişi sonucu faşistler Espiye'yi terk etmek zorunda kaldılar. Ancak polis olaylarla ilgili olarak 7 devrimciyi tutukladı. Espiye bugün faşistlerin tecrit olduğu devrimci bir mevzidir artık...!

Edirne: "Faşist işgaller kalksın" mitingi yapıldı...

Edirne'deki demokratik kuruluşlar arasında uzun zamandır sürdürülen güç ve eylem birliği çalışmalarına bağlı olarak, 21 Ocak günü bir miting yapıldı.

Güç ve eylem birliği çalışmalarına başlangıçta Edirne'deki tüm örgütler katılmışlardı. Bu çalışmalar sırasında gündeme bir miting ve yürüyüşün yapılması geldi. Bu karar MC iktidarının devam ettiği bir dönemde alınmıştı. Miting çalışmalarına geçileceği sırada gündeme hükümet değişikliğinin gelmesi üzerine reformistlerin ve revizyonistlerin etkin olduğu birçok örgüt, siyasi muhatapları kalmadığı gerekçesiyle çalışmalardan çekildiler. Mitingin yapılmasında ısrar eden devrimciler, beşbin civarındaki bir kalabalıkla başarılı bir miting gerçekleştirdiler.

Ulukışla belediye işçileri

Bizler Ulukışla Belediyesinde her türlü zorluklara rağmen halka hizmet götüren emekçileriz. Bu zamana kadar işveren sıfatındaki belediye yöneticileri bizleri adeta birer köle imişçesine çalıştırmış, en küçük bir direnişte arkadaşlarımızı işten attırmışlardır.

Buna rağmen geneldeki mücadelemize uygun bir şekilde mücadele ettik. İşçilere doğru önderlik etmekten yoksun reformist sendikacıların sendikal mücadele anlayışlarını, kendi pratikleriyle, teşhir ettik. Bunlardan işçilerin mücadelesini savunacağı yerde işverenle uzlaşmayı yeğleyen işyeri temsilcisi Ali Aktuğ'un yerine içimizden birini, Devrimci Yol siyasetinden Osman Karaca arkadaşımızı temsilci seçtirdik. Seçimden sonra, temsilci arkadaşımız Osman Karaca, egemen sınıflara karşı mücadelemizde kararlı olduğumuzu, bundan böyle reformist-revizyonist sendikacılığın yerine, devrimci sendikacılığın hayata geçirileceğini anlattı.

İŞÇİ DÜŞMANLARINI TEŞHİR EDELİM

BİZ, devrimci Şekerbank işçileri soygun, sömürü, baskı, zulüm ve teröre karşı bizlerin kurtuluşunun, işçilerin yönetiminde söz ve karar sahibi olduğu, işçi sınıfı bilimi ile donatılmış bir sendikada toplanmayla başlayacağının bilincinde olarak, beş aydır işveren-sarı sendika ittifakını kırmak için kararlı bir mücadele veriyoruz.

Bizi yükselen mücadelemizde bugünkü duruma getiren tek etken devrimci sendikacılık ilkelerini doğru bir şekilde hayata geçirmek oldu. En geniş kitle içerisinde en da. kadro çalışması başarılı bir şekilde uygulandı ve uygulanıyor. Yaptığımız eğitim çalışmalarında Türkiye işçi sınıfının genel yapısı tüm işçilere doğru bir şekilde kavratıldı. Ayrıca Şekerbank işçisinin ideolojik düzeyi bu çalışmalarla çok daha ileri bir seviyeye yükseltildi. Mücadele içerisinde sivrilen öncü işçiler mahalli bölgelerde anti-faşist eylemlere aktif bir şekilde katılmaktalar.

Bir yılı aşkın bir süredir sendikanın yönetiminde olan sarı profesyoneller, devrimcilik maskesi altında, politik yönden henüz gerekli seviyeye gelmemiş olan Şekerbank işçisinin bu durumundan faydalanarak saltanatlarını bugüne kadar sürdürmeyi başardılar. Yaptıkları son toplu iş sözleşmesiyle işçilerin % 60'ını asgari ücret seviyesinde çalışmaya mahkûm edince yüzlerindeki maske düştü. Kendiliğindenci bir şekilde gelişen sendika ve işyeri işgali, devrimcilerin yönlendirmesi sonucu büro iş kolunda bugüne kadar ender rastlanan bir direnişin gündeme gelmesini sağladı. Bu direniş sırasında işveren ve onların bir parçası olduklarını her davranışları ile belgeleyen işçi düşmanı sendika başkanı Ömer Faruk Bıyık ve Genel Sekreter Avni Tok kitle önünde teşhir edildiler. Mücadelemiz; sonraki aşamalarda bu satılıkları sendika yönetiminden atmak için olağanüstü genel kurulun toplanması konusunda yoğunlaştı. Mücadelenin bu aşamasında bir çok arkadaşımız işten atıldı, bir çoğu sürüldü. Ama bu baskılar bizi yıldırmadı, yıldıramayacak da. Biz, devrimci Şekerbank işçileri olarak; amaçları kendi geleceklerini Şekerbank işçilerini satarak güvence altına almak isteyen bu işçi düşmanı sarı profesyonelleri sendika yönetiminden atıncaya kadar, kendi sendikamızda söz ve karar sahibi oluncaya kadar mücadele etmekte kararlıyız. Bu mücadelemizde başarıya ulaşacağımıza eminiz. Ancak kendilerine işçi sınıfı sırtından para kazanmayı meslek edinen Ömer Faruk Bıyık ve Avni Tok'u hayatın her alanında işçi düşmanı olarak teşhir etmenin gerekliliğine de inanıyoruz.

-KAHROLSUN SARI SENDİKACILAR
-YAŞASIN DEVRİMCİ ŞEKERBANK İŞÇİLERİNİN BİLİNÇLİ VE KARARLI MÜCADELESİ...

DEVRİMCİ ŞEKERBANK İŞÇİLERİ

DEV-GENÇ GENEL SEKRETERİ BÜLENT ULUER GÖZ ALTINA ALINDI.

İstanbul DKÖ mitingi

40 demokratik kuruluşun İstanbul'da düzenlediği mitingde yaptığı konuşma bahane edilerek DGDF Genel Sekreteri Bülent Uluer, daha henüz miting dağılmadan, binlerce kişinin gözleri önünde, polis tarafından gözaltına alındı. Bu olay gerçekte tertiplenen bir provokasyonun senaryosu idi. Karanlık emellere sahip egemen güçler, bu olaya miting alanındaki devrimcilerin tepki duyarak, müdahale edebilecekleri ihtimaline dayanarak "1 Mayıs" örneği kanlı bir olayın tertibi içindeydiler. Fakat, bu oyunları, devrimcilerin temkinli ve disiplinli tavırları sayesinde boşa çıkarıldı

İşin diğer bir ilginç yanı ise Bülent Uluer'in karşısına çıkarıldığı baş savcının hiç bir tutuklama gerekçesi ileri sürmemesi ve daha önce de göz altına alınma talebinde bulunmamasıydı. Bu da "bazı" polislerin aşırı "iş güzarlıkları" nı açığa çıkaran bir gerçekti.

Bülent Uluer'in göz altına alınmasını protesto eden devrimci gençler, Ankara'da ve İstanbul'da çeşitli gösteriler düzenlediler.

İstanbul'da, uzun zamandan beri ilk defa, demokratik kuruluşların tümünü kapsayan ortak bir miting 15 ocak 1978 günü gerçekleştirilebildi. Sabah Beşiktaş'ta binlerce kişinin katılmasıyla başlayan yürüyüş Taksim'de yapılan bir mitingle sonuçlandı. Devrimciler, gerek siyasi sloganlarını, gerekse halkın taleplerini ifade eden ekonomik-demokratik sloganlarını yürüyüş boyunca ve miting süresince kitlelere duyurdular.

DEVRİMCİLER VANCE'İ PROTESTO ETTİ

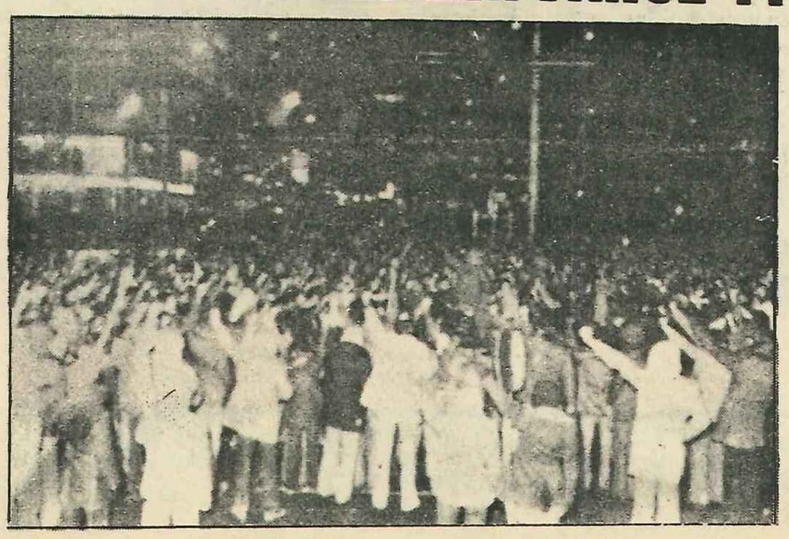

Emperyalistlerin ülkemiz üzerindeki oyunlarını ve ABD Dışişleri Bakanı Cyrus Vance'in Ankara'ya gelmesini kınamak amacıyla, devrimci gençlerden oluşan 1000 - 1500 kişilik bir kalabalık, İzmir Caddesi, Bakanlıklar ve Sıhhiye yönünden gelerek, meşaleler ve pankartlarla, üç koldan bir gece yürüyüşü düzenleyerek, Kızılay meydanında toplandılar. "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Cyrus Vance Defol!", "Bağımsız Türkiye" sloganlarını haykıran devrimciler, emperyalizmi kınayan konuşmalardan sonra dağıldılar.

YOKSUL KÖYLÜLERİN MÜCADELESİ

ONPINAR'DA MİLLİ ZULME KARŞI DİRENİŞ

I. MC Hükümeti'nin iş başına gelmesinden sonra yıllardır sürdürülen militarist baskının yanı sıra, yukardan aşağıya doğru faşizme kitle tabanı yaratma çabası içine giren OLİGARŞİK DİKTA kırsal kesimde de çalışmalarını daha çok yoğunlaştırdı. Köylere gönderdikleri memurlar (öğretmen, orman memuru,...v.b.) ve yerli halktan(özellikle yoksul, işsiz-güçsüz) kişilerden oluşturdukları bir AJAN-PROVAKATÖR ağı ile daha yoğun bir çalışma içine girdiler.

Bunların en açık örneğini biz, Varto ilçesine bağlı köyümüz ONPINAR ve çevre köylerinde yaşadık. Köyümüzdeki faşist öğretmenler faşizmin propagandasını yapma ya ve köyün iç işlerine karışmaya başladılar. Köy halkı bu faşist öğretmenleri köyden kovmak için mevcut burjuva "yasal" yolları denedi. Köylüler aralarında topladıkları imzalı dilekçelerle sırası ile: İlk öğretim, Kaymakamlık, Valilik ve Milli Eğ. Bakanlığına başvurdular. Fakat bir sonuç alamadılar. Yasal yollarla umduklarını bulamayan köylüler çok şaşırmışlardı... Faşist öğretmenler ALİ BEYEZDAĞ, VE MEHMET ALİ ARMUTÇU köyde idiler. Köy halkı faşist öğretmenleri köyden kovuncaya kadar direnmeye ve çocuklarını okula göndermemeye karar verdi. Bu kararı büyük bir mücadele azmi ile hayata geçirdi.

Tüm bu etmenler köyde sınıf çelişkilerinin daha belirginleşmesine, ulusal bilincin gelişmesine ve mücadelenin daha da kızışmasına neden oldu. Köyde -kendiliğinden gelme yanın ağır bastığı- mücadele en son olarak büyük bir DİRENİŞE dönüştü. Direniş doğru bir siyasi önderlikten yoksun da olsa yerli gericilerin ve faşizmin resmi güçlerinin baskılarına rağmen gelişti ve devam etti. Evet, köyümüzde doğru siyasi önderlikten yoksun olan DİRENİŞ dört buçuk ayı aşkın bir süredir devam etmektedir. Kendi öz gücüyle ayakta durmasını öğrenen ve öğreten bir DİRENİŞ...

Köydeki faşist öğretmenler gidinceye kadar köylüler çocuklarını okula göndermeyeceklerdi.

Ama bu arada gerici güçlerde boş durmadılar. Köye jandarmalar geldi, köydeki zayıf kişilikli ve karaktersiz kişileri tesbit ederek, onları çocuklarını okula göndermeye zorladılar. Bunlarla da etkili olamayan egemen sınıflar tarafından devlete isyan ettikleri için haklarında cezai soruşturma açılacağı" tehdidi savuruldu. Fakat umduklarını bulamayan ve istediklerini yapamayan egemen sınıflar daha çok kuduruyorlardı. Bütün çabaları boşunaydı. Eller kenetlenmiş, yürekler bir olmuş ve hepsi sıkılı bir yumruğa dönmüştü. Boykot sürüyor... Ta ki faşist öğretmenleri, onların efendilerini yenene dek...

Her şeyden önce şunu belirtmek gerekir. Nicel anlamda kadroların olmayışı, gelişen olaylara daha önceden düşünülmüş, çalışması yapılmış, belli devrimci ilkeler ve açılmış bir programla gidemeyişimizi de beraberinde getirmiştir. Bu aynı zaman da genelde kendiliğinden gelişen devrimci harekete bilinçli müdahale sürecidir de. Ama bilinçli müdahale ise programı açılmış bir siyasi mücadeleyi gerektirir. Kırsal alan çalışmasına yeterli derecede eğilemeyiş (özellikle yerli kadroların olmayışı) bizleri kendiliğinden gelişen mücadelenin gerisinde bırakmıştır.

Onpınar ve çevresinde (Varto da) ki gelişen olayları değerlendirirken, amacımız olaylara sahip çıkmak değil, gelişen ilerici hareketleri değerlendirmek, hareketin eksikliklerini -tabii ki kendimizin de- ve oportünist-revizyonistlerin maskelerini düşürmek ve onları mahkum etmektir.

YAŞASIN ONPINAR KÖYÜ HALKININ BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ

YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKININ ORTAK MÜCADELESİ

KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM

HALKLARA ÖZGÜRLÜK

KAHROLSUN OLİGARŞİ

Devrimci Selamlar
Onpınar Köyü Halkı Adına
Bir Grup Devrimci Yol Taraftarı

NOT: Boykot köy halkının başarısı ile sonunda zafere ulaşmış, 20 Aralık 1977'de faşistler köyden kovulmuştur.

BOSTANCI

BİZ, Mardin İli Silopi ilçesinin Bostancı Köyü'nden topraksız, yoksul köylüleriz. Köyümüzün 12300 dönüm arazisinin tümü toprak ağaları ve zengin köylüler tarafından işletilmektedir. Biz, 67 yoksul aile ise, açlığa mahkûm edilmiş durumdayız.

Köyün topraklarının yarısı Hazine kontroluna geçmesine rağmen ağalar çeşitli dolaplar çevirerek bu toprakları gasbetmişlerdir. Bunlar ilgili dairelere rüşvet yedirerek işlerini yürütmektedirler. Parlamentodaki temsilcileri de bu konudaki en yakın yardımcılarıdır.

Biz topraksız, yoksul köylüler birkaç dönüm toprak için mücadele ediyoruz. Başvurduğumuz bütün kapılar yüzümüze kapanmaktadır. Artık sadece kendi gücümüze güvenmemiz gerektiğini öğrendik. Mücadelemiz kurtuluşa kadar sürecektir.

KAHROLSUN AĞALIK.
YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ.

YAŞASIN BOSTANCI KÖYLÜLERİNİN TOPRAK MÜCADELESİ

Bostancı Köyü'nden Yoksul Köylüler

BAŞOBA

BİZLER Hopa'nın Başoba Köyü'nden bir grup Devrimci Yol Sempatizanıyız. Köyümüz öteden beri ilerici, devrimci olarak tanınmıştır. Bu yüzden çevre köyler içinde en çok baskı gören ve yol, su, v.b. gibi sorunları ile ilgilenilmeyen bir köydür.

Bız, bütün bu baskıların ve sorunların üstesinden gelebilmenin halkla birleşmek ve halkı siyasi hedefler etrafında örgütlemekten geçtiğini kavradık. Kurduğumuz Kalkınma ve Kültür Derneği aracılığıyla çalışmalara başladık. İlk etapta halk kurduğumuz derneğin çalışmalarına büyük ölçüde katılmadı. Fakat kararlı mücadelemiz sonucunda, kısa bir süre sonra, halkla kenetlendik. Şimdi yazılama, afiş yapıştırma gibi işleri halk kendisi yapmaktadır.

Bu gelişmelerden rahatsız olan faşist kaymakam, MİT ve Orman İşletmesi, köyümüze çeşitli şekillerde baskı yapmaya başlamışlardır. Mahalli seçimlerde devrimci bir niteliğe sahip genç bir arkadaşımızın muhtar seçilmesi bu yasa dışı baskıların daha da artmasına neden olmuştur. Halkın yakacak ihtiyacının geçen yıllarda olduğu gibi bu yılda köyümüz ormanından karşılanmasına resmen izin verilmesine rağmen, odun ihtiyacının karşılanmasından hemen sonra ihtiyacını alanlara sekiz bin ile on yedi bin lira arasında ceza verilmiştir. Bunun üzerine halk, ormana el koyma, ormanı koruyan resmi koruyucular yerine halkın korumasına ve hiç bir resmi aracın ormana alınmamasına karar vermiştir. Daha sonra köye gelen kaymakam kovulmuş, ormandan odun götüren bir kaç kamyona el konulmuştur.

İŞÇİ KÖYLÜ GENÇLİK DEVRİM İÇİN BİRLEŞTİK

Hopa Başoba Köyü Devrimcileri

15 OCAK "HALKIN DEVRİMCİ TALEPL
ÖNEMLİ BİR SİYASAL GÖSTE

Miting "En geniş kitleler içinde en dar kadro çalışması" şiarımızın hayata geçmeye başladığını gösterdi.

Onbinler halkın devrimci taleplerini haykırdı.

HALKIN DEVRİMCİ Talepleri Miting ve Yürüyüşü, 15 Ocak 1977 pazar günü, Ankara'da, halkın büyük ölçüde katılmasıyla yapıldı. Siyasi hareketimiz açısından çok büyük bir öneme sahip olan bu miting verdiği sonuçlar bakımından son derece sevindiriciydi. Tek bir siyasetin taraftarlarının katıldığı bir miting olan 15 Ocak mitinginin katılım bakımından istenilene yakın olmasının yanında, nitelik bakımından da daha önceleri yapılan mitinglerden ayrıdedici bir özelliği vardı. 15 Ocak mitingi, yalnız devrimci gençlerin değil, emekçi halkın da hatırı sayılır ölçüde katılarak devrimci taleplerini haykırdığı bir miting oldu. Gecekondu semptlerinden, Balgat'tan, Altındağ'dan, Mamak'tan Keçikıran'dan, Hasköy'den, Dikmen'den... gelen binlerce emekçi, yaşlı ana, bacı mitingde yer aldı. Bu olay, "Devrimci gençler yükselen halk eylemlerinin ön safına" "En geniş kitleler içinde en dar kadro çalışması" şiarlarımızın gurur verici bir ölçüde hayata geçtiğini gösteriyordu. Arkadaşlarımızın bölgelerden gelen emekçilerle, emekçi analar ve bacıları ile omuz omuza, kaynaşmış bir şekilde yürüdüklerini gördük. Bu, reformistlerin, revizyonistlerin devrimcilere yönelttiği "Halktan kopuk bir avuç macerası" cinsi demogojilerine verilen güzel bir cevaptı. Bu bakımdan "Halkın Devrimci Talepleri" mitingi siyasi hareketimiz açısından dikkate değer, niteliksel bir aşamayı vurguluyordu.

Devrimciler, mitingin başarıyla gerçekleşmesi için çok yoğun bir ön çalışmaya girişmişlerdi. Ankara'nın bütün semtlerinde, özellikle emekçilerin yoğun olduğu semtlerde kapı kapı dolaşılarak mitingin duyurusu yapıldı, gerekçeleri ve önemi anlatıldı. Dağıtılan el ilanlarının daha önceleri olduğu gibi kapı altlarından veya posta kutularına atılmasıyla yetinilmedi. Her el ilanı iyi birer ilişki kurma aracı olarak değerlendirildi.

Mali imkânsızlıklar nedeniyle ancak 50-60 bin dolayında bildiri dağıtıldı, 10 bin afiş yapıştırıldı. Gene ön çalışmalar süresince okullarda, resmi dairelerde, işyerlerinde propaganda yapıldı. Okullarda bütün sınıfların kara tahtalarına "15 Ocak mitingine katıl-Devrimci Yol" gibi

Gecekondulardan gelen binlerce ana faşizme ka haykırdı...

Devrimci Mimar ve Mühendislerin miting üzerine görüşleri

"Faşizmi ve Hayat Pahalılığını Protesto-Halkın Devrimci Talepleri" Miting ve Yürüyüşü zamanlama, katılım, içerik ve bunlara bağlı olarak üstlendiği görevleri yerine getirmedeki başarısı açısından Hareketimiz için bir kıvanç kaynağı oldu. Afişleme, bildiri dağıtımı, anons sırasında ve sonrasındaki her türlü engelleme ile pankartlara el konması bu başarıya gölge düşüremedi. Devrimci kararlılık, Ankara Belediye Reisi'nin ve Vali'nin işgüzâr çabalarını boşa çıkardı.

ZAMANLAMA

Mitingin faşist baskı ve terörün alabildiğine yoğunlaştığı bir dönemde yapılmış olması,

★ *Faşist terör karşısında devrimci kararlılığın gösterilmesini ve*

★ *Faşizmin gerçek yüzünün en geniş kitleye duyurulmasını sağladı.*

Mitingin hükümet kurma çalışmalarının hızlandığı bir dönemde yapılmasıyla;

★ *Faşizmin ortadan kalkmasının, kendisini kamuoyuna bir "umut" olarak göstermeye çalışan CHP ile değil, DEVRİM ile gerçekleşeceği,*

★ *Hayat pahalılığı sorununun çözümünün şu ya da bu burjuva partisinin hükümet olmasından değil, dışa bağımlılığın zincirinin kırılmasından geçtiği,*

★ *Burjuvazinin herhangi bir kanadının hükümet olmasının, halkımızın devrimci taleplerini dile getirmesine engel olamayacağı vurgulanmıştır.*

Özünde anti-faşist unsurlara sahip olan CHP tabanı, mitingi "salt CHP'ye karşı bir hareket" olarak nitelendirebilir. Bu noktada, CHP'yi (siyasetini) CHP tabanına açıklama görevi, önümüzdeki dönemin en önemli görevleri arasında gözükmektedir.

Mitingin zamanlaması açısından son olarak bir olguya değinmekte yarar var:

Aylardır çeşitli nedenlerle ertelenen Demokratik Kitle Örgütleri Mitingi'nin 8 Ocak'ta yapılmasına karar verilmişken, bu kez de süresiz ertelenmesinden sonra 15 Ocak Mitingi'nin yapılmasıyla, reformist-revizyonist-oportünist görüşlerin yarattığı pasifizmin yenilmesi sağlanmıştır.

ÖN ÇALIŞMA VE KATILIM

Mitingin 15 Ocak'ta yapılmasına karar verildikten sonra ancak bir haftalık bir hazırlık süresi bulunması, ön çalışmalarda doğal olarak bazı aksamalar yarattı ise de; görevli arkadaşların sorumluluklarının bilincinde olmaları, bunların üstesinden gelinmesini sağladı. Ancak, hazırlık süresinin kısalığından bağımsız olan ve yenilmesi gereken bir aksama, mevcut kadrolarımızdaki pratik yetersizlik ve kendi birimlerimizde yeni kadroların oluşturulmasındaki eksikliğimizdir.

Ön çalışmalardaki en olumlu yan ise, ilk kez DGDF'nin yanı sıra çeşitli birimlerin görev alması oldu. Bunu bir başlangıç olarak kabûl edip, her birimde yürütücü kadroların oluşturulması konusuna gereken önemi vermeliyiz. Aksi halde, sayıları binlerle açıklanabilen devrimci mimar ve mühendis arkadaşın miting, yürüyüş, v.b. kitle eylemlerinde bir kaç yüz arkadaş tarafından temsil edilmesi yerleşik bir olgu haline gelecektir.

Siyasi ortamın karışıklığının yanı sıra, yakın geçmişteki kitle eylemlerinde yaşanan provokasyonlar; genel olarak katılımın beklenen ölçülere ulaşmasını ve kısa bir geçmişi olan yerel çalışmaların olumlu sonuçlar vermesini engelleyemedi. Katılımın daha fazla olmasını engelleyen pek çok faktöre karşın ancak bir yıllık geçmişi olan yerel çalışmalar sonunda çeşitli mahallelerden önemli bir kitlenin miting ve yürüyüşe katılması, işçi-emekçi gençlik kitlesinin sorunlarına sahip çıktığını göstermektedir. Bu durumu küçümsemek, abartmak ya da kıyaslama aracı etmek kadar yanlış olacaktır.

İÇERİK

Mitingde yapılan konuşmalarda çoğunlukla genel ve benzeri taleplerin dile getirilmesi, ilginin azalmasına neden oldu. Çeşitli örgütler ve kitleler adına yapılan konuşmalarda o kitlenin özgül sorunlarının irdelenmesi ve o kitleye ilişkin özel taleplerin dile getirilmesi, bilgilenme açısından daha doğru olacaktı. Ayrıca Tandoğan Alanı'nda devrimci türküler yerine devrimci marşların çalınması, miting kitlesinin bunlara katılmasını sağlayacak ve daha geniş kitleyi etkileyecekti.

Gerçek kurtuluşun Demokratik Halk Devrimi olduğunu bilen kitlenin siyasi sloganların atılmasında gösterdiği özeni ekonomik ve demokratik talepleri içeren sloganların atılmasında da göstermesi ve devrimci talepleri haykırması, miting ve yürüyüşün önemli bir özelliğiydi. Ancak, sloganların atılmasında zaman zaman görülen karışıklık (aynı anda birkaç slogan birden atılması), özellikle görevli arkadaşlar arasında daha detaylı bir ön çalışmanın yürütülmesi gerektiği gerçeğini ortaya çıkardı. Kitlenin sloganları benimseyebilmesinin ön şartı, sloganlardaki mesajların içeriğini özümlemesidir... Bu da, mesajların içeriğinin açılmasını, kitleye kavratılmasını, neden-sonuç ilişkilerinin verilmesini gerektirir. Bu açıdan eksik kalan bazı sloganların yeniden ele alınması iletişim kolaylığı sağlayacaktır. Meslek alanlarımızdaki özgül sorunları kolay kavrayabilir mesajlar haline getirmemiş olmamız, Miting ve Yürüyüş'teki önemli bir eksikliğimiz olarak belirdi. *Bu eksikliğimizi yukarıda kısaca açıkladığımız anlayış çerçevesinde ele alıp gidereceğiz.*

Her ne kadar Devrimci Yol dergisinin son sayısı Miting'e yetiştirilmiş ve bu sayıda Miting'e ilişkin bir haber yer almışsa da; küçük bir özel sayının hazırlanması ve ücretsiz olarak dağıtılması, miting alanında ve yürüyüş boyunca en geniş kitleyle ilişki kurmanın iyi bir aracı olacaktı. Bu sayıda miting ve yürüyüşün anlamının belirtilmesi yanı sıra, sloganlarda somutlanan protesto ve talepler açılabilir ve bunların kalıcılığı sağlanabilirdi. Bu konuda el ilanları yetersiz kalmıştır...

EPLERİ MİTİNGİ" STERİ OLDU

dar

ıl

i Mi-
pazar
ölçüde
etimiz
olan
n son
asetin
an 15
isteni-
k ba-
iting-
Ocak
değil,
ölçüde
ğı bir
nden,
Keçi-
gelen
ingde
ençler
"En
şması"
ayata
mızın
ana-
aşmış
u, re-
cilere
mace-
el bir
rimci
açı-
ama-
erçek-
şmaya
erinde,
semt-
duyu-
atıldı.
oldu-
utula-
ilanı
değer-
ıncak
ı, 10
nalar
erde,
ullar-
"15
gibi

yazılar yazıldı. Sınıflarda bir hafta boyunca konuşmalar yapıldı. Yüzlerce pankart hazırlandı. Sokaklarda toplu bildiri dağıtımı daha önceki deneylerden farklı olarak yapıldı. Bildirilerin kaçamak bir şekilde dağıtılması şekli yerine devrimciler, dağıttıkları bildirilerin içeriğine uygun biçimde halkın devrimci taleplerini haykırarak bildiri dağıttılar.

Devrimcilerin bu çalışmalarından rahatsız olanlar da vardı. O sırada "güvenoyu" almamış olan Ecevit Hükümeti, MC'nin bile göstermediği bir gayretkeşlikle çalışmaları engelleme çabası içine girdi. Yapıştırılan afişlerimiz, alışılmamış bir süratle, valilik ve CHP'li Belediye'nin işbirliği ile söküldü. Sökmekle başa çıkamadıkları afişlerin yapıştırıldığı tahtaperdeler bile yıktırıldı. Yasal bildirileri dağıtan, afişleri yapıştıran arkadaşlarımız gözaltına alındı, hatta bazıları dövüldü. İçişleri Bakanı Özaydınlı, arkadaşlarımızı çağırtarak, mitingin yapılmamasını istedi. Bu arada revizyonistler, reformistler ve onların etkisi altında olan çevreler tarafından, bu mitingin Ecevit Hükümetinin güvenoyu almasını engellemek amacıyla yapıldığı provokasyon ve mitinge saldırı olacağı söylentileri yayılıyordu. "İlerici" basın dahil olmak üzere tüm basının ilgisi ise sıfırdı.

Halkın Devrimci Talepleri Mitingi bütün bu engellemelere rağmen yapıldı. Maddi olanaksızlıklar mitingin Ankara ve yakın çevresi ile sınırlı kalmasına neden oldu. ODTÜ, Hacettepe Üniversitesi ve diğer bazı okulların kapalı olması, hava şartlarının kötülüğü mitingin istenilen ölçüde kalabalık olmasını engelledi. Bütün ön çalışmalara rağmen, siyasi çalışmamızın sınırlı kalması, çalışmaların çok dar bir zamana sıkışmış olması da bunu etkiledi. Buna rağmen onbinlerce işçi, köylü, memur, genç ve halkın diğer kesimlerinden kişi devrimci taleplerini haykırmak, faşist zulmü ve pahalılığı kınamak için miting alanına toplandı.

Çeşitli semtlerden gelen emekçiler, yaşlı analar, bacılar, devrimciler erken saatlerden itibaren dalga dalga Tandoğan meydanına dolmaya başladılar. Mücadele azmi ile dolu coşkun bir kalabalıktı, bu... Ellerinde devrimci taleplerini dile getiren pankartlar ve ölen devrimcilerin resimleri vardı.

Büyük bez pankartların üzerine, demokratik halk devriminin talepleri ve ekonomik taleplerimiz, siyasi özgürlük taleplerimiz yazılmıştı. Bu pankartlar yürüyüş kortejinin en önünde taşınacaktı. Emekçi halkların gerçek kurtuluşunun ancak bu taleplerin karşılanmasıyla olacağı vurgulanıyordu. Polis bu pankartlardan 25-30 tanesine el koydu. Ama bu taleplerin binlerce hançereden haykırılmasını engelleyemedi:

Halkın iktidarı emekçilerin kendi güçlü kollarıyla kurulacaktır.

Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz.

Faşist katil ve işkencecilerden hesap sorulmalıdır.

MHP ve Ülkü Ocakları dağıtılmalıdır.

Zindanlar boşalsın, genel af.

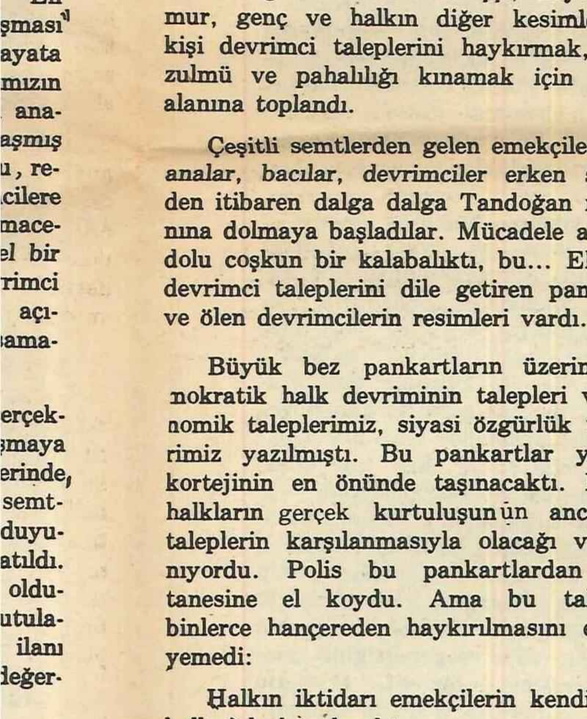

ana faşizme karşı devrimci sloganları

"Kurşun yediveren gül vurulan ölmüyor."

Fabrikalardaki, devlet dairelerindeki, okullardaki yurtlardaki faşist işgallere son.

Kahrolsun Emperyalizm, Bağımsız Türkiye

Halkımızın sefaletini arttıran IMF'nin emirlerine hayır.

Dış ticaret bankalar ve tekeller halkın yararına kamulaştırılmalıdır.

NATO ve CENTO'dan çıkılmalı, üsler kaldırılmalıdır.

İkili antlaşmalar iptal edilmelidir.

Köylülerin bankalara olan tüm borçları iptal edilmelidir.

Ağalığa son, köylüye toprak.

Köylüler ürünlerinin karşılığını almalıdır.

Bütün çalışanlara toplu sözleşmeli, grevli sendikalaşma hakkı.

Asgari ücretten vergi kesilmemelidir.

Asgari ücret net 7 bin lira olmalıdır.

Kiralar düşürülsün. Gecekondu yıkımına son.

Aşkale açılsın, faşist genel müdür atılsın.

CIA kovulmalı, MİT, kontr-gerilla, toplum polisi dağıtılmalıdır.

Kıbrıs'ta işgale son. Kıbrıs, Kıbrıs halklarınındır.

Kürt halkı üzerindeki şoven baskılara son. Halklara özgürlük.

İşçi, köylü, gençlik, devrim için birleştik.

Üreten biziz, yöneten de biz olacağız.

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ, TEK YOL DEVRİM

Devrimci gençlik, devrimci öğretmen ve memurlar, teknik elemanlar, kadınlar ve işçiler adına yapılan konuşmalardan sonra, bin kadar görevlinin disiplini ve güvenliği sağladığı mitingden düzenli bir şekilde yürüyüşe geçirildi. Devrimci Yol Pankartlarının arkasından kalabalık yola döküldü. Devrimci sloganlar yol boyunca tekrarlandı. duvarlara ve yere devrimci sloganlar yazıldı. Devrimci Yol'un 13. sayısı halka satıldı. Yürüyüş kolunun en önünde giden arabadan güzergah boyunca her sloganın ön konuşması, kısa açıklaması yapılarak, ardından slogan attırıldı. Yol kenarında biriken, evlerin pencerelerinden, balkonlarından uzanan halk yürüyüşçüleri alkışlıyor, sol yumruklarını kaldırarak sloganlara katılıyorlardı. Birçoğu da yürüyüş koluna katılıyordu. Yürüyüş, halkın talep ve ihtiyaçlarına tamamen uyduğu için geniş destek buldu. Yol boyunca halkın coşkun bir sevgisiyle karşılandı.

Halkın Devrimci Talepleri Miting ve Yürüyüşü Kurtuluş meydanında yapılan kısa bir konuşma ve devrim andının içilmesinden sonra başarıyla tamamlandı. Kalabalık Sıhhiye ve Cebeci yönünde, iki koldan düzenli ve disiplinli bir şekilde dağıldı.

Bu miting ve yürüyüş mücadelemizde önemli bir adımdır. Çıkardığımız dersler somut siyasi görevlerimize ışık tutacaktır.

Faşist zulme ve pahalılığa karşı direniş kampanyasının genel değerlendirmesi

DEVRİMCİ YOL'un ekim ayında başlattığı ve yerel seçimlere kadar yurt sathında sürdürülen Faşist Zulme ve Pahalılığa Karşı Direniş Kampanyasının Devrimci Yol taraftarlarınca yapılan değerlendirme ve eleştirilerini bu sayıda tamamlıyoruz. Kampanya değerlendirme çalışmalarımız. kampanya çalışmaları sırasında somutça gözlenebilen hata ve eksikliklerimizin kavranılışına yönelik bir çalışma olmuştur. Bölgesel çalışmalar içindeki arkadaşlarımızın değerlendirmeleri, Devrimci Hareketimizin geneline ilişkin bir değerlendirmenin gerektirdiği verileri de ortaya çıkarmaktadır. Bu çalışmalardan çıkardığımız dersleri kısaca özet olarak sunmaya çalışacağız.

I

Kampanyayı, oligarşinin emekçi halklarımıza karşı II. MC çetesi eliyle bir zam, pahalılık ve zulüm kampanyası başlatması karşısında ve bu zam ve zulüm kampanyasına karşı üstümüze düşen devrimci görevlerimizi yerine getirebilmek amacıyla başlattık. Oligarşi, önceden beri gözlediğimiz gelişmelerin bir sonucu olarak bir dizi ekonomik ve siyasi çıkmazlarla karşı karşıyaydı. Bu çıkmazların dayattığı tedbirler ise emekçi halkın ağır bir sefalete itilmesi ve zalim bir sömürüye tabi tutulmasından başka bir şey değildi. Bu soygunu gerçekleştirebilmek için ise halka karşı bir terör ve yıldırma politikası sürdürülerek halk susturulacak, uslu durdurulacaktı. Bu doğrultuda zamlar, devalüasyonlar, taban fiatlarının düşük tutulması ve "anarşiyi önleme" operasyonları birbirini izlemeye başlamıştı. Bu gözdağı ve soygun politikaları karşısında ise emekçi halklarımız örgütsüz, dağınık ve gerçek anlamda devrimci bir önderlikten yoksundu. Emekçi halkımızın davasını savunmaktan başka bir amacı olmayan devrimcilerin omuzuna düşen görevler bu denli ağırdı. Ayağa kalkmalı ve olanca gücümüzle, bu zalimlere karşı, emekçi halklarımızın yanıbaşında yer almalıydık. Tüm gücümüzü bu doğrultuya seferber etmeliydik. "GÜN MÜCADELE GÜNÜ" diyerek ileri atılmalıydık. Oligarşinin faşist politikaları bu yolla boşa çıkartılabilirdi.

II

Bu tesbitlerimize rağmen, MC çetesinin gündeme getirdiği zam ve terör politikaları karşısında politikalarımız yurt sathında tam olarak hayata geçirilememiştir Bu, başlangıçta da işaret ettiğimiz emekçi halkların ve devrimci hareketimizin yeterli bir örgütlülükte olmayışının bir vurgulamasıdır

Bunun yanında, herşeye rağmen, oligarşinin MC eliyle yürüttüğü zam ve terör politikaları da eğer kısmen uygulanabilmiş ve oligarşinin taleplerini tam olarak yerine getiremeyen MC çetesi yerel seçimler sonrasında çökmüşse, bu siyasal gelişmelerdeki faşist terör kampanyaları karşısında Devrimcilerin her türlü teslimiyet önermelerini kararlılıkla reddederek aktif bir mücadele ve devrimci bir savunma anlayışını bir ölçüde hayata geçirebilmiş olmalarının rolüne (hiç şüphesiz bunu abartmadan) mutlaka işaret edilmelidir. Devrimci Yol hareketinin yurt çapında emekçi halklarımız arasında geniş bir sempatiye sahip olmasının önemli bir nedeni, bu doğru mücadele anlayışının kısmen de olsa hayata geçirilebilmesidir. Devrimci Hareketimizi zafere götürecek olan da bu tutarlı devrimci yolumuz olacaktır.

III

Kampanya görevlerimizin tam olarak yerine getirilmesine engel olan Teorik-Siyasi ve örgütsel alanları kapsayan eksikliklerimizi, taraftarlarımız kampanya değerlendirme çalışmalarında, büyük ölçüde açıklıkla ortaya koyabilmişlerdir. Bu tesbitlerin, partileşme sürecindeki görevlerimize açıklık kazandıran bir nitelik taşıdığı söylenebilir.

Karşılaştığımız bir çok hatalı eğilim, siyasi ve teorik kavrayışımızın yetersizliğini vurguladı. Kampanya çalışmalarımızın bazı görevlerinin küçümsenmesi ve ihmal edilmesi, (örneğin özel sayıların satışı ve bağış toplama, kahve toplantıları düzenleme gibi işlerin küçümsenmesi) siyasi çalışma anlayışının tek yönlü, yüzeysel ve eksik olarak kavranılmış olmasından ileri gelmiştir. Bu eksikliklerin bir çok yerlerde aşılmasına karşılık birçok bölgede henüz aşılamamış olduğu, siyasetlerimizi etkin kılma doğrultusundaki çalışmalarımızın önünde önemli bir engel teşkil ettiği görülmüştür.

Yine birçok yerdeki çalışmalarda görülmüştür ki, en geniş kitle çalışması içindeki kadro çalışmasının temel alınması ilkesi iki bakımdan eksik ve tek yönlü olarak kavranabilmektedir. Bazen kadro çalışması-kadro örgütlenmesinin temel alınması ihmal edilmekte, kitle içindeki gevşek ilişkiler içinde hareket adeta şekilsizleşmekte-hareketsizleşmektedir ki, bu hata, hareketin önderliğinin gelişip güçlenmesini ve kendiliğindenciliğin aşılmasını olanaksız hale getirmektedir. Ya da tam tersine, kadro çalışması anlayışı, yanlış olarak kitle çalışmalarının, kitle ilişkilerinin ihmal edilmesine ve küçümsenmesine vardırılarak hatalı olarak kavranılmaktadır. Bu, çoğu kez, üst eylem biçimlerine duyulan bir tutku olarak kalmakta, pratikte günün "Basit" (!) görevlerinden kaçma şeklindeki bir pasifliği getirmektedir. Sonuç aslında gene ayrı şekilde, birinci hatadaki gibi devrimci hareketin kendiliğindenciliğin çemberine hapsolmasının koşullarının yaratılmasından başka bir şey olmamaktadır. Bu iki yönlü hatanın çoğu kez içiçe geçmesi yada birbirine dönüşmesi sıkça gözlenebilen bir olaydır. Devrimci Yol taraftarlarının değerlendirme çalışmalarında, eksikliklerimizin esas kaynağını "arkadaşlarımızın ideolojik-politik düzeylerinin düşüklüğü, bunun sonucu örgütlü ve disiplinli bir kollektif çalışma anlayışını kavrayamaması" şeklinde özetlerken doğru bir tesbitte bulunuyorlardı. Bu ideolojik düşüklüğün bir çok yerde Devrimci Hareketimizin görüşlerinin eksik ve yüzeysel bir şekilde, sloganlar düzeyinde kavranılmasına yolaçmakta olduğu da ifade edilebilir. Bunun en önemli sonucu ise oportünizmin açtığı tuzaklara kolayca düşülmesi olmaktadır. Oportünizm daima kafaları bulandırıcı spekülasyonlara dayanan bir yönteme başvurur. Daima, tartışmaları somut temel konulardan, kendisinin haklı gibi görünebileceğini umduğu konulara çekmeğe çalışarak hedef şaşırtır, devrimci mücadelenin gelişimini önlemeye çalışır. İdeolojik sorunların kavranmasındaki yetersizlikler çoğu kez oportünizmin bu tür tuzaklarına düşmemize, örneğin "Devrimci Yol'daki şu laflar, kesintisizlerin filan satırındaki şu ifadeyle çelişmiyor mu. Devrimci Öğretmen de çıkarsa revizyonist olurmuyuz olmazmıyız" gibi, meleklerin cinsiyeti üzerine olan tartışmalar kadar anlamsız ve saçma olan tartışmalara kapılınmasına yolaçmaktadır. Bu tuzakların, pratikteki çalışmalarımızı engelleyebildiği ölçüde oportünizmin başarıya ulaştığı söylenmelidir.

IV

Kampanya çalışmaları sırasında gözlenen eksikliklerimizin ve hatalarımızın bir kısmı yerel niteliktedir. Bir kısmı ise Devrimci Hareketimizin geneli açısından da geçerlilik taşımaktadır; Devrimci hareketimizin geneline ilişkin örgütsel-siyasi ve ideolojik alanlardaki eksikliklerimizden kaynaklanmaktadır.

Elbetteki bu kampanya devrimci hareketimiz açısından bir çok bakımlardan olumlu şeyler ortaya koymuş, beraberinde birçok olumlu gelişmeyi de getirmiştir. Her şey bir tarafa, bu kampanya çalışmaları, Devrimci Hareketimizin yurt çapındaki tartışılmaz gücünü, dostun-düşmanın gözünde bir kez daha ortaya koymuştur. Yurt çapındaki kampanya eylemlerinin son noktası sayılabilecek 15 Ocak Ankara Mitinginde en çarpıcı bir şekilde ortaya konulduğu gibi Türkiye Solundaki var olan bir yığın parti ve "Grupçuk"la kıyaslandığında Devrimci Yol hareketinin ne ifade ettiği tartışma götürmez şekilde anlaşılmıştır. Ne varki biz bu durumdan, bu göreli güçlülüğü kesinlikle, durumumuzdan memnun olma, yeterli görme şeklinde hatalı bir sonuca varmamalıyız. Bugün ülkemizde her önüne gelen bir "grup" kuruyor. Partiler kanun gereklerini yerine getirerek bir dilekçe ile "yetkili" makamlara başvuran her 5-10 kişi eline geçirdiği bu belge ile "Proletaryanın öz örgütü" "İşçi sınıfının bilimsel sosyalist siyasi örgütü (!)" iddialarıyla ortaya çıkıyor. (Bunlardan birisi (V.P) geçenlerde kendisinin proletarya partisi olduğunu (!) karşılık, bizim böyle bir iddia ileri süremeyişimize(!!) değinerek bu durumu "teorikman" tahlil etmeye çalışıyordu.) Yine bugün ülkemizde kaç kişinin okuduğu belli olmayan sayısız "yayın organı" yayınlanıyor. Bizim kendiğimizi bu "grupçuk"larla ve proletarya partileriyle kıyaslayarak bunu bir övünme vesilesi yapmamız ve kendi durumumuzu yeterli gören, hata ve eksikliklerimizin üstünü örten bir tutumun içine girmemiz kadar hatalı bir şey olamaz. Tam tersine, bugün biz tüm dikkatlerimizi proletaryanın öncü savaşçı partisine yönelen bağımsız bir devrimci siyasi hareketin sahip olması gereken özelliklerle kıyaslayarak bu açıdan eksikliklerimizin, hatalarımızın tesbit edilmesine ve kavranmasına yöneltmeliyiz. Bu doğrultuda kampanya çalışmalarının ortaya koyduğu dersleri kavrayarak, Devrimci Hareketimizin ideolojik-örgütsel-siyasi açılardan eksikliklerimizi giderme, hatalarımızı düzeltme, taban örgütlenmesini ve merkezileşmeyi güçlendirme, siyasal çalışmalarımızı derinleştirme hareketin önderliğine ilişkin eksikliklerimizi giderme yolunda yoğun bir çalışma içine girmeliyiz. Ancak bu şekilde hareketimizin, Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine damgasını basacak bir Bağımsız Devrimci Hareketin sahip olması gereken NİTELİĞE KAVUŞMASI YOLUNDA ilerleyebiliriz.

Kampanya çalışmalarımız, saflarımızdaki ideolojik kavrayış eksikliğinin örgütsel-siyasal vb. çalışmalardaki yetersizliğin kaynağı olduğunu göstermiştir. İdeolojik kavrayış eksikliği ancak ideolojik mücadelenin hazlandırılması ile tamamlanabilir. İdeolojik mücadelenin sistemli bir şekilde sürdürülebilmesi, temel teorik eğitimin ve teorik tartışmanın ön plana çıkarılmasını YOĞUNLAŞTIRILMASINI gerektirmektedir. Bu da geniş kapsamlı bir TEORİK EĞİTİM VE TARTIŞMA KAMPANYASI nı örgütlemekle olanaklı olabilir.

Bu bağlamda, öncü kadroları, çalışma birimlerinin sorumlusu arkadaşların, yukardan aşağıya sıkı bir teorik eğitim sürecine tabi tutulmaları ve bunlar aracılığıyla tüm arkadaşlarımıza yönelik bir teorik eğitim platformunun yaratılması sağlanmalıdır. Bu çalışmalar yurt düzeyinde teorik ve siyasi eğitimin birlikte ele alınmasıyla sürdürülmelidir. Her bölgede tartışmalar başlatılmalı, temel teorik eğitim bu tartışma kampanyası ile birlikte yapılmalıdır. Devrimci Yol'da çıkan yazılar toluca okunarak tartışılmalıdır.

Tabii, her zaman olduğu gibi teorik tartışma denilince soyut tartışmalara boğulup kalmamamız, gerektiği de hatırlatılmalıdır. Orta Çağ bilginleri yıllarca Adem ile Havva'nın göbeklerinin olup olmadığını tartışırlarmış. Bir grup bilgin, Ademin topraktan yaratılmış olması nedeniyle göbeklerinin olmadığını, diğerleri de aksi fikri savunurlarmış. Bizim aramızdaki tartışmalar da çoğu kez bu tartışmaya benzer. Bu konuda dikkatli olmazsak oportünizmin kazdığı sayısız tuzaklara takılıp kalmaktan kısır tartışmalar içinde boğulmaktan kurtulamayız.

Şimdi hareketimizin tüm birim ve kademlerinde yaygın ve geniş kapsamlı bir teorik eğitim ve tartışma kampanyasının örgütlendirilmesi hareketimizin BAĞIMSIZ BİR DEVRİMCİ SİYASİ HAREKET NİTELİĞİNE kavuşması yolundaki en önemli gereksinmesidir.

Devrimci Yol taraftarlarının kampanya değerlendirme çalışmaları

1 ŞUBAT 1978'E KADAR DEVRİMCİ YOL'UN KAMPANYASINA GELEN BAĞIŞLAR

Bağış Kampanyamızda 1 şubat 1978'e kadar toplanan miktarı aşağıda yayınlıyoruz. Bağış Kampanyasında görevli olan arkadaşların, hesapların denetlenmesi için ellerinde bulunan kullanılmış makbuz koçanlarını ve kullanılmayan makbuzları en kısa sürede göndermeleri gerekmektedir.

ANKARA	41.600.50
ZONGULDAK	20.335.
ARTVİN	18.045.
İZMİR	18.000.
ADANA	10.355.
İSTANBUL	10.292.
TRABZON	7.500.
ALMANYA	5.375.
TRAKYA	5.160.
ÜNYE	4.500.
ANTALYA	4.350.
NİĞDE	4.197.50
İZMİT	3.575.
DENİZLİ	3.493.
FATSA	3.000.
ÇARŞAMBA	2.500.
GİRESUN	2.500.
YOZGAT	2.200.
GAZİANTEP	2.000.
İSKENDERUN	2.000.
KARAMAN	2.000.
ESKİŞEHİR	2.000
ULUKIŞLA	1.800.
BURSA	1.589.
BANDIRMA	1.035.
AVUSTURYA	1.000.
SİVASLI	1.000.
GÖLKÖY	1.000.
GÜNDOĞDU	1.000.
MUŞ	1.000.
ORDU	800.
YÜKSEKOVA	795.
ÇANKIRI	710.
MARDİN	655.
ÇATALZEYTİN	620.
ÇAVDIR	560.
KOZLUK	500.
HACIBEKTAŞ	500.
MENGEN	420.
SULTANDAĞI	230.
GÜNEYKENT	160.
MALATYA	20.000
TOPLAM	210.352. TL

MERSİN

Yapılanlar: Dergi özel sayılarının satılması yardım ve deri toplanması kahve toplantıları yapıldı.

Seçim Çalışması: Tarsus'ta bağımsız demokrat belediye başkan adayını desteklemek, bu yönde kampanyayı genişletmek için çaba sarfedildi. Ancak diğer bütün siyasetler CHP adayının peşine takıldılar . CHP'liler klasik seçim daleveralarıyla engelleme yapınca, bağımsız aday adaylıktan çekildi. (Kahvede propaganda yapılmasını engellemek için kahve sahiplerini ayarlamak, bağımsız adayın belediye hoparlöründen konuşmasını engellemek, vb.) Bu nedenle bu seçim çalışmasını sürdüremedik. Kampanya çalışmaları genel olarak 2-3 birimde eksik fakat canlı, 1-2 yerde de eksik ve sönük geçti.

Yapılabilecek Olanlar: Korsan miting ve köy çalışmaları yapılabilirdi. Kahve toplantıları daha geniş yapılabilirdi. Seçimlere etkin bir biçimde daha yaygın katılınabilirdi. Bunların yapılmamasının nedeni a) Siyasi seviyenin ve örgütlenmenin geri oluşu, ancak alışılmış faaliyetlere uygun ve yeterli oluşu b) Kampanyanın iyi kavranamaması ve kavratılamaması

Öneriler: Kampanyanın kavranması ve kavratılmasının (özellikle siyasi bakımdan geri bölgelerde) bir kampanyaya hazırlık evresi yararlı olacaktır. Bir de dergi de kampanyanın amaç, biçim ve diğer yönlerinin daha detaylı (ve örneklemeli) bir biçimde yazılmalıdır. Ayrıca çalışmamızda önemli bir engel mali güçlük idi. Kampanyaya bağışların bir bölümü o bölgede harcanabildi.

ÇARŞAMBA

DEVRİMCİ YOL'un açtığı Faşist Zulme ve Pahalılığa Karşı Direniş Kampanyası, Çarşamba'da umulduğu kadar başarılı olamamıştır. Nedenlerine gelince; hareketin yeniliği ve arkadaşlarının ideolojik politik bilinçlerinin düşüklüğü; sistemli, disiplinli ve programlı bir çalışmanın tam anlamıyla olmayışı, buna bağlı olarak da yeni yeni unsurların harekete geçirilemeyişi söz konusudur.

Kampanya çalışmalarına, kampanyanın amacını ve önemini arkadaşlara kavratmak amacıyla İşçi-Köylü-Gençlik Derneğinde bir toplantı yapıldı. Bu toplantı genellikle gençlik kesiminden oluşmuştur. Daha sonra yeni yeni unsurların harekete geçirilmesi amacı ile geniş olarak bir toplantı daha yapıldı. Bu toplantıya ise gençlik haricinde az sayıda gündelik işçiler ve köyden arkadaşlar katıldı. Kampanyanın önemi ve içeriği uzun uzun anlatılıp tartışılmasına rağmen pratikte çalışmaya yeni unsurlar sokulamadığı için kampanya ancak belli bir kadro ile yürütülebildi.

Kampanya süresince DEVRİMCİ YOL özel sayıları (4-6) dört hafta pazar yerlerinde köylüye ve halka satıldı. Dergi satımı yer yer anti-faşist gösteriye çevrilerek faşistler teşhir edildi. Şehir içinde dükkân, dükkân kahve, kahve gezilerek dergi satımı sürdürüldü. Lise önünde dergi satan arkadaşları polis karakola götürdü. Daha sonra arkadaşlar salınıp el konulan özel sayılar polisten alındı. Karakol çıkışı satış devam etti. Kampanya doğrultusunda çok geniş olmamakla birlikte şehrin önemli yerlerine devrimci sloganlar yazıldı. İki kez ayrı ayrı afişleme yapıldı. Bir kez de bildiri dağıtıldı.

Seçimlerde bağımsız adayımız yoktu. Onun için siyasetimiz doğrultusunda propagandamızı tam anlamıyla yapamadık diyebiliriz. Fakat, seçimlerin kurtuluş olmadığı, tek kurtuluşun emekçi halkların kendi kollarıyla kuracağı demokratik halk iktidarı olacağı, kampanya ve seçim çalışmaları sırasında anlatıldı. Hatta bir kez bile olsa, CHP'nin kahve konuşmasında söz alan bir arkadaşımız faşist zulmü ve hayat pahalılığını teşhir ederek halkın devrimci mücadeleye sahip çıkmasını, faşizme karşı örgütlü halk yığınlarıyla birlikte kararlılıkla mücadele edilmesi gerektiğini anlatarak faşizmi teşhir etti. Bunların dışında Çarşamba özelinde kampanyayla ilgili pek bir şey yapamadık. Geniş bir tabana sahip olmamıza rağmen çalışmaların dar bir alanda kalması, geniş halk yığınlarına kadar götürülememesi, büyük ölçüde Devrimci Yol siyasetinin kavranılamamış olmasından kaynaklanmaktadır. Teorik eğitimin sürekli kılınamaması, sistemli, programlı ve disiplinli bir yapıdan yoksun olunduğu için, çoğu arkadaşların olduğu yerde saymalarına sebep olmaktadır.

Çalışmalarımız, disiplinli, düzenli ve birbirimizi sürekli denetleyebileceğimiz bir işlerliğe kavuşturulmadıkça, hayatın her alanında çalışabilecek arkadaşların gelişebilmesi ve yetişmesi kendiliğindenciliğe kalmıştır. Buna bağlı olarak örneğin belli bir kadronun yükünün daha da artırılması, yapılacak bir çok işin yapılamamasına neden olmaktadır. Tespit ettiğimiz bu eksikliklerin yok edilmesi, ancak çalışmaların disiplin ve sorumluluk anlayışı içinde birbirimizi karşılıklı denetlememize, programlı bir çalışmanın ve teorik eğitimin gündeme getirilmesine bağlıdır. Ancak böylelikle yeni yeni unsurları kazanabilir ve sürekli kendini yenileyebilen bir yapıya kavuşabiliriz.

ÇARŞAMBA'DAN BİR GRUP
DEVRİMCİ YOL TARAFTARI

ELAZIĞ

Elazığ, anti-faşist direnişin, militanca mücadelenin odaklarından biridir. Devrimcilerin önderliğinde gelişen militanca mücadele, faşistlerin yüreğine korku salıyor. Faşist güçler, gelişen mücadeleyi durdurmak amacıyla faşist terörü artırıyorlar. Emekçi halk, teröre karşı devrimcilerin öncülüğünde militanca direniyor. Bu direniş, halkın kurtuluşuna kadar sürecektir.

Seçim platformunda yükselen anti-faşist duyarlılık devrimcilerin kitle çalışmasını kolaylaştıran, ama yüklü görevleri de gündeme getiren bir olaydı.

Seçimlere özellikle geniş propaganda ve ajitasyon olanaklarından yararlanma ve en geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışması sürecini hızlandırma çabası için girdik. Bir mahallede muhtarlık ve idare heyeti seçimlerine girdik. Muhtarlık seçimlerini 8 oyla kaybetmemize rağmen, idare heyeti seçimlerini kazandık. Muhtarlıkta 781, idare heyetinde 724 oy aldık. (Kullanılan oy: 1700, nüfus: Yaklaşık 20.000)

Belediye Başkanı seçimlerinde MHP adayı alternatif durumundaydı. CHP adayı ise namuslu, yurtsever biri değildi. CHP paralelindeki bağımsız aday ise nitelik olarak CHP adayından farklı değildi. Bu iki aday da MHP adayına tercih edilemezdi. Devrimciler halkı faşist adaya karşı kıstaslarımıza uymayan iki kişinin peşine takamazlardı. Esas mücadele biçimleri yerine halka tali olan belediye seçimlerini hedef olarak gösteremezlerdi. Esas olarak faşizme karşı militanca mucadeleyi sürekli kılmakla yükümlüyüz. Bu sorumluluğun gereğini pratik olarak yerine getirmek zorundayız. Bütün bunlardan sonra şunu söyleyebiliriz:

Söylenenler ışığında yerel seçimlerde tavır ne olmalıydı?

Devrimcilerin tavrı şöyle gelişti: Anti-faşistiz diyen bağımsız adaya ve CHP adayına bir toplantıda buluşma ve halka hesap vermeleri doğrultusunda bir çağrı yaptık. Ve "eğer anti-faşistseniz, halkın yanındaysanız ve bu sorumluluğu taşıyorsanız, faşist adayın kazanmaması için ne yapmalıyız?" sorusuna cevap vermelerini istedik. CHP adayı, "ben DEV-GENÇ'in düzenlediği toplantıya katılırsam, genel merkez bana kızar" diyerek bu toplantıya katılmadı. Bağımsız aday ise, temsilci gönderdi. Kendisi katılmadı. Bunun üzerine devrimciler iki adayın da Devrimci Yol'un desteklenme için koyduğu kıstaslara uymadığını, iki adaya da destek olmayacaklarını, ayrıca Elazığ'da sol oyların bölünmesinin faşist adayın resmen kazanması anlamına geldiğini açıklayıp, yaklaşık 500 kişi tarafından izlenen bir kahve toplantısı yaptı. Asıl olanın faşizme karşı militanca direnmek, olduğunu, bu konuda kararlılığın örgütlülüğe dönüştürülmesi gerektiğini vurguladık.

Hayat devrimcileri bu konuda da haklı çıkardı. Seçim sonunda MHP adayı 13.400, CHP adayı 4761, bağımsız aday 4661 oy aldılar ve faşist aday, seçimi hile, sahtekârlık ve zorbalıkla kazandı.

Devrimci Yol taraftarlarının kampanya değerlendirme çalışmaları

ARTVİN

DEVRİMCİ YOL'un açtığı "Faşist Zulme ve Pahalılığa Karşı Direniş Kampanyası" ile birlikte bölgemizdeki çalışmalar yoğunlaştı.

Bölgemizdeki devrimciler, en geniş kitleleri faşist zulme ve pahalılığa karşı seferber edebilmek için çalıştılar. Köylere yayıldılar. Sorunu ve çözümünün nerede olduğunu en geniş boyutlarıyla anlattılar. Anti - faşist mücadelenin zamlara ve pahalılığa karşı verilen mücadeleyle nasıl aynı şey olduğunu açıkladılar. Reformizmi teşhir ettiler. Reformistlerin faşistler karşısında nasıl mücadeleden kaçtıklarını, halkı da teslim olmaya çağırdıklarını örnekleriyle gösterdiler.

Bölgemizde faşist güçler etkin değildir. Daha önce verilen aktif mücadele bunu sağlayabilmiştir. Buna bağlı olarak, anti - faşist mücadele kampanyası bölgemizde geniş olanaklara sahipti. Bölgemizde bizim dışımızda başka bir siyasetin de olmaması, Devrimci Yol'un kitleler üzerindeki etkinliğini daha da artırıyordu.

Kampanya süresince, duvar yazıları, afiş ve bildirilerle de kitleler uyarıldı. Bizim bölgemiz için gerçekten büyük önem taşıyan bir miting yapıldı. Şimdiye kadar yapılan mitingleri kat kat aşan bir kitle katılımı, disiplin ve bütünlük sağlandı.

Köy çalışmalarına giden devrimciler DEVRİMCİ YOL makbuzlarıyla para yardımı topladılar, hareketimize köylülerin destek vermesini ve sahip çıkmasını sağladılar. Bu yardım kampanyası, köylülerin devrimcilerin mücadelesine sahip çıktıklarını gösterdi.

Bölgemizde öğrenci gençliğin gençlik içerisinde en aktif kesimi oluşturması, ağırlığın belli oranda okullara verilmesini beraberinde getiriyor (ağırlığın bir ölçüde okullara verilmesi, başka alanlarda çalışma yapılmadığı şeklinde alınmamalıdır). Okullarda ideolojik düzey düşüktür. Bu nedenle çalışmalar olması gereken şekilde sürdürülmemektedir. Çeşitli aksaklıklar olmaktadır. Genel anlamıyla ve sürekli bağlar açısından düşünüldüğünde, hareket henüz emekçi kitleler içine yerleşememiştir. Kampanya çalışmaları, bize bu eksikliğimizin önemini gösterdi ve kampanya döneminde bu eksikliğimizin giderilmesi doğrultusunda çalışma yapıldı. Ama amatör olarak (boş zamanlarda köylere gitmek şeklinde sürdürülen) bu çalışmaların da yeterli olmadığı ortaya çıktı. Temel çalışma alanı olarak kırları almamıza rağmen, bu işi örgütlü ve disiplinli olarak yürütemezsek, Türkiye devriminin başarıya ulaşmasından söz etmek olanaksızdır.

Bu eksikliklerimizin yanı sıra, orta öğrenim gençliğinin son derece olumlu nitelikleri de vardır. Bu arkadaşlarımız her hangi bir olay karşısında ortak karar verebiliyorlar. Birbirlerini destekliyorlar. İdeolojik ve siyasi düzeylerini yükseltme çabası içindeler.

Kampanya döneminde yerel seçimlerin bulunması, bir taraftan reformizmin sergilenmesi, diğer taraftan faşist güçlerin teşhir edilmesi yolundaki çabalarımızı hızlandırdı ve etkinliğini artırdı.

Kampanya döneminde bir çok iş gerçekleştirirken, başarısız kaldığımız, yetemediğimiz durumlar da oldu.

Çalışmanın sağlıklı olabilmesi, örgütlü olmasından gelir. En geniş kitleler içerisinden en dar kadro çıkarılabilmesi, temel ilkemiz olmalıdır. Mevcut kadrolar veya kadrolaşma süresinde olan kişiler kendilerini sürekli olarak geliştirmeli ve yeni yeni kadroların çıkarılması için çaba göstermelidirler. Bugünkü kadrolar, yeni yetişecekler için bir engel oluşturmamalıdırlar.

Kişilere durumlarına, yeteneklerine göre görev ve sorumluluk verilmelidir. Mümkün olduğu kadar çok kişiye görev verilerek iş bölümü yapılmalıdır. Özellikle bölgemizde kısa bir süre öncesine kadar, görev bölümü konusunda aksaklıklar vardı. Bunlar bugün de tam anlamıyla çözümlenebilmiş değildir. Bugün bile yapılması gereken bir sürü iş, bir kaç kişinin üstüne kalmaktadır. Görevler arkadaşlarımız arasında yeterince dağıtılamamıştır. Bu da fazla görev alan arkadaşların dar pratik nedeniyle kendilerini yetiştirememelerini, görev almayan arkadaşların ise sorumluluk almamaktan kendilerini yetiştirememelerini getirmektedir.

Çok kişiye görev, yetki ve sorumluluk vermenin bir başka yararı da kişilerin bu şekilde pratikte sınanmaları, sürekli emir bekleyen memurculuk anlayışından kurtularak insiyatif sahibi olmalarına olanak tanınmasıdır.

Kırsal alanlarda özellikle kampanya döneminde artan çalışmalarımıza rağmen, hareketimiz hala emekçi kitlelerle yeterli bağları oluşturamamıştır. Kırsal kesimlerde faşist ler para toplamaya devam etmektedir. Bir ilçe ve köylerinden faşistler il meclisine seçilmiştir. Faşist güçlerin militan güçleri olmamasına rağmen bu başarısı, bizim faşistleri teşhir etmedeki yetersizliğimizden kaynaklanmaktadır.

Yerel seçimleri de yeterince değerlendiremedik. Yeterli olanaklara sahip olmamıza rağmen birkaç köyün dışında muhtar seçimlerinden gerektiği şekilde yararlanmadık.

Bütün bu çalışmalarımızdan şu sonuçlar çıkmaktadır:

Dünya devrimci pratiğini iyi öğrenmeliyiz. Ülkemizi, halkımızın sorunlarını iyi bilmeli, halkımızın içinde eriyebilmeliyiz. Dünya devrimci pratiğinden yararlanmalı, başka ülkelerde ve ülkemizde düşülen hatalara yeniden düşmemeliyiz. Bütün devrimci hareketler, her türlü deneyden yararlanıp dersler çıkarttıkları gibi, kendi geçmişlerini de değerlendirmek zorundadırlar. Aynı yanlışlara bir daha düşmemelerinin yolu budur.

Yaptıklarımızı değerlendirmek, akıl süzgecinden geçirmek, daha iyi neler yapılabileceğini, eksikliklerimizi düşünmek, sürekli olarak kendimizi geliştirmek zorundayız. Ancak bu şekilde mücadelemize azami şekilde yararlı olabiliriz.

AVUSTURYA

Dergimizin açmış olduğu kampanya paralelinde burada bir direniş komitesi oluşturduk. Türkiyeli işçilerin yoğun olduğu yerlerde bildiri dağıttık, Devrimci Yol'un dördüncü ve altıncı özel sayılarını dağıttık, imza topladık, bağış kampanyası açarak bağış topladık.

Eğer çalışmalarımız gerçekten disiplinli olsaydı daha da başarılı olabilirdik. Çalışmalarımız sırasında tespit ettiğimiz eksikliklerimizi ise şöyle özetleyebiliriz:

1. Kitle bağlarımızın zayıflığı. Viyana'da Devrimci Yol siyaseti doğrultusundaki çalışma oldukça yenidir. Öte yandan örgütlenme seviyemizin düşük olması geniş kitleye seminerler, toplantılar yapmamızı engelledi.

2. Kadrolarımızın yetersiz olması,

3. Görev sorumluluğunun arkadaşlarımız tarafından yeterince kavranamaması,

4. Teorik konulardaki eksikliğimiz.

Avusturya'dan
Devrimci Yol
taraftarları

YÜKSEKOVA

Devrimci Yol'un yurdumuz genelinde başlattığı "Faşist Zulme ve Pahalılığa Karşı Direniş Kampanyası"na kötü hava şartları ve yerel özellikler nedeniyle miting veya açık hava toplantısı gibi görünür bir şekilde birşey düzenleyerek katılmadıysak da üç beş kişilik topluluklarda bile anlatmaya çalıştık. Yararlı tartışmalar yaptık. Dolayısiyle kampanya ile ilgili bağış talebi ilgiyle karşılandı. Hemen hemen herkes, gücü oranında, severek bir katkıda bulundu. Özellikle kendi öğrencilerimin "biz de yardım yapalım" demeleri beni fazlasıyla duygulandırdı.

Devrimci Yol'un mücadelesinde çok sınırlı da olsa aktif bir görev yüklenmem beni son derece sevindirdi.

Devrimci Selamlar
Yüksekova'dan Devrimci
Bir Öğretmen...

ERZURUM

Herkesin bildiği gibi, Erzurum diğer yerlere nazaran faşist terörün daha yoğun olduğu bir yerdir. Kampanya bu anlamda daha bir önem taşımaktadır.

Kampanya, seçimleri değerlendirme kampanyası, Aşkale Maden İşçilerinin Yeraltı Maden İş Sendikası önderliğinde yürüttükleri şanlı direnişi destekleme kampanyası ile birlikte yürütüldü.

Erzurum denince (Türkiye'deki genel kanı) devrimcilerin gezemediği, orta sol gazetelerin bile okunamadığı bir il akla gelmektedir. Biz bu değerlendirmeye katılmıyoruz. Bu tamamiyle abartmadır. Erzurum'da mücadele etmek istemeyenlerin değerlendirmesidir. Ama Erzurum'da faşist terörün yoğun olduğu gerçeğini de inkar etmiyoruz.

Bizler kampanya boyunca Devrimci Yol dergilerini ve özel sayılarını propaganda yapa yapa sattık. Aşkale direnişini halka anlatmak ve desteklemelerini sağlamak için, pahalılığı, zamları, milli baskıyı ve faşist terörü de kınayan 5'er bin bildiriyi üç defa dağıttık. Kampanya boyunca Aşkale direnişini anlatan yazılama yaptık. Devrimci Yol afişlerini şehrin her yanına yapıştırdık. Anti - faşist halkın yoğun olduğu semtlerde kahve toplantıları düzenledik. Pazar yerinde faşist güçlerin yoğun olduğu Cumhuriyet caddesinde, Kongre caddesinde korsan mitingler düzenledik. Erzurum Yüksek Öğrenim Derneği (EYÖD)'de kampanya boyunca geniş kitleyi kapsayan sistemli seminerler düzenledi.

Anti - Faşist kişilerin yoğun olduğu mahallelerde daha sistemli bir çalışma yürüttük. Halka seçimlerin gerçek niteliğini anlattık. Ancak seçimlerde muhtar adayı gösteremedik. Seçim günü, faşist güçlerin halka saldırmasını önlemek için seçim sandıklarının başlarında önlem aldık.

Kampanyanın sadece bildiri dağıtmak ve afiş yapıştırmak anlamına gelmediğini biliyoruz. Kampanya bir yanlarda da kendi aramızda devrimci birliğin, yoldaşlığın sağlanmasında, kollektif yaşayıp, çalışmada bir adım olarak değerlendirildi. Kampanyada faşizme karşı mücadele, militanca bir mücadele olarak ele alındı, belirli mücadele araçlarıyla kısıtlı kalınmadı.

Erzurum Üniversitesindeki faşist işgalin kırılması için de canla başla mücadele edildi. Ziraat ve İşletme Fakültelerine toplu olarak gidilmeye başlandı. Diğer fakültelere de gidilecek. Üniversiteye yüklenirken diğer taraftan da mahallelerden faşistlerin temizlenmesi çalışmalarına giriştik. Orta öğrenim gençliğini bir ölçüde anti faşist mücadeleye kattık. Faşistlerin yoğun olduğu yerlerde faşistler dövüldü. Faşistlerin her saldırısına aktif bir şekilde karşı kondu. Bütün bu çalışmalara geniş kitlelerin henüz katılımı olmadı. Ama faşist güçler artık kitleye eskisi gibi yalan ve demagojilerini yutturamıyorlar.

Biz anti - faşist mücadeleye kitleleri katmaya çalışırken, diğer siyasetler bizim mücadelemize engel olmaya çalıştı. Halkın Kurtuluşu mücadelede hiç gözükmedi. Özgürlük Yolu ve TSİP bize karşı iftira kampanyası açtı. CHP ise "siz daha tehlikelisiniz" diye bizi hedef aldı.

Bütün bu çalışmaların sonucunda anti - faşist kitle bizim önderliğimizi kabul etti. Bugün Erzurum'da "faşist güç lerle kim döğüşüyor?" diye soruldu mu, dostu da düşmanı da bizi gösteriyor. Halk faşistlerden bir baskı gördü mü, CHP'den önce EYÖD'e geliyor.

Erzurum'da anti - faşist mücadele devrimci yolda yükseliyor.

TRABZON

"Devrimci Yol" Dergisinin somutun tahliline uygun anti-faşist mücadelede devrimcilerin üzerine düşen görevlerin yerine getirilmesi, partileşme sürecinin hızlandırılarak kadrolaşma ve kitle ilişkilerinin geliştirilmesine hizmet edeceği düşünülen "Faşist Zulme ve Pahalılığa Karşı Direniş Kampanyası" sonuçlarının değerlendirilmesi yeni dönemdeki çalışmalarımıza ışık tutacaktır. Yüzbinlerce özel sayının dağıtılarak, milyonlara varan bildiri ve yazılama ve mitinglerle faşist demagojinin açığa çıkarılması çalışmalarının yanı sıra kitlelerin direniş ruhunu geliştirerek bir örgütlenme birimi olarak saptanan "direniş komiteleri" çalışmalarının zemini hazırlanmıştır.

Genelde böyle bir değerlendirme ışığında Trobzan'da yapılan çalışmalar ise kavranılan çizgiye varmaktan uzak olduğunu gözledik. Bunun nedenlerine ileride değineceğiz.

Trabzon'da kampanyanın başlama dönemleri dağınık ve örgütsüz olduğumuz dönemlere rastlar. Ancak kurulan GENÇ-DER güçlerin merkezileşmesini ve daha örgütlü çalışmayı getirmiştir. Derneğin kurulması ile birlikte genel merkezler düzeyinde bir araya gelen 26 demokratik kuruluşun oluşturduğu demokratik mücadele platformu Trabzon'da da oluşturulmuş ve derneğimiz bu platformun içinde yer almıştır. Ve hemen 5 Kasım'da yapılan miting hazırlığına girişilmiştir.

Böylece miting çalışmaları kadroların hepsini bu yönde seferber edilmesini getirmiştir. Sonuç olarak Devrimci Yol'cular 5 Kasım mitingine en geniş kitleye sahip ve en disiplinli bir grupla katılarak "Zam-Zulüm-İşkence, İşte Faşizm", "Zamlara Hayır", "Katil Oligarşi", "Tek Yol Devrim" sloganlarıyla kitleleri peşinden sürüklemiştir.

Bunun dışında 2-3 mahallede yazılamalar yaparak faşist demagoji açığa çıkarılmıştır. Tonya ve Maçka'da birer korsan mitingle hayat pahalılığı ve faşist zulme karşı halkın mücadele ruhu yükseltilmiş, dağıtılan bildiri ve özel sayılarla halka ajitasyon çalışmaları yapılmıştır. Buralarda yazılamalar da yapılmıştır.

Özetle, yapılanlar bir kıpırdanış ve saptanan çalışmaya yönelikse de çok eksiktir. Bu eksiklikleri şöyle sıralayabiliriz.

-Bağımsız bir güç olarak yeni çalışma girişimimiz, geçmişte çeşitli fraksiyonların peşinde sürüklenmenin getirdiği siyasi güvensizlik çalışmalarımızın yetersiz olmasına neden olmuştur.

-Örgütlü çalışma geleneğimizin ve deneyimizin olmayışı kadroları iyi istihdam edemeyişimizi getirdi. Böylece yapabileceğimiz eylemleri yapamadık.

-Kampanyaya yaratıcı bir ruhla eğilmeyip, memur anlayışı ile "yapalım aradan çıksın" bakışı dar pratikçiliğe düşürmüştür.

-Öğrenci hareketi dışına taşamayışımız ve yerel unsurlarla bağımızın zayıflığı mahalli seçimlerde etkin bir tavır koymamızı engelledi ve bir nevi "seyirci" durumuna düşmemizi getirdi.

-Aynı şekilde bağlarımızın zayıflığı bağış kampanyasına da gereken önemi veremeyip eksik bir çalışmayı getirdi.

Bütün bunlara rağmen kampanya bölgedeki çalışmalarımızda bir kıpırdanışı getirmiş ve bakış açımızı genişletmiştir. Çıkardığımız derslerden faydalanırda yeni dönemdeki çalışmalarımıza yön verirsek, çalışmalarımız çok daha etkin ve iradi olacaktır.

Trabzon'dan Devrimci Yol
taraftarları

"Sosyal Emperyalizm" tartışmalarına ilişkin bazı "eleştiriler" üzerine...

Dünya sosyalist hareketi içindeki parçalanma ve dağılma ile ve bu bağlam da süren tartışmalarla ilgili olarak teorik görüşlerimizi Devrimci Gençlik dergisinin 3,8,9-10. sayılarında ve Devrimci Yol'un 6,7,8 sayılarında ortaya koyduk. Bu konudaki görüşlerimizle ilgili olarak, bugüne değin çeşitli kesimler tarafından epeyce eleştiri yöneltilmiştir. Bu eleştirilerin bir kısmını ele alarak bu konuya ilişkin görüşlerimizin eleştirilen yanlarını tartışmak, bir çok bakımdan yararlı olacaktır. Zaten, taraftarlarımızdan aldığımız bir çok mektupta da, bu konuda bize yönelen eleştirilere "en geniş bir şekilde cevap verilerek konulara açıklık kazandırılması" istenmektedir.

Aslında bize yönelen eliştirilerde görebildiğimiz en belirgin özellik, eleştirdiğimiz hatalı ve anti-marksist düşüncelere çok iyi örneklerin sergilenmiş olmasıdır. Kitle, HB. vb. yayınlarda bu konuda yazılanlar birer yanlış düşünce örnekleri olarak ele alınabilirler ki, bu durumun bir eğitim unsuru yarattığı kuşku götürmez.

Özellikle üzerinde tartışılan konu, kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemi bağlamında "Sovyetler Birliğinde geriye dönüş" sorunudur. Böyle bir tartışma ilk önce "geçiş dönemi" tartışmasında odaklaşmaktadır. "Günümüzde uluslararası düzeyde özellikle devrimini yapmış ülkelerdeki proletarya hareketi içinde ortaya çıkan sapmalar ML geçiş dönemi teorisi açısından volantarist (iradeci) ve ekonomist nitelikli sapmaları sergilemektedir. "Ekonomist sapmanın başını çeken SBKP revizyonizmi "sosyalizmi (sınıfsız toplumu) bolluğun yaratıldığı bir ekonomik gelişmenin" otomatik sonucu olarak görür ve üretim araçlarının özel mülkiyetinin devletleştirilmesinin ve üretici güçlerin geliştirilmesinin belirleyiciliğine bağlar. "Bu yaklaşım "yeni insan ilişkilerinin yaratılmasındaki proletaryanın ideolojik politik eyleminin belirleyiciliğini, ideolojik ve kültürel devrimin sürekliliğini" yadsır." Volantirist sapmanın başını çeken ÇKP revizyonizmi ise "politikanın belirleyiciliğini abartarak, za man zaman ekonomik faktörlerin rolünü tamamen reddeden -geneldeki idealist eğilimlerin bir ürünü olarak- "iradeci" yaklaşımlar ortaya koymaktadır." (D.Y. Sayı 8) uluslararası sosyalist harekette ekonomist sapmanın başını çeken SBKP revizyonizminin ülkemizdeki uzantıları "Geriye dönüşün olanaksızlığı"nı ileri sürerken volantarist sapmanın başını çekep ÇKP revizyonizmi ve onun ülkemizdeki uzantıları geriye dönüşü düz bir çizgiye indirerek mutlaklaştırmaktadırlar. Bunlar bize yönelttikleri "eleştiriler"de (aslında bunlara itirazlar demek daha doğru olur) bir çok önemli teorik hatalar yapmakta ve çeşitli noktalarda çakışmaktadırlar. Bu "eleştiriler"e tipik örnek geçiş dönemi ve geriye dönüş sorununa ilişkin görüşlerimize Kitle (sayı 181) Halkın Birliği (Sayı 19-20) dergilerinde yöneltilen itirazlar ve saldırılardır.

KİTLE "ELEŞTİRİLERİ"

Kitle'nin "geçiş dönemi ve geriye dönüş" sorununa ilişkin ekonomist tezleri onun tarihsel gelişimi, anti-marksist bir anlayışla üretim ilişkileri ile üretici güçler arasında kurduğu Mekanik bir bağlantı ile açıklamasından kaynaklanmaktadır. Kitlenin mekanik anlayışına göre; birincisi, üretici güçlerin gelişimi tarihsel gelişimin *mutlak* belirleyicisidir; (Üretici güçlerde, çoğu kez üretim araçlarına indirgenmektedir) ikincisi, üretim ilişkileri ile üretici güçler arasında tarihsel gelişimin her somut durumunda bire-bir bir uygunluk ilişkisi vardır, yani üretim ilişkileri her somut durumda üretici güçlerin pasif bir yansısıdır. Bu anlayışa göre sosyalizm genel olarak üretici güçlerdeki (özel olarak da üretim araçlarındaki) gelişmenin otomatik bir sonucu olmaktadır. Ve bu *mantık yürütme* çizgisinin "Geriye dönüş"e ilişkin sonucu ise "Geriye dönüşün olanaksızlığı"dır. Bu tez M.Çayan'ın ASD'nin (Aydınlık Sosyalist Dergi) 20. sayısında eleştirdiği Liu Şiao-Chi'nin "Sosyalist ekonomi geliştikçe, üretici güçler geliştikçe, artık geriye dönüş mümkün olmaz" revizyonist tezinin aynısıdır. (Emeğin Birliği, KSD, Devrimci Derleniş vb, bazı önemsiz, görüntüsel ayrılıklar dışında, bu konuda, aynı düşüncededirler.)

Oysa "Geriye Dönüş", sosyalist devrim diğer devrimlerden farklı bir özellikte olduğu için sosyalizme (sınıfsız topluma) ulaşılana kadar olanaklıdır. Diğer bütün devrimlerin aksine, sosyalist devrim bir başlangıçtır. aşağıdan yukarıya doğru devlet mekanizmasının parçalanarak iktidarın ele geçirilmesi ve *yukarıdan aşağıya sosyalist üretim ilişkilerinin inşasıdır.* Sosyalist üretim ilişkilerinin yukarıdan aşağıya örgütlenmesi işçi sınıfı iktidarının bilinçli *iradi* eylemi ile olmaktadır. Bu iradenin sakatlanması ileriye doğru -sosyalizme doğru- gelişmeyi engeller ve bu durumda geriye dönüş sürecinin koşulları ortaya çıkar. Üst yapının, politikanın belirleyiciliği kabul edilmeden geçiş döneminin marksist teorisi kavranılamaz.

İşte Kitle bu temel marksist önermeyi gözü-kapalı reddetmektedir. Üstelik bu konuya ilişkin ayrıntılı görüşlerimiz konusunda ajitatif sloganlar söylemekten öteye gitmeyen kitle "bu anti-marksist ideolist yaklaşımı eleştirmeye gerek görmüyoruz" (Kitle s.181) diyerek *bu konuda* bizimle tartışmaya yanaşamaz. Bu tez niçin anti marksist ve idealisttir? Bu sorunun cevabı kitlede verilmez. "Bu görüşün yanlışlığı işçi sınıfı bilimince kanıtlanmış! Bunu yaparken kitle malûm sovyet bilim işçilerinin piyasada bolca bulunan kitaplarına utangaç bir "atıf" ta bulunmakla yetinir.

Kitle, geriye dönüşün mümkün olmadığını, bu şekilde (iman gücüne dayanarak) reddettikten sonra, bizim geriye dönüşe direnen unsurlar tezimizin eliştirilerine girişerek, bu görüşlerimizi çürütmeye çalışmaktadır. Bilindiği gibi, biz bu konuda sosyalizmin inşaasının ileri bir aşamasında revizyonizmin partiye (bu suretle yönetime ve devlete) egemen olması durumunda geriye dönüşün (kapitalizmin restorasyonunun) gerçekleştirilmesinin *basitçe* olamayacağını vurgulamış, alt yapıda ve üst yapıda ortaya çıkan sosyalizm unsurlarının, toplumun kapitalist-emperyalist bir niteliğe dönüştürülmesine direnen bir güç olarak ortaya çıkacağını ve bu yüzden revizyonizmin ortaya çıkışının kapitalizmi *mutlaka* geri getireceğinin söylenemeyeceğini ileri sürmüştük. Bu durumda *inişli çıkışlı düz olmayan,* bir geri dönüşün sürecinden söz etmenin doğru olacağını ortaya koymuştuk Kitle bizim görüşlerimizin bu noktasını çürütmeye çalışırken, aklınca bizi SSCB'de ya sosyalizm var yada sosyal-emperyalizm tezi doğrudur ikilemiyle karşı karşıya bırakmaya uğraş maktadır. Ona göre eğer parti revizyonist olmuşsa geriye dönüşe "direnen" diğer tüm faktörler *!hiç kalır* SBKP'ye revizyonist diyorsan, sovyetlerin sosyal emperyalist olduğunu da kabul etmek zorundasın. (Bu tezin ÇKP'nin sosyal emperyalizm teorilerindeki tanıdığımız "Ünlü" (!) mantığının aynısı olması ilginçtir!)

Geriye dönüşün olanaksızlığını savunan kitle bizim "geriye dönüşe direnen faktörler" üzerine olan görüşlerimizi şöyle tartışıyor:

"Sovyetler Birliğinde "Kapitalizmin geri getirilmesine direnen *iç etmenler*" olsa olsa sosyalizmin unsurları olabilir. *Alt yapıdaki en önemli etmen mülkiyet ilişkileridir.* (a.b.ç.) şayet mevcut mülkiyet ilişkileri geri dönüşe elveriyorlarsa mevcut üretici güçlerle belirli bir ahenk içindeler demektir. Üstelik mülkiyet ilişkileri insanların dışında bir olgu değildir. Çünkü insan da bir üretici güç, üstelik de üretici güçlerin en önemlisidir. Şayet bu mülkiyet ilişkileri -üretim araçlarının mülkiyeti anlamında- geri dönüşe "direniyorlarsa" demek ki Sovyet insanı artık kapitalist mülkiyet ilişkisini, ona geri dönmeyecek ölçüde aşmıştır. Gayet tabii ki bunun temelinde yatan, sovyet üretiminin kapitalist mülkiyeti çoktan aşmış olmasıdır.

Yok, D. Yol'un dediği gibi geri dönüşü mümkün görüyorsak mevcut mülkiyet ilişkilerinın de sosyalist olmadığını ve sovyetlerin tüm geçmişi boyunca sosyalist mülkiyet ilişkilerinin köklü bir şekilde tesis edilmemiş olduğunu kabul etmemiz gerekir. Çünkü bir mülkiyet ilişkisi ancak kendine uygun düşecek üretici güçler manzumesi üzerinde şekillendirilebilir. Ve sosyalist mülkiyet ilişkileri kapitalist mülkiyet ilişkilerinden daha ileri bir aşamaya tekabül ettiğine göre, Sovyetler Birliği'ndeki üretici güçlerin gelişkinlik seviyesinin sosyalist mülkiyet ilişkileriyle bağdaşacak bir seviyeye hiç bir zaman ulaşmadığını ya da 50'lerden sonra üretici güçlerin gelişmediğini, aksine gerilediğini söylemekten başka çare kalmaz. Bunun da (anlamıDY) Sovyetler'de "Devlet kapitalizminin egemen olduğundan başka birşey değil" (Kitle, s.181)

Sakın burada söylenmek istenen şeyin ne olduğunu anlamaya uğraşmayın! Öyle bir paragraf ki, bizim işimizi "halletiğini" sanan kitle yazarı, aslında burada Marksizmi "halletmekten" başka bir şey yapmamış. Bu kadarcık yere sığdırılan saçmalıklarla uğraşmaya kalksak, "Üretim ilişkilerinin hukuki düzeydeki bir ifadesi" (Marx) olan mülkiyet ilişkilerinin bir alt yapı değil bir üst yapı kurumu olduğundan başlamak üzere, Marksizme ait ne varsa yeniden aktarmak gerekecektir. Bu yüzden, "işçi sınıfı bilimi" adına (!) sergilenen bu saçmalıklarla ve bu saçmalıklar arasında bile farkedilebilen kaba-materyalist- ekonomist mantığın Marksizme yabancılığını da kanıtlamaya uğraşmakla okuyucuları meşgul etmemeyi tercih ediyoruz.

Bizim bu konuda söylediklerimiz ise şöyledir:

"Sosyalist üretim ilişkilerinin belirli bir seviyeye kadar örgütlendirilmiş olması geriye dönüşe *direnen* bir unsur olarak ele alınmalı ve mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır. Bu direnen faktör, sonucu, kendi gücü oranında şu veya bu şekilde etkileyecektir. Sovyetler Birliği'nde bu faktör verilebilecek diğer bütün örneklerde olduğundan çok daha güçlüdür." (Devrimci Gençlik s.3) "Bunda proletaryanın kapitalist sömürüden kurtulmuş olması gibi, bir *Kazanılmış hak* özellikle anılmaya değer bir noktadır. Bunun yanında üretim araçlarının özel mülkiyetinin kaldırılmış olması yine önemli bir noktadır. İşletme yöneticilerinin üretim araçları üzerindeki sınırlı tasarruf yetkisi, sınırsız tasarruf yetkisi sağlayan kapitalist mülkiyet ile özdeşleştirilemez" (Devrimci Gençlik sayı 9-10)

Kitle bu görüşlerimize karşılık kapitalist özel mülkiyetin aşılıp "sosyalist mülkiyetin" gerçekleşmesinden sonra geriye dönüşün olanaksızlığını savunmaktadır. (Burada "sosyalist mülkiyet" devlet mülkiyeti ile özdeş tutulmaktadır.) "Çünkü üretici güçler gelişmektedir." Buna karşılık eğer geriye dönüş mümkündür denirse, direnen faktörlerden söz edilemez. Parti revizyonist olduktan sonra devlet kapitalizminden (ya da sosyal emperyalizmden) söz edilebilir. Bu durumda artık sosyalist üretim ilişkilerinin inşa edildiği bir ülkede revizyonizmin hiç bir zaman ortaya çıkamayacağını kabul etmekten başka çıkar yol kalmamaktadır. Revizyonizm olduğunda geriye dönüş mutlak olduğuna, geriye dönüş de "bilimsel olarak" olanaksız olduğuna göre artık geriye SBKP'nin revizyonist olamayacağını "bilimsel olarak" kabul etmekten başka bir şey kalmıyor. (Keşke bunu-yani "bilimsel olarak" revizyonist olamayacaklarını Brejnev ve SBKP ideologları da "bilebilselerdi" (!)

Kitle'de yazılanlar bir bütün olarak Marksizmin nasıl anlaşılmaması gerektiği konusunda iyi bir örnek olabilirler yalnızca, başka bir şey değil.

Öte yandan "Alt yapıda ve üst yapıda direnen faktörler" konusunu tartışırken yaptığı akıl almaz saçmalıkları geride bırakarak, bu kez sosyalizmden de, Marksizmden de ne anladığını, geçiş döneminin Marksist teorisinden ne anladığını, (ya da hiçbir şey anlamadığını) da sergilemektedir. Bu noktada biz Kitle ile SB'nde geriye dönüş konusuna bir yana bırakarak, kitle'nin sosyalizm ve SB konusundaki görüşlerini tartışacağız.

Kitle Sovyetlerde üst, yapıdaki "direnen faktörler" konusunda şunları yazıyor:

"Direnen üst yapı etmenleri neler olabilir? Pekçok üst yapı unsuru vardır ve bunların hepsi derece derece " direnebilir"ler. Bizce *bugün* (a.b.ç.) sovyetlerdeki en önemli üst yapı unsuru SBKP'dir. D.Yol'a göre Sovyetler Birliği'nde 'Kapitalizme geri dönüş'ün baş müsebbibi revizyonistleşen SBKP'dir. Şayet geri dönüşe üst yapıda 'parti direnmiyorsa aksine dönüşü o yönlendiriyorsa başka üst yapı unsurlarının direnmeleri *hiç kalır.* (Kitle, s.181)

Bu görüşlerin ne anlama geldiğini tartışmaya geçmeden önce bu konuda daha önce yazdıklarımızı kısaca hatırlatmakta yarar vardır. Devrimci Gençlik 3. sayı ve 9-10 sayıda şöyle söyleniyordu:

"Politika geçiş dönemi için belirleyicidir. Ancak bu etki de geçiş döneminin başından sonuna kadar aynı düzeyde kalmaz. Sosyalizmin inşaasının ileri dönemlerinde politika karşısında ekonomik etkenler giderek artan bir etki gösterirler. Başlangıçta toplumun sosyalizme doğru gelişmesini *Ekonomik* faktörlere *rağmen* politik üst yapı tayin eder Sosyalist ekonominin inşası ilerledikçe ekonomi ile birlikte fakat yine politik etkenler tayin eder." (Devrimci Gençlik s. 9-10) Yine 3. sayıda şöyle deniyordu. "politik etken sadece iktidar ya da parti değildir. Proletarya, parti aracılığıyla iktidarı ele geçirir ve yukarıdan aşağı üretim ilişkilerinin inşasıyla birlikte yeni insan ilişkilerinin de inşasına girişir. Bir yandan proletarya iktidarı bütün devlet aygıtında orduda, polis ve gizli teşkilata varıncaya kadar bütün politik üst yapı alanlarında kurumlaşır. Diğer yandan idelolojik, ahlaki, kültürel bilimsel alanlarda da aynı gelişme söz konusudur. İşte başlangıçta, sadece parti, ordu ve iktidar olan politik üst yapıdaki proletarya varlığı, devrimin ileri gelişme dönemlerinde bütün üst yapıda genişleyip derinleşir. Geçiş aşamasının ileri dönemlerinde revizyonizmin iktidara gelmesiyle beraber başlayan geriye dönüşe maddi altyapı ile beraber üstyapıdaki, politik alandaki, ahlaki. ideolojik, kültürel ve geleneksel bütün proleter mevziler, direnen unsurları oluştururlar." (Devrimci Gençlik s. 3)

Bizim görüşlerimizi "idealist" ve "Anti-marksist" bulan kitle ise bu konuda; hem de sınıfsız toplumun birinci aşamasına -sosyalizme- geçtiğini kabul ettiği Sovyetlerde bugün en önemli sosyalizm unsurunun parti olduğunu, bunun dışındaki (bütün toplum içindeki insan ilişkileri, ideolojik, kültürel alışkanlık ve gelenekler gibi) üst yapı unsurlarının Hiç kaldığını söylemektedir. Hem sınıfsız toplum aşamasına geçildiğini kabul etmek, hem de *parti*'den başka üst yapı unsurlarının rolünü reddetmek ne anlama gelebilir?

Bilindiği gibi Marksist geçiş dönemi teorisi sınıfsız toplumun inşaasında öncelikle onun maddi koşullarının oluşturulmasını öngörmekle birlikte, sınıfsız toplumu bu şekilde bir ekonomik gelişmenin otomatik sonucu olarak görmez. Eski toplumun bağrındaki yeni toplumun bir hücresi niteliğindeki parti, iktidarın ele geçirilmesinden sonra, sosyalist üretim ilişkilerinin inşaasına girişmekle birlikte, toplumun üst yapısında ideolojik-kültürel ahlaki alanlarda da yeni insan ilişkilerinin inşaası doğrultusunda mücadele verir. Bu bağlam içinde parti giderek toplumun *bütününü* içine almaya çalışan partili-partisiz ayrımını ortadan kaldırmaya yönelik bir anlayışla mücadele verir. Devrim, iktidarın ele geçirilmesiyle sona ermez, sosyalist üretim ilişkilerinin inşaası ile birlikte üst yapıda bir kültür devrimi olarak sürmek zorundadır. Üst yapıda, ideolojik-ahlaki-kültürel vb. alanlardaki eski toplumun kalıntıları ile yeni toplumun unsurları arasındaki mücadele sürdürülerek ve ancak bu mücadelenin de kazanılmasıyla sosyalizm mücadelesi nihai zafere ulaşabilir, onun maddi koşulları ile birlikte komünist toplumun birinci aşamasına, sosyalizme geçilebilir. Bu doğrultuda, iktidarı ele geçiren partinin amacı ideolojik ve kültürel düzeydeki mücadelesinin bir sonucu olarak toplumun içinde yayılmak ve bütün toplumu kucaklamak yolundadır. Bu şekilde üst yapıdaproletaryanın varlığı yayıldıkça partinin rolü daralır. Bu partinin kendini yok ediş sürecidir. Komünizmin sınıfsız toplumun birinci aşamasına geçilmesiyle partinin toplumla bütünleşmesi esas olarak tamamlanmış; parti, fonksiyonlarını büyük ölçüde tamamlamış demektir. Marksist devrim teorisi, marksist devlet ve parti teorisi, devletin ve partinin bu şekilde bir sönüşünü öngörür.

Peki, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşaasının tamamlandığını (bu nedenle geri dönülemeyeceğini !) savunan Kitle,BUGÜN Sovyetler'de partiden başka üst yapı unsurlarının HİÇ KALDIĞINI söylerken ne dediğini biliyor mu? Bu anlayışa göre ya Sovyetler Birliğinde yüz milyorlarca halk marksizmden komünizm den bihaberdir. Halkın yaşam tarzındaki ideolojik-kültürel yapısındaki sosyalizm ögeleri önemsizdir Bu durumda bu ne biçim *"İnşaası tamamlanmış sosyalizm"* dir, diye sormak gerekir. Ya da üst yapıda parti dışındaki yüzmilyonlarca halkın ideolojik ve kültürel yapısında sosyalizm unsurları egemendir de bu parti karşısında bir şey ifade etmez, herşeyi parti istediği gibi belirleyebilir, istediği zaman kapitalist ilişkileri bile yeniden getirebilir, halkın buna 'gık" bile çıkmaz demektir. Bu durumda da, bu ne biçim Marksist parti anlayışı, ne biçim sınıfsız toplum demek gerekir. Her hal-ü karda ortada Marksizm-Leninizme ait kuru-parlak laflardan başka hiçbir şey kalmamaktadır.

Ama, belki de kitle Sovyetler'de iktidarın henüz yeni ele geçirildiği, üst yapıda yeni toplumun unsurlarının hiç yerleşmediği ülkelerdeki gibi partinin tek başına belirleyici olduğunu savunuyordur! Biz böyle bir görüşü elli yıllık

bir sosyalist geçmişe sahip büyük mücadeleler içinden geçmiş Sovyet halkına karşı yöneltmiş haksız bir suçlama sayıyoruz! Gerçi bugün Sovyetler'de sınıfsız toplumun birinci aşamasına geçilmeyen bütün toplumlarda olduğu gibi parti en önemli -belirleyici- bir role sahiptir. Üstelik revizyonistler proletarya diktatörlüğünü bir parti diktatörlüğü olarak uygulamakta ve sınıfsız toplumun inşaası hedeflerinden vazgeçen yığınların depolitizasyonuna dayanan ve kapitalizm unsurlarını canlandırıp güçlendiren politikalar uygulamaktadırlar. Buna rağmen üst yapıdaki işçi sınıfı ve emekçi halkların *bilincinde* kültüründe ve insan ilişkilerinde yer eden proleter mevziler yok sayılamaz ve proletaryanın kapitalist sömürüden kurtulma gibi kazanılmış hakları kolayca ellerinden alınamaz. Bu nedenle revizyonizmin yönetimi ele geçirmesi *doğrudan* ve *basit* bir restorasyona değil, bir geri dönüş sürecine yol açabilir.

Kitle bize karşı sosyalist mülkiyet ilişkileri gerçekleştikten sonra geriye dönüş imkansızdır fikrini savunurken de, SBKP ideologlarına bir kere daha -istemeyerek de olsa- ters düşmektedir. Zira bilindiği gibi Çekoslovakya'ya Sovyetler'ce yapılan müdahalenin gerekçesi Çekoslavakya'da kapitalizmin geri getirilme tehlikesi olmuştur. (Oysa, Zaradov, "Leninizm ve Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş" kitabında Çekoslavakya'da sosyalizm'in inşaasının 1950'lerde tamamlandığını ileri sürüyordu.)

Emeğin Birliği, KSD, Devrimci Dereleniş ve VP'nin bu konulardaki görüşleri ve bize yönelttikleri eleştiriler üç aşağı beş yukarı aynıdır. En çok rastlanan suçlama "maocu"lara fazla prim verdiğimiz (!) vb. dir. Kitle bu konuda şöyle diyor: "SBKP'nin revizyonist olduğundan hareket edildi miydi ilk durak "Sovyetlerde kapitalizmin geri getirilmekte olduğu" tezidir, son durak ise "kapitalizmin yeniden tesis edildiği ve Sovyetlerin artık kapitalist bir ülke olduğu" iddiasıdır."

KSD her konuda olduğu gibi bu konuda da Kitle'nin sıkı bir takipçisidir. KSD de bize, yazılarında, "Utangaç PDA'cı" gibi ifadelerle sataşır durur. İçimizden bir grubun PDA'ya gideceği spekülasyonlarına epey bel bağlar. Bu yolla ne kazanacağı ise bilinmez!

Daha önceleri, bizim görüşlerimizle ilgili olarak, yazdıklarımızın politikanın belirleyiciliğinde düğümlendiğini, bu konuda ustalardan tek bir alıntı yapamayacağımızı (!) bu görüşün Marksizme aykırı (!) olduğunu Marksizm'de alt yapının belirleyici olduğunu vb. söyleyip-yazıp duruyorlardı. Sonraları herhalde bizim Marksist teorik eğitim konusunda yazdıklarımız faydalı olmuş olacak ki, bu konudaki eleştirilerini sürdürmüyorlar. (Tabii yanılmıyorsak.) Şimdilerde bizi şöyle eleştiriyorlar:

"Bu arkadaşların (Devrimci Yol kastediliyor) ortaya koydukları ile "SSE" revizyonist teorisi arasında temelde bir farklılık yoktur. Kapitalizmden komünizme geçiş, revizyonizm ve geri dönüş, SSCB'de sosyalizmin kurulması vb. konularda "SSE" teorileriyle temelde aynı görüşleri paylaşmaktadırlar. Onlardan ayrıldıkları noktalar ise "sosyalizmden kapitalizme doğru geçiş sürecinin yaşanmakta olduğu..." yani kapitalizme henüz tam olarak dönülmediği ve herkesten farklı olabilmek ve "en doğru"yu (!) söyleyebilmek için keşfettikleri, Marksizme naçizane "katkı"ları revizyonist diktatörlük"tür. Bütün farklılık birilerinin gelişimi daha hızlı kabul edip, diğerlerinin daha yavaş görmelerindendir. Yani ikinciler, birincileri yalnızca geriden izlemektedirler. Bunun tehlikesi, ikinciler içinden dayanamayıp gelişimi hızlandırmak isteyenler mutlak surette çıkacağıdır. (KSD Sayı 20)

"Gelişim hızlandırmak isteyenlerin mutlak surette çıkacağı"nı kuvvetle tekrarlamanın herhalde özel bir spekülasyon değeri olmalıdır. KSD, iki yıldır bu tür yollarla epey pratik yarar elde etmiş olmalıdır ki (ucuz-kasaba politikacılığının bir takım yararları olduğu tartışılamaz.) bu yol inatla sürdürülmektedir.

Öte yandan KSD açısından Kitle'den "farklı" olan bir başka durum da söz konusudur. KSD (Kitle'den farklı olarak) son zamanlarda SBKP "yönetici kliğinin" revizyonistliğinden de söz eder olmuştur. Ama KSD Sovyetlerde proletarya diktatörlüğünün varlığından (SBKP yöneticilerine rağmen!) söz ediyor. Şimdi KSD, 20 yıldır partiye-devlete egemen olan revizyonist kliğe rağmen nasıl olup da Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğünün sosyalizmin inşaası doğrultusunda sürdürüldüğünü (herhalde) açıklayacaktır. Bu yolla da biz, parti olmadan da (revizyonist partiye rağmen) sosyalizmin nasıl gerçekleşebileceği konusundaki KSD'nin Marksizme "Naçizane katkılarını" (!) öğrenebileceğiz demektir.

HALKIN BİRLİĞİ "ELEŞTİRİLERİ"

Diğer yandan, Halkın Birliği (HB) bizim "geçiş dönemi" ile ilgili görüşlerimizi 19. ve 20. sayılarında eleştiriyor. Bir yığın teorik gaf taşıyan bu yazılar ÇKP'nin idealist mantığını yansıtan bir "belge"dir. Sosyal emperyalizm teoricileri geriye dönüş süreci konusunda olağanüstü basitlikte bir mantığa sahiptirler. Bu basit mantığın sosyal emperyalizmi ispatlamak için başlangıç noktası "revizyonizm eşittir burjuva ideolojisi" "revizyonistler eşittir burjuvalar" önermeleridir. HB bizimle bu başlangıç noktasını pekte dürüst olmayan bir yöntemle tartışmaya giriyor. Önce bize kendi hayal dünyasında "Revizyonizm burjuva ideolojisi değildir" dedirtiyor ardından da bu "görüşümüzle" (!) uğraşarak "muzaffer" bir eda ile tartışmayı "galip" bitiriyor.

Oysa, tartışılan konu revizyonizmin burjuva ideolojisi olup olmadığı değildir. Sorun, revizyonizmin *doğrudan* burjuva ideolojisi sayılarak revizyonistleri burjuvazi ile, egemen sınıfla özdeş tutan mantığın anti-Marksist özünün kavranılmasıdır. Birbirine yakın ve birbirine dönüşen şeyler (ve olgular) arasındaki ayırım çizgilerini yok saymak, son tahlilde aynı olan şeyleri basitçe ve doğrudan özdeşleyerek küçük gibi görülen farklılıkları görmezden gelmek *sofizme* has bir özelliktir. (Lenin, diyalektiğin, herşeyin birbirine dönüşebileceğini kabul etmesi nedeniyle -eskiden- çoğu kere sofizme geçiş için bir köprü oluşturduğunu yazıyordu.) Bu tartışmada bizi (revizyonistlerle burjuvaziye aynı fonksiyonları yüklemiyoruz diye) revizyonistlerin savunuculuğunu yapmakla suçlamak kadar saçma bir şey olamaz. Halkın Birliği'nin yaptığı ise bundan başka bir şey değildir. O, apaçık saçma fikirleri bize yüklemekte, sonra da göğe hücuma kalkar gibi saldırarak bağırıp çağırmakta, bizim ne anti-Leninistliğimizi bırakmakta, ne de "sosyal emperyalistler"in savunuculuğunu yaptığımızı... Önce, bu tür yöntemleri bir tarafa bırakmak gerekir.

Genel olarak tüm ÇKP yanlıları, özel olarak da HB revizyonizmi öylesine şekilsizleştirmekte, öylesine burjuva ideolojileriyle özdeş görebilmektedir ki, hiddeti ona şöyle yazdırıyor: *Marksizmin ortaya çıkışı* (abç) gelişimi ve bugüne kadar ulaşması revizyonizme, oportünizme karşı mücadele ederek olmuştur." (HB, S.19) Marksizmin ortaya çıkışı revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele ederek olmuş (!). HB revizyonizmi, Marksizm ve işçi sınıfı hareketi içinde çıkan bir olgu olarak değil, eskiden beri (Marksizmden önce de) var olan (ve herhalde 10 bin sene daha var olacak olan!) bir *şeytan* olarak görüyor olmalı! (Bu hata, revizyonizmle her türlü burjuva ideolojisini özdeş görmenin yarattığı bir dikkatsizlik olarak görülebilir.)

Marksizmle revizyonizm arasındaki mücadele, Marksizm, işçi sınıfı ideolojisi olarak ortaya çıktığından beri süre gelmiştir, ve (10 bin sene değilse bile) sınıflı toplumlar tümüyle yok alana kadar devam edecektir. Ama bu mücadeleyi, "sosyal emperyalizm" teorilerinde olduğu gibi, burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki mücadeleye basit bir biçimde indirgemek, Marksizmin sınıflar mücadelesinin anlamsızlaştırılmasından ve tüm bilimsel derinliğinden uzaklaştırmaktan başka bir şey değildir. Böyle bir anlayış proletarya partileri içindeki ideolojik mücadelede ve sol içindeki tartışma ve mücadelelerde burjuvaziye karşı kullanılan mücadele yöntemlerini kullanmaya -kaçınılmaz olarak- götürecek olan bir sakatlığı da beraberinde getirmektedir ki, bu bizim için bugün sadece bir tehlike değil, artık 1 Mayıs'ta korkunç bir provokasyon temelini hazırlamasıyla, acı bir şekilde gözlediğimiz bir gerçektir.

İşçi sınıfı partilerindeki mücadeleleri, proletarya-burjuvazi mücadelesiyle *özdeş leştiren* bu düşüncenin, sosyalist ülkeler proletarya partileri içindeki görüş ayrılıklarının sonucu olarak doğan yönetim değişikliklerini burjuvazinin iktidara gelmesi olarak görmeye varması kaçınılmaz bir şeydir. Burjuvazi iktidara geldikten sonra ise kapitalizme, emperyalizme dönüş gerçekleşmiş sayılmaktadır. Toplumun niteliğini iktidardaki sınıfın niteliği tayin ettiğine göre, burjuvazinin iktidara gelmesiyle birlikte, ülke (ve toplum) kapitalistleşmektedir. (Bundan sonra, kapitalizmin geri geldiğinin kanıtı olarak, çoğu kez bütün geçiş döneminde varlığını sürdürecek olan -meta, para, teşvik, pazar, kar gibi- kategorilerin varlığının ileri sürülmesi tamamen gereksizdir. Bu konuya biraz sonra değineceğiz.) Bundan bir adım sonrası ise devrim mücadelesini bir tarafa bırakıp her türden gerici ve emperyalist ülkelerle kol kola baş tehlike olan "sosyal emperyalizme" karşı cihad ilan etmekten başka bir şey değildir.

★ ★ ★

Bizim Sovyetler Birliği'nde, revizyonizmin iktidara gelmesini kapitalizmin basit bir restorasyonunu gerçekleştirmeyip düz olmayan bir geriye dönüş süreci başlattığı, sınıfsız toplum hedeflerinden vazgeçme anlamına gelen uygulamaların kapitalizmi canlandırdığı ve kapitalizmin restorasyonu olanaklarını çoğalttığı, ama bu gelişmenin proletaryanın alt ve üst yapıdaki kazanılmış mevizlerinin önemi nedeniyle ve direnen unsurların varlığı sonucu geriye dönüşün basit ve düz olmayacağı şeklindeki görüşlerimize, Kitle'nin aynısı bir mantıkla saldırıyor HB.

"Birincisi" diyor Halkın Birliği "geçiş sürecinde maddi teşvikler yoktur. Bir tek NEP döneminde vardır, onda da proletarya diktatörlüğü dönemi vardır. İkincisi de, kapitalizm güçleniyor ama yine de kapitalizm olmuyor!"

HB, geçiş dönemini anlamıyor. Bir kere geçiş dönemi kapitalist toplum ile komünist topluma ait unsurların yanyana ve iç içe yaşadıkları ve birbiriyle mücadele ettikleri bir özellik taşıyor ve bu özellikler onun temel özelliğidir. Sadece teşvik primi değil bütün kapitalist kategoriler (plan, pazar, piyasa, kar vb.) geçiş dönemi boyunca sınıflar ortadan kalkıncaya kadar varlıklarını sürdürürler. Oysa "SSE" görüşleri savunucularınca, yanlış olarak, bu unsurların varlığı otomatik olarak kapitalizmin varlığının kanıtı şeklinde kabul edilir. Bu meta ekonomisi kategorileri kapitalizmin restorasyonunun kanıtı olarak ileri sürülür. Kapitalizmin varlığı ise, bu kategorilerin varlığından öteye üretilen her şeyin meta olmasını ve bu yolla *kapitalist* artık-değer sömürüsünün gerçekleşmesini gerektirir. *Bugün* SSCB de böyle bir durumun söz konusu olmadığı ortadadır.

Buradan HB bizim bu kategorilerin varlığının sürdürülmesine yol açan revizyonist uygulamaların savunuculuğunu yaptığımız sonucunu çıkararak yine yel değirmenlerine saldırır gibi bize küfürler yağdırmaya kalkmamalıdır. Bizim bu kategorilerin varlığının kapitalizmin egemenliğinin kanıtı olamayacağını söylemekle birlikte, bu burjuva kalıntılarını güçlendiren revizyonist uygulamaları savunduğumuzu söylemekte tamamen saçma bir şeydir ki, burada HB'nin yaptığı budur.

Sınıf farklılıklarının, sosyal eşitsizliklerin yaşamasının temeli olan teşvik, kar, pazar vb. kapitalist kategorileri Marx eski toplumun burjuva alışkanlıklarına verilmiş bir taviz olarak görmüştü. Sosyalizme, (sınıfsız topluma) giden bir geçiş toplumunda bunların kademe kademe ortadan kaldırılması ve sınıf farklılıklarının azaltılması doğrultusunda olması gerektiği ortadadır. Oysa Sovyetlerde önce Kruchev, daha sonra Brejnev teşvik primi, karlılık gibi kapitalist yöntemlerin *gittikçe artan* bir uygulamasını getirerek sınıf ayrılıklarının (azalacağına) derinleşmesine ve kapitalizmin canlanmasına, kapitalist unsurların güçlenmesine yol açmaktadırlar. Revizyonizmin bu uygulamaları kuşkusuz onun (işletme yöneticileri, bürokratik ve teknokratlardan oluşan) sosyal temelini güçlendirmeye yönelik olduğu kuşkusuz doğrudur.

Ve yine kuşkusuz ki, revizyonizm sadece ekonomik alandaki bu gibi uygulamalarla kalmamakta ve üst yapıda da sosyalizme geçişin can alıcı sorunu olan kültür devrimini ortadan kaldırmakta, bunun yerine kitleleri politikadan uzaklaştıran uygulamalarla kendi yönetimini pekiştirme yolunu tutmaktadır. Bütün bunların sosyalizm hedeflerinden çok yönlü sapmaları ve toplumun her alanda yozlaşarak gittikçe bir tüketim toplumuna daha çok benzeyen bir görünüme bürünmesini getirdiği ortadadır. Ancak revizyonizmin kapitalizm unsurlarının güçlenmesine yol açan uygulamaları sonucu, bu unsurların nicel olarak güçlenmesi ve artması ile kapitalizm otomatik olarak gerçekleşemez. Bu gelişimin toplumun kapitalist bir niteliğe bürünmesini gündeme getirmesi halinde bu ancak büyük çalkantılarla gerçekleşebilir. Bizim gibi kapitalist ülkelerde bile işçilerin basit ücret artışları şeklindeki kazanılmış haklarının bir kısmının geri alınabilmesi dahi kolay kolay gerçekleşemez. (Bu, dolaylı yollarla sağlanmaya çalışılır.) Ağır kapitalist sömürüden büyük ölçüde kurtulmuş olan ve bunu üstelik uzun yıllar sürdürmüş olan bir toplumda on milyonlarca halkın bu kazanılmış haklarından ağır kapitalist sömürü koşullarına geri dönmeye sessizce razı olacakları (yada oldukları) kabul edilemez. Halkın aldatılıp kandırıldığı yollu *"Hikaye"* ler ise bilimsel bir tahlil içinde değil daha ziyade çocuk masalları içinde yer almalıdır.

HB kapitalizm unsurlarının güçlenmesini kabul etmemize rağmen Sovyetlerde kapitalizmin varlığını reddetmemize şaşıyor ve "kapitalizm güçleniyor ama yine de kapitalizm olmuyor" diyor. Bu, gerçekte, onların kapitalizm unsurlarının varlığı ile kapitalizmin aynı şey olmadığını anlayamamalarından ileri gelmektedir.

Kapitalizmin gelişmesi ile kapitalizm aynı şey değildir. Sovyetler'de sağ tehlikenin partiye hakim olması karşısında ortaya çıkabilecek değişiklikleri Stalin şöyle anlatıyor:

"....Sovyetik gelişme çerçevesi içinde her ne kadar kökleri henüz sökülmemiş olsa da, kapitalizm daha önceden devrilmiş olduğu halde komünizmde sağ sapma komünistlerin bir bölümünde meydana gelen -gerçi belirsiz ve belki henüz bilincinde olmadıkları ama gene de bir eğilim olan- partimizin genel çizgisinden *burjuva ideolojisine doğru bir sapmadır.* (...) PARTİMİZDE SAĞ SAPMANIN ZAFERİ ÜLKEMİZDE KAPİTALİST UNSURLARI SON DERECE GÜÇLENMESİ ANLAMINA GELİR. Peki ülkemizde kapitalist unsurların güçlenmesi ne anlama gelir? PD.-nün zayıflaması kapitalizmin yeniden dirilme şanslarının artması anlamına gelir. Demek ki böylece partimizde sağ sapmanın zaferi ülkemizde kapitalizmin *yeniden dirilmesi* egemen olması için zorunlu koşulların çoğalması anlamına gelir.

(Leninizmin Sorunları s.258)

Onlar "hem kapitalizm unsurları olur da hem kapitalizm olmaz mı, bu nasıl şey?" diye şaşırıyorlar. Onların geçiş toplumlarının özelliklerini hiç bilmediklerini ortaya koyan bu şaşkınlıkları, "sosyal emperyalizm" safsatalarının teorik sefaletinin de bir göstergesi sayılmalıdır.

★ ★ ★

Ülkemizdeki TSİP, EB, TİP, TKP, KSD gibi grupların görüşlerini Kitle'nin eleştirilerini temel alarak, diğer tarafta da HK(lar), HY,HB gruplarının görüşlerini de HB eleştirilerini ele alarak incelemeye çalıştık.

Bunların bir çok noktada da benzer eleştiriler yönelttikleri ve daha ötesi benzer mantıklar kullandıkları da görülüyor. Bu gruplar, geçiş ve geriye dönüş sürecini döşenmiş, dümdüz bir hat biçiminde algılamak, başka bir deyişle direnen faktörler nedeniyle inişli, çıkışlı ve karmaşık olan bu süreci kavrayamamak sonucunda buluşmaktadırlar. Taraflardan birisi Devrimci Yol'u "maoculuğa" kaymakla (kimileri, "utangaç PDA'cılar" diyerek) suçlayıp ve sitem edip ("Devrimci Yol'un bu gidişi hiç de içaçıcı değil! Kendilerini uzunca bir süreden beri uyarıyoruz. Ama onların dediklerimize pek kulak verdikleri yok" Kitle, S.181) aslında maoculuğa hizmet ettiğimizi ("Maoculuğa olanca kızgınlığına rağmen Devrimci Yol'un bu konuda yaptıkları bir nevi maoculuktan başka birşey değildir" Kitle s.181) iddia ederken, diğeri ise "sovyet modern revizyonizminin sosyal emperyalizme dönüştüğü ve Rus sosyal emperyalizminin dünya halklarının baş düşmanlarından birisi haline geldiği günümüzde, Devrimci Yol'un tavrı sosyal emperyalistleri güçlendirmekte, onlara dolaylı destekte bulunmaktadır" (yani, "modern revizyonizme bütün karşı çıkışına rağmen, Devrimci Yol'un yaptığı ona hizmet etmektir") diyerek, ters yönden aynı noktaya ulaşmaktadır: Devrimci Yol'u,yanlış olarak gördükleri tarafın saflarında görmek ve "doğru" görüşlerin yer aldığı kendi yönlerine çağırmak. Buna "ters görünümlü özdeş mantık" denir. Kendilerine, son bir kez, şunu söylüyoruz: Doğrunun her karşıtı yanlıştır. Ama yanlışın her karşıtı doğru değildir. (Örneğin, modern revizyonizmin tepkici bir karşıtı olan ÇKP ideolojisi doğru değildir.) Dolayısıyla "kimse bize revizyonistlerin bağışlanmaz günahlarını kendi oportünistliğinin mazereti olarak sunmaya kalkmasın!" Yanlışın karşıtlarından sadece birisi doğrudur. Biz iki taraftan birini tamamen doğru bulan anlayışın sonucu olan bir "taraflılık" içinde değiliz. Çünkü marksizm-leninizme birçok temel noktada ters düştükleri için her iki tarafta yanlıştır. Uluslararası düzeyde doğru çözüm bu ikilemin dışındadır.

(Sayfa 16'dan devam)

1920 yılının Temmuz-Ağustos ayları Anadolu'da "Bolşevikliğin" ne olduğu kavranmadan alabildiğine yaygınlaştığı.
1920 yılının Eylül ayında Anadolu'daki gerici ayaklanmaların bastırılması, bu işte Çerkez Ethem'in etkinliği, emperyalist ülkelerin İstanbul'daki padişah hükümetini muhatap olarak kabul edip Ankara'daki Büyük Millet Meclisi Hükümeti'nden habersiz gibi davranmaları ve dünya devletlerinden sadece Sovyet Rusya'nın ulusal kurtuluş hareketine destek vermesi 1920 yılının son aylarında "Bolşevik sempatizanlığının" Anadolu'da alabildiğine yayılmasına yol açtı.

1-8 Eylül 1920 tarihinde Bakû'da toplanan Doğu Milletleri Kurultayı'na Türkiye temsilcisi olarak 235 kişi katıldı. Bu kurultayın hemen arkasından da Türkiye Komünist Partisi Kurtuluş Kongresi (I. Kongre) toplandı (10.9.1920)

Bu kongreyi ele almadan önce, TKP'nin kurulmasında etkin olan üçüncü grubu İstanbul grubunu ele alalım.

1-8 Eylül 1920 tarihinde Bakû'da toplanan Doğu Milletleri Kurultayı'na Türkiye temsilcisi olarak 235 kişi katıldı. Bu kurultayın hemen arkasından da Türkiye Komünist Partisi Kuruluş Kongresi (1. Kongre) toplandı (10.9.1920)

Bu kongreyi ele almadan önce, TKP'nin kurulmasında etkin olan üçüncü grubu, İstanbul grubunu ele alalım.

(c) İstanbul'da 1918-1920 döneminde sol hareket

Birinci Dünya Savaşının sona ermesinden sonra İstanbul'da "İşçi partileri" mantar gibi bitti. Sürgünden dönen Hüseyin Hilmi, Türkiye Sosyalist Fırkası'nı kurdu. (20.2 1920) Sosyal Demokrat Fırkası, Osmanlı Mesai Fırkası ve Amele Fırkası'nın yanı sıra 22 Eylül 1919 tarihinde Şefik Hüsnü'nün yoneticiliğinde Türkiye İşçi ve Çiftçi Fırkası kuruldu.

Şefik Hüsnü, Fransa'da tıp tahsili yaparken jön Türklerin fikirlerinden etkilenmiş Fransız sosyalist hareketinden Jean Jaurés'e ilgi duymuştu. 1912 yılında Türkiye'ye döndü. Balkan savaşında ve Birinci Dünya Savaşında orduda doktorluk yaptı.

Savaşın sona ermesinden sonra da sosyalist hareketle daha yakından ilgilenmeye başladı.

1918 yılında ilk komünist örgütlenmeler *Ziraat Mektebi öğretmenlerinden* Gensberg' in önderliğinde başladı. Serafin Maximos, Van'lı kazım gibi komünistlerle hücreler oluşturuldu. Fakat 1919 şubatında bu örgütlenme büyük ölçüde açığa çıkarıldı. Gensberg, daha sonra Şefik Hüsnü'lerle bağ kurdu ve 1923 yılında TKP tevkifatında Şefik Hüsnü, Sadrettin Celal ve Hasan Ediz gibi TKP yöneticileryle birlikte tutuklandı.

vukufu da, alelumum o günkü Türk sosyalist ve komünistlerinin ekserisi gibi, çok derin ve âlimane değildi; tam bir marksist noktai nazarına malik usul sahibi bir komünist sayılamazdı. **"Mustafa Suphi ve Yoldaşları 121**

Şefik Hüsnü de, 1926 yılında yayınlanan bir yazısında, "Dünya savaşından sonra daha çağdaş ve etkin örgütler kuruldu. 1919 yılından itibaren komünistler sahneye çıktı" demektedir. **(Komintern Organlarındaki Yazı ve Konuşmaları, s. 70)** Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası, bir taraftan İstanbul'da 1918-1919 yıllarında oluşan hareketleri, diğer taraftan da Almanya'da 1919 yılı başında **Kurtuluş** dergisini yayınlayan ve Almanya'da Türkiye İşçi ve Çiftçi Partisini kuran grubu içerdi.

Daha sonra TKP genel sekreteri olup, Mustafa Suphi ile birlikte öldürülen Ethem Nejat, Almanya'da Kurtuluş dergisini çıkaran ve TİÇP'ni kuran gruptandı.

1919 yılının ikinci yarısında, ilk sayısı Almanya'da basılan Kurtuluş dergisi İstanbul'da yayınlanmaya başlandı (20.9.1919). İki gün sonra da Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası'nın kurulduğu Şefik Hüsnü'nün genel sekreter olduğu açıklandı.

16 Mart 1920 tarihinde İstanbul işgal edildi. **Kurtuluş** dergisi yayınına ara verdi. TİÇSF üyelerinin bir kısmı Anadolu'ya geçti. Diğerleri gizli çalışmaya hız verdiler. 1920 yılının Eylül ayında toplanan TKP Kuruluş Kongresine İstanbul'daki bu örgütten Ethem Nejat, Hilmioğlu Hakkı ve arkadaşları katıldılar. Ethem Nejat TKP genel sekreteri, Hilmioğlu Hakkı ise TKP Merkez Komitesi üyesi seçildi.

1920 yılında TKP'ni kuran gruplardan en güçlüsü olan İstanbul TİÇSF grubunun iki önderi Şefik Hüsnü ve Ethem Nejat, 1918 ve 1919 yıllarında sosyalist olmuşlardı. 1919 yılında sosyalist olan Ethem Nejat, bir sonraki yıl TKP'nin kurucusu olmuş, genel sekreteri seçilmişti: Ziynetullah Nuşirevan, Ethem Nejat için, TKP tarafından 1923 yılında yayınlanan kitapta şöyle diyordu: "Evet, Ethem Nejat, gerçi çok eski bir sosyalist değildi; onun sosyalistliği ancak 1919 senesinden başlıyordu. Ve sosyalizmdeki vukufu da, alelumum o günkü Türk sosyalist ve komünistlerinin ekserisi gibi, çok derin ve alimane değildi; tam bir marksist noktai nazarına malik usul sahibi bir komünist sayılamazdı." **(Mustafa Suphi ve Yoldaşları**, s. 121)

10 Eylül 1920 Kongresi

Sovyet Rusya, Anadolu ve İstanbul'dan gelen delegelerle 10 Eylül 1920 tarihinde yapılan kongrede Türkiye Komünist Partisi oluşturuldu.

TKP, uzun yıllar sınıf mücadelesi içinde pekişmiş komünistler tarafından kurulmadı.

TKP, ideolojik netlik ve birlik sağlamış militanların ortak ve net bir şekilde belirlenmiş siyasi görevler çerçevesinde bir araya geldiği bir örgüt olmadı.

Kongrede, Ethem Nejat ve Hilmioğlu Hakkı'nın önerileriyle **"Türkiye Komünist Teşkilâtlarının birleştirilmesi"** ve **"faaliyet merkezinin Anadolu'ya taşınması"** doğrultusunda kararlar alındı. Mustafa Suphi Genel Başkanlığa, Ethem Nejat Genel Sekreterliğe seçildi.

Bu günlerde, Mustafa Kemal, Mustafa Suphi'nin daha önce kendisine yazmış olduğu mektuba yazdığı cevapta, "Aynı hedefe yürüyen Türkiye İştirakiyûn Teşkilatıyla tamamen işbirliği edebilmek için Büyük Millet Meclisi'ne tam yetkiye sahip bir temsilci göndermenizi rica edirim." diyordu

1920 yılının ağustos ayı sonlarında Sevr Antlaşmasının imzalanması ve Anadolu'nun paylaştırılması, Büyük Millet Meclisi Hükümeti'nin Mustafa Suphi grubuna karşı daha olumlu bir tavır almasının önemli nedenlerinden biriydi. Sovyet Rusya'dan ve Komitern aracılığıyla çeşitli ülkelerdeki komünist partilerinden yardım almak amacıyla 18 Ekim 1920 tarihinde Mustafa Kemal tarafından Resmi Türkiye Komünist Partisi kurduruldu. Bu sahte partinin kurucuları arasında Tevfik Rüştü(Aras), Mahmut Esat (Bozkurt), Yunus Nadi, Hakkı Behiç (Pek) Refik (Koraltan), Şükrü (Kaya) Kılıç Ali bulunuyordu. Celal Bayar ve İsmet İnönü' nün de bu işe katıldıkları abzı yayınlarda belirtilmektedir. Mustafa Kemal, kasım ayında Çerkez Ethem'e yazdığı bir mektupta, "Üçüncü Enternasyonale bağlı Ankara'da bir genel merkez kuruldu. Bu merkezi cemiyete ben, sen ve Refet Bey dahi alındık" diyerek, kendisini de yöneticiler arasında saymaktadır. Bu aralar Fuat Paşa' ya çektiği telgrafta da "Komünizm cereyanı nihayet ordunun en büyük kumandanlarında kalmalıdır" diyerek, sahte Komünist Partisi'nin amacını açıklamaktadır. Amaç çok yönlüdür. Bir taraftan, emperyalist güçlerle uzlaşma umudunun ortadan kalktığı bir ortamda son çare olarak Sovyet Rusya'dan yardım alınabileceği düşünülmekte ve bunun en kolay yolu olarak "En büyük kumandanlar komünistleştirilmektedir" Ayrıca Anadolu'da gelişen sol hareketin , mevcut potansiyelini kontrol altına almak gerekiyordu.

Resmi Türkiye Komünist Partisi kurulurken, Yeşil Ordu'nun dağıtılması, gizli Türkiye Komünist Partisini örgütlemiş olan Şerif Manatof'un sınırdışı edilmesi, bu görüşleri doğrulamaktadır.

Eylül-Ekim aylarında Anadolu'daki gerici ayaklanmalar bastırılmış ve düzenli orduların oluşturulmasına geçilmişti. Milis kuvvetlerinden oluşturulan kumandanlıkların emrine girmeleri isteniyordu. Çerkez Ethem ve Demirci Efe kuvvetlerinin bu konudaki olumsuz tavrı, Anadolu'daki sol hareketinin Mustafa Kemal'in denetimi altına girmesinin önündeki önemli engellerden biriydi.

Anadolu'da gerginlik artarken, Mustafa Suphi de Mustafa Kemal'e yazdığı mektupta, "Türkiye'de her tarafta ve hemen kendiliğinden doğmaya başlıyan komünist teşkilatlarının kanuni bir şekle **sokulması"** Gerektiği, bu amaçla da geniş yetkiye haiz bir heyetin" yola çıkmaya hazırlandığını belirtiyordu. Ayrıca halkın mücadelesini geliştirmek için Parti'nin faaliyete geçeceği bu faaliyetin "Kanuni şekilde cereyan etmesi için Büyük Millet Meclisi Hükümetinden gereken müsaadenin esirgenmiyeceğinin ümit edildiği" anlatılıyordu.

Mustafa Kemal, Anadolu'daki sol hareketi kendi denetimi altına almaya çalıştığı günlerde karşısında bir rakip buldu. Ve 7 Aralık 1920 tarihinde, Anadolu'da örgütlü bulunan gizli Türkiye Komünist Fırkası, Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası adı altında legale çıktı. 1920 yılının son ayları, aynı zamanda emperyalist ülkelerle ilişkilerin geliştirildiği ve Büyük Millet Meclisi Hükümeti'nin denetimindeki düzenli orduların güçlendirildiği aylar oldu. Bu iki alanda hükümet için görülen olumlu gelişmeler, Anadolu sol hareketine karşı sistemli bir saldırıyı beraberinde getirdi. 29 Aralık 1920 günü Çerkez Ethem kuvvetlerine karşı harekât başlatıldı. 9-10 Ocak 1921 günleri, Büyük Millet Meclisi Hükümeti orduları ilk kez Yunan ordusuna karşı bir meydan savaşı kazandılar. (1.İnönü) Bu zafer bir çok şeyi değiştirdi.

11 Ocak ve 27-28 Ocak tarihlerinde Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası yöneticileri Salih Hacıoğlu, Ziynetullah Nuşirevan ve bir çok üye tutuklandı.

Emperyalist güçler, Londra'da toplanacak bir barış konferansına Büyük Millet Meclisi, Hükümetini de davet etme girişimlerinde bulundular, Anadolu'yu ilk defa siyasi muhatap olarak aldılar.

Emperyalist güçlerle uzlaşma olasılığı artan, düzenli ordusunu kurmuş ve bir zafer kazanmış olan Büyük Millet Meclisi Hükümeti, Mustafa Suphi ve Yoldaşlarına tahammül edemezdi. Bu gelişmelerden yeterince haberdar olmadan (Büyük olasılıkla da Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası'nın çalışmalarını geliştirmek için) Ankara'ya doğru yola çıkan Mustafa Suphi ve TKP yöneticilerinden 14 yoldaşı 28-29 Ocak 1921 gecesi katledildiler.

M. Suphi ve yoldaşlarının ihtilalci yanları vardı. Türkiye'de mücadeleye katılma azimleri vardı. M.L. Doğrultusunda, Türkiye emekçilerinin kurtuluşu için savaşmak ve devrim yapmak istiyorlardı. Bugün TKP genel sekreteri olduğunu iddia eden Laz İsmail Mara (İ.Bilen) gibi 45 yıl Türkiye dışında yaşamayı düşünmediler. Bolşevik Partisi'nin o dönemdeki doğru ideolojik-politik çizgisinden etkilendiler. Devrim yapma çabasıyla Anadolu'ya geçmeye çalıştılar

Ve bu çabaları sırasında, kalleşçe katledildiler. Bugün kuşkusuz onların mücadelesinde devrimci olan, komünizme ait ne varsa sahip çıkılmalıdır.

Ne varki, onların anısına gösterilecek böyle bir saygı, M.Suphi ve yoldaşlarının yukarda özetlemeye çalışılan şekilde, TKP' yi kurarak sürdürdükleri mücadelelerindeki hataların ve eksiklerin kıyasıya eleştirilmesini engellemez.

1919 yılında başlatılan TKP hareketi, Türkiye'deki sınıf mücadelesinin içinde pişmiş, yetişkin önderlerin oluşturdukları bir parti olarak doğmayışının, önderlerinin çoğunun, genç, tecrübesiz, Türkiye topraklarında süren sınıf çatışmalarının koşullarına büyük ölçüde yabancı unsurlardan oluşması özellikle, savaşçı bir partinin sahip olması gereken özelliklere sahip olmayışı nedeniyle yenilgiye uğradı.

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının ölümünden sonra 1922 yılında Komintern delegelerinin de katılmalarıyla Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası Kongresi gizli olarak yapıldı. 1925 yılında da Şefik Hüsnü'nün yönlendiriciliğiyle TKP Derleniş Kongresi toplantı. Ama Türkiye Komünist Partisi adıyla faaliyet gösteren örgüt, hiç bir zaman Türkiye işçi sınıfının mücadelesine yön veremedi, kitleleri bilinçlendirip, örgütleyip iktidar mücadelesine sokacak nitelikte bir parti olamadı. Çeşitli hiziplerin birbirini tasfiye etmeye çalıştığı, ideolojik mücadeleden çok kişisel sürtüşmelerin rol oynadığı en önemli eylem olarak 1 Mayıslarda bildiri dağıtıldığı veya bazı işçilerle ortaklaşa kitap okunduğu, içine sürekli olarak polisin sızdığı ve her parti kongresinden sonra bile tevkifata uğranıldığı, Türkiye devriminin ideolojik politik sorunlarına çözüm getiremeyen, getirmeye çalışmayan ve getiremeyecek düzeyde bir örgütlenme "TKP" adı altında faaliyet gösterdi.

"Elbetteki olumsuz yanlarına karşılık, bütün bir geçmiş dönem, olumlu olan, devrimci olan bir çok ögeyi de bağrında taşımaktadır. Ne varki sol hareketin geçmişi, bütünsel olarak tahlil edecek olursak ağır basan yanının sağ yanları olduğunu ifade etmek zorundayız.

Sol hareketin geçmişi, bağımsız bir hareket olmayı, **İşçi sınıfının bağımsız siyasi eylemini, düzene alternatif hareketini oluşturmayı sağlayamamıştır...."** (Bildirge)

Denilebilir ki, işçi sınıfının ve emekçi halkların kurtuluş mücadelelerinin zaferine giden yol, herşeyden önce, ancak ve ancak, devrimi ithal edilecek bir şey olarak görmeyen kendi güçlerine güvenerek devrim yapmaya cesaret edecek bir devrimci anlayışla inşa edilebilir. "Geçmişin en sıkı mirasçısı" pozlarıyla kendi aydın kulüplerinin, 50 yıllık TKP'nin devamı olarak hakiki komünist partisi (!) olduğunun reklamını yaparken bizi geçmişi inkar etmekle suçlayanlara hatırlatılmalıdır ki, ortada gerçekten bir inkar varsa eğer, bu 1971 Devrimci mücadelesinin 50 yıllık "BEKLEYİŞ"i inkar etmesinden başka birsey değildir.

DİPNOTLAR

1 Mete Tuncay **Türkiye'de sol Akımlar** s.25
(2) Türkiye Komünist Partisi Gerçeği ve Bilimsellik R.N. s.30))

(3) Mustafa Suphi'nin bu dönemine ilişkin olarak günümüz revizyonistleri tarihi değiştirmeye çalışmaktadırlar. Daha ilerde görüleceği gibi, 1920 yılında TKP'ni oluşturanların içinde en eski komünist 1915 yılında Bolşevik Partisi'ne giren Mustafa Suphi" dir. Onun da 1914 yılında Sinop hapishanesinden Rusya'ya kaçıncaya kadar sosyalistliği yoktur. Revizyonistler, işçi sınıfının öncü müfrezesi olmayı hiç bir zaman başaramamış olan TKP'nin kuruluşunu ve mücadele geleneği devraldığını abartmak için Mustafa Suphi'nin Osmanlı Sosyalist Fırkası üyesi olduğunu söylüyorlar.

Bulgaristan'lı D.Şişmanof, TKP kaynaklarından geniş ölçüde yararlanarak hazırladığı **Türkiye'de İşçi ve Sosyalist Hareketi** kitabında şöyle diyor: "Türk işçi hareketinin değerli, tanınmış faaliyetçisi Mustafa Suphi de, siyasi çalışmalarına ilk defa Osmanlı Sosyalist Partisi'nde başladı. Osmanlı Sosyalist Partisi'nin devrimci kanadına Mustafa Suphi yönetmenlik ediyordu. Kendi grubunu kurduktan sonra, Türkiye'nin ilk devrimci, gerçek sosyalist gazetesi olan ifham gazetesini çıkartmaya başladı." (s.29)

Revizyonistlerin bu tahrifatı, eski sivil polis ve 1920'lerin İngiliz ajanı Hüseyin Hilmi'nin Osmanlı Sosyalist Fırkası'nı övmeye kadar gidiyor. Bugünkü "TKP"nin yöneticilerinden olan S. Üstüngel Barış ve Sosyalizmin Sorunları Dergisinin 1970 yılı sonunda yayınlanan sayısında TKP'nin kuruluşunun ellinci yıldönümü nedeniyle yazdığı "Karanlığı Yırtarken" başlıklı yazıda şöyle diyordu.

"İlericiler giderek artan ölçüde Marksizme dönüyorlardı ve 1910 yılında Osmanlı Sosyalist Partisi kuruldu ve bu parti **İşçi hareketine bilimsel sosyalizmi getirmeye çabaladı" (World Marxist Review, Aralık 1970, cilt 13 No 12, s.57-58)**

Mustafa Suphi nin bu dönemde sosyalist olmadığı, Türkiye sol hareketi üzerinde araştırma yapanların genel kanısıdır. Bu konuda bkz. Mete Tuncay,, **Türkiye'de Sol Akımlar** s.101-102; A.Cerrahoğlu, **Türkiye'de Sosyalizmin Tarihine Katkı** s.446-7 s.450; G.S.Harris **Türkiye'de Komünizmin Kaynakları** s.38,70

(4) Bugünkü TKP'nin genel sekreteri olan İ.Bilen (Laz İsmai' Mara) **Çetin Savaş** kitabında, Bolşevik Partisi üyesi Sovyet Rusya'lı Şerif Manatof'un bu partinin kurulmasındaki rolünü şöyle anlatıyor: "1920 yılının Mayıs-Temmuz ayları arasında oluşan Türkiye Komünist Partisi Kuruldu. "Parti" sözü ilk defa kullanıldı.. Kurucuları kimdi? Salih Hacıoğlu, Affan Hikmet, Çete Ahmet, Ziynetullah Nuşirevan, Tersaneli Ahmet Usta ve eski bir Bolşevik, İstanbul Üniversitesi'nde okumuş, Lenin'i çok yakından tanıyon Şerif Manatof (Çetin Savaş, s.12)

Şişmanof da bu olayı şöyle anlatıyor:

"Türkiye Halk Komünist Partisi adını alan bu partiye, Yeşil Ordudaki devrimci grubun çoğu girdi." (s.58)

"Türkiye Komünist Partisi, böylece 14 Temmuz 1920'de Ankara'da kurulmuş oldu.. Kurucuları Salih Hacıoğlu, Affan Hikmet, gizli komünist gruplarında ve Yeşil Ordu'da çalışan diğer komünistlerdi...

Hemen çalışmaya başlıyan Parti 14 Temmuz 1920'de yayınladığı bir beyanname ile Üçüncü Enternasyonale katıldığını ve Türkiye'de sosyalizmi kurmak için savaşacağını bildirdi." (s.67)

Yeni Çağ, Barış ve Sosyalizmin Sorunları Dergisinin Eylül 1965 sayısında TKP'nin kuruluşuna ilişkin olarak Yakup Demir (Zeki Baştımar) tarafından yazılan bir yazıda da kuruluş tarihi olarak 14 Temmuz 1920 verilmektedir.

(5) 1920 yılı başlarında, Batı cephesinin en büyük milis kuvveti, Ethem'in kumandasında bulunuyordu. Anzavur hareketinin, Adapazarı, Düzce ve Bolu karşı ihtilal harekctlerinin, Yozgat ayaklanmasının bastırılması Ethem sayesinde mümkün olmuştu. **(Anadolu İhtilalı s.368)**

(6) Bkz.Harris, s.7-8 ve M.Tunçay, s.163

(7), R.N. İleri, Atatürk ve Komünizm s.149)

OKUYUCU MEKTUPLARI

AÇIKLAMA

HALKIN BİRLİĞİ dergisinin 25. sayısında "Has-İş Sendikası yönetiminde bulunan bir Devrimci Yol taraftarının Halkın Birliği taraftarı bir kıza küfrettiği" şeklinde bir yazı yer aldı. Has-İş Sendikasında çalışan Devrimci Yol taraftarları bu konuda HB dergisine gönderdikleri açıklamayı bu derginin yayınlamadığını belirtiyor ve Devrimci Yol'un yayınlamasını istiyorlar. Bu açıklamanın özeti aşağıdadır:

1) DİSK'e bağlı Has-İş Sendikası'nın yönetiminde Devrimci Yol siyasetinden kimse yoktur. Ancak sendika içindeki en büyük yoğunluktur.

2) Proleter devrimci (!) arkadaşınıza küfür ettiğini söylediğiniz kişinin Devrimci Yol siyaseti ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. (...) Hatta proleter devrimci (!) arkadaşınıza da daha ayrıntılı sorarsanız bunu öğrenmeniz olanaklıdır.

3) Adı geçen olayda küfür bizim yanımızda edilmiş değil (edildiğini de bilmiyoruz.) Küfür ettiğini söylediğiniz kişi bunu inkâr ediyor. Buna rağmen biz yine de adı geçen kişiyi eleştirdik. Çünkü biz Devrimci Yol siyasetinin Has-İş'teki savunucuları olarak küfürün hiç bir yarar getirmeyeceğini biliyoruz. Bilimsel olmayan bu yöntemin uygulanmasının, Devrimci Yol siyaseti kesin olarak karşısındadır. Çünkü bu yöntemi kullanan kişi olsa olsa kendisini ve dolayısıyla siyasetini karalamış olur.

HALKIN YOLU yalandan ne umuyor?

Karabük'te gelişen olaylar ve faşistlerin tecrit olması karşısında Kaymakam, demokratik kitle örgütleri, sendikalar, CHP, MHP ve diğer partilere toplantı çağrısında bulundu. Bunun üzerine biz, Devrimci Yol siyasetini benimseyenler Karabük Halkevi, TÖB-DER, KAYÖD ve CHP ile görüşerek, bu toplantıya katılmamalarını, ortak bildiriyi imzalamamalarını istedik. Fakat KAYÖD dışındaki diğer örgütler toplantıya katıldılar.

Toplantıya katılan örgütleri Devrimci Yol siyasetinin yönetimlerinde etkin olduğu örgütler olarak yansıttı. Halkın Yolu taraftarlarının da çok iyi bildiği gibi TÖB-DER ve Halkevi başkanları CHP yanlısı kişiler olup, bu örgütlerin yönetimleri de homojen olmayan bir yapıya sahiptir. Fakat Halkın Yolu dergisinin bunu bildiği halde olayı yalana dayanarak vermesi anlaşılmaz bir şeydir.

Bu olayı Halkın Yolu dergisi, 31. sayısında, çarpıtarak verdi.

Karabük'ten Devrimci Yol Taraftarları

BURSA ENDÜSTRİ MESLEK LİSESİ ÖĞRENCİLERİ ÜZERİNDEKİ S BASKI VE SÖMÜRÜ SONA ERMELİDİR!

Bütün sanat enstitülerinde, öğrenim sırasında yapılan işlerin piyasada satılması ve elde edilen gelirin ancak gülünç bir miktarının işi üreten öğrencilere verilmesi yoluyla yapılan sömürü, Bursa'da yeni bir uygulama ile daha yoğun bir biçimde sürmektedir. Üçüncü sınıfta pratik uygulamaya geçen okulumuzun bazı bölümlerinin (tesfiye, motor, elektrik, teknik resim) öğrencileri, "öğrenci fazlalığı, atelye darlığı" vb. nedenlerle tekelci sermayenin fabrikalarında "öğrenci işçi" olarak çalıştırılmaktadırlar. Bu fabrikalar Tofaş, Reno, Mako, SKT, ve Burçelik'tir. Bu gönderme işlemi 1974 yılında okul idaresi ve işverenler arasında yapılan ve koşulları **gizli** tutulan bir anlaşmaya göre yapılmaktadır ve fabrika başına yaklaşık 50 öğrenci düşmektedir.

Bir işçinin randımanını tam olarak veren, iş güvenliği, sigortası, sendikalaşma hakkı olmayan, ancak 460-490 TL gibi gülünç bir para alan "öğrenci işçiler" aynı zamanda en ağır işleri, gurur kırıcı hakaretler altında yapmaya zorlanıyorlar. Daha da ötesi montaj fabrikalarındaki makinalar öğrencilerin eğitimine hiç bir katkıda da bulunmamaktadır. Ayrıca öğrenciler herhangi bir nedenle işten atılan işçilerin yerine kullanılarak tampon vazifesi görmekte ve öğrencilerin işçilerle diyalog kurması önlenmektedir. Bu uygulamaya direnen öğrenciler ise hem işyerinden hem de okuldan atılmaktadır. Mevcut sömürüden payını alan okul idaresi ise birçok öğrencinin öğrenme hakkının ve emeğinin karşılığının verilmemesine alet olmaktadır.

Biz Bursa Sanat Enstitüsü öğrencileri olarak tüm bu uygulamaların kaldırılmasını istiyoruz. Bir avuç çıkarcı için değil halkımız için eğitim istiyoruz. Bu isteğimizin ancak halk iktidarının kurulması ile gerçekleşeceğini biliyoruz.

KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN MÜCADELEMİZ

Bursa Endüstri Meslek Lisesi Devrimci Öğrencileri

ARHAVİ ORTAÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN MÜCADELESİ

ARTVİN- Arhavi'de mücadele azmi ile dolu yüzlerce liseli genç emperyalist kültür politikasını ve oligarşinin eğitim kurumlarındaki baskılarını protesto etmek için hep bir ağızdan haykırdı:

GERİCİ EĞİTİME SON, ÖĞRETMEN KIYIMINA SON, ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ CAN GÜVENLİĞİ, KAHROLSUN EMPERYALİZMİN KÜLTÜR POLİTİKASI, YAŞASIN DEMOKRATİK LİSE KAVGAMIZ...

Arhavi Lisesi'nde boykottan önce ve boykot sırasında mücadelemize yöneltilen baskılar bizim haklı mücadelemizi kararlılıkla sürdürmemizi engelleyemedi. Mücadelemiz süresince boykotumuzun nedenlerini akademik sorunlarımızı dile getirdik. Gündemde olan sorunlarımızı kısaca şöyle sıraladık:

1- Öğretmen kıyımı
2- Öğretmen kadrosunun eksikliği, derslerin boş geçmesi;
3- Labaratuar yokluğu;
4- Kütüphane yokluğu.

Direnişimiz başarı ile sonuçlandı. Ve mücadele içinde çok önemli dersler çıkardık. Şunu öğrendik ki örgütlü ve kararlı olduğumuz takdirde bütün sorunlarımızı çözmek olanağına sahip olacağız.

Arhavi Lisesi'nden bir grup Devrimci Yol Sempatizanı

KEMERHİSAR

BÜTÜN baskı ve zulme rağmen yılmayan emekçi halkımız, II. MC'nin kıyımına uğrayarak Kemerhisar'dan ayrılan, TÖB-DER Kemerhisar Şubesi üyesi, dokuz devrimci öğretmenin ayrılışı nedeni ile düzenlenen söyleşi toplantısına en gencinden en yaşlısına, yüzlerce kişi ile katılarak faşizmi lanetlemiştir.

Öğretmenlerin Kemerhisar'dan ayrılışları anında binlerce kişi, kadınıyla, kızıyla, yaşlısıyla, genciyle caddelere dağılarak, büyük bir coşkuyla, aralarından ayrılan devrimci öğretmenleri alkışlamış ve konvoy halinde Niğde'ye kadar uğurlamışlardır.

Tüm bunlar göstermiştir ki faşizmin zulmü ve baskısı, kıyımı, hatta ölümü bile devrimcileri emekçi halktan koparamayacaktır.

YAŞASIN İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN, ÖĞRETMENLERİN, MEMURLARIN, GENÇLİĞİN, TÜM HALKIN FAŞİZME VE EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELESİ...

Kemerhisar'dan bir devrimci.

OPORTÜNİSTLERİN YANLIŞLARI TUNCELİ TÜRÜŞMEK KÖYÜNDE YEREL SEÇİMLERİ GERİCİLERİN KAZANMASINA YOL AÇTI

Oportünistlerin, halkın mücadelesine yabancı, somuttan uzak "tartışmaları" Türüşmek Köyünde de karşı devrimcilerin işine yaradı.

Yerel seçimler sırasında yapılan birçok toplantıda oportünistler, açılan tartışmalarda, devamlı olarak, konuyu güncel, somut durumdan soyut meselelere taşırmışlar, sakat dünya görüşlerini sergilemişlerdir. Halkın ve devrimcilerin ısrarlarına rağmen bunda ısrar ettiler.

Sonuçta oportünistlerin bu yanlış tutumları, yerel seçimde yurtsever unsurların birliğini ve zaferini engellemiş; seçimleri gericiler kazanmışlardır.

Türüşmek Köyünden Devrimci Yol Taraftarları

DEVRİMCİ YOL

15 Günlük Siyasi Dergi

Sahibi
Mehmet YAZICI

Sorumlu Müdürü
Yaşathak ARSLAN

Yönetim Yeri
Hasan Ali Yücel Cad. 39/D İncesu-ANKARA

Yazışma Adresi
P.K.383 Kızılay-ANKARA

★ ★

ABONE KOŞULLARI
Yurt içi: 6 aylık 60 TL.
Yıllık 110 TL.
Yurt Dışı: 6 Aylık 120 TL.
Yıllık: 249 TL.
Abone Olmak İçin **MEHMET YAZICI** adına Posta Çeki No: 104620'ye Para Yatırılması Yeterlidir...

★ ★

Dağıtım
EMEK-DA: Ankara; Ihlamur Sok 8/10 Kızılay, İstanbul Himayei Eftal Sok. 6/21 Cağaloğlu, İzmir; Ahmetağa Mah. 857 Sok. No: 3/D Saliağa İşhanı Oda No: 228
Baskı-Dizgi
EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri Rüzgarlı/Ulus-ANKARA

YUSUF ZİYA, İLKER, HASAN BASRİ ANILDILAR.

26 Ocak 1976'da, Malatya'da, Beylerderesi'nde, oligarşinin resmi güçleri tarafından, yargılanmadan, hunharca katledilen Yusuf Ziya Güneş, İlker Akman ve Hasan Basri Temizalp, Çarşamba'da Yusuf Ziya Güneş'in mezarı başında düzenlenen, Yusuf Ziya'nın ailesini ve çevreden gelen devrimcilerin katıldığı bir törenle anıldılar.

Yapılan törenden sonra mezarlıktan şehir içine doğru, Belediye'nin önüne kadar süren bir yürüyüş düzenlenmiştir.

Çarşamba'dan Devrimci Yol Taraftarları

KARADENİZ'İN ÇEŞİTLİ BÖLGELERİNDE "DEVRİMCİ GENÇLİK HALKLA DAYANIŞMA GECELERİ" YAPILDI

18-23 Ocak 1978 tarihleri arasında Samsun, Çarşamba, Ünye, Fatsa, Giresun ve Trabzon'da Devrimci Gençlik Halkla Dayanışma Geceleri yapıldı. Bunlar içerisinde Çarşamba'da Çarşamba İşçi Köylü Gençlik Derneği (Ç.İ.K.G.D) tarafından düzenlenen gece salonu hıncahınç dolduran 800-900 kişilik bir halk topluluğu tarafından büyük bir ilgi ile izlendi. Gecede somut siyasi durum ve siyasi görevler anlatıldı.

Çarşamba'lı Devrimci Yol taraftarları

HAMZALI KÖYLÜLERİ SESLENİYOR

BİZLER Ankara, Sulakyurt Hamzalı köylüleriyiz. Ezilmişliğin, sömürülmüşlüğün acısını duymaktayız. Köy gençlerimizin yirmi kadarı Hasanoğlan Öğretmen Lisesinde okumaktaydı. Faşistlerin saldırıları yüzünden okuyamayarak köyümüze geldiler. Onlar ve köydeki ilericiler, öğretmenlerimizin desteğiyle köyümüzde Halkevi'ni açtık. Üye sayımızı arttırdık. Ve Devrimci Yol'un izinden yürüdüğünü bildiğimiz arkadaşlarımızı yönetime getirdik. Onların çalışmalarıyla, faşizmi, emperyalizmi, oligarşiyi öğrendik ve savaşımızın KURTULUŞA KADAR SAVAŞ OLDUĞUNU, TEK YOLUN DEVRİM olduğuna inandık.. Sınıfımızın ne olduğunu, mücadelemizin ne olduğunu ilk kez okuduğumuz, DEVRİMCİ YOL'dan öğrendik. Ve öğrenmeye devam edeceğiz. Artık bizler de yolumuzun ve savaşımızın DEVRİMCİ YOL içinde olduğuna inanıyor ve çalışmalarımızı ona göre sürdürüyoruz.

Hamzalı Köyü'nden Devrimci Yol Sempatizanları

ZE/109.3

TKP'nin kuruluşu ve Mustafa Suphi

28-29 Ocak 1921 tarihinde, Mustafa Suphi ve 14 arkadaşı Anadolu'daki gerici güçler tarafından katledildi. 10 Eylül 1920 tarihinde toplanan kongre ile oluşturulan Türkiye Komünist Partisi'nin aldığı karar doğrultusunda Anadolu'da çalışma yürütmek için gelen 15 devrimci, ulusal kurtuluş mücadelesine katılmaya ve yönlendirmeye fırsat bulamadılar. Öldürülmeleri, Anadolu'daki sol hareket üzerinde uygulanan sistemli baskının bir parçasıydı. 1921 yılının sonlarında ve 1922 yılında bu baskı (Büyük ölçüde 1921 yılındaki Sovyet yardımına bağımlı olarak) kalktıktan sonra, 1922 yılının son aylarında Türkiye Halk İştirakiyun Fırkasının kapatılması ve yöneticilerin tutuklanmasından sonra, Türkiye sosyalist hareketinin merkezi İstanbul'a Aydınlık dergisi etrafında örgütlenmiş Şefik Hüsnü grubuna kaydı.

Bugün çeşitli siyasi yoğunluklar gerek 28-29 Ocak, gerek de 10 Eylül tarihlerinde Türkiye sol hareketinin tarihine övgüler düzüyorlar, "Geçmişe sahip çıkıyorlar." "Geçmişi olmayan bir hareketin geleceğinin de olmayacağını" söylüyorlar. Mustafa Suphi ve yoldaşlarını ne TKP, TİP gibileri, ne de Halkın Sesi, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu gibileri bir diğerlerine bırakmak istemiyorlar.

Türkiye devrimci hareketi bugün doğum sancıları çekmektedir. Kitlelerin düzene karşı olan muhalefeti, Devrimcilerin çalışmalarıyla eyleme dönüşmekte, kitlelerin muhalefeti daha da artmaktadır. Kitlelerin bu mücadelelerini geliştirecek, onları bilinçlendirecek, örgütleyecek ve iktidar mücadelesine sokacak savaşçı bir partinin yaratılması, günümüzün acil sorunudur. Bugün böyle bir sorunla karşı karşıya kalmamızın nedeni 50 yıllık geçmişte Türkiye'de mücadele eden devrimcilerin kendi görevlerini yeterince yerine getirememiş olmalarındandır.

1971 mücadelesi türkiye devrimci hareketi açısından bir dönüm noktasıdır. Geçmişin revizyonist çizgisinin parçalanıp aşılması doğrultusunda önemli bir atılımı yaratmıştır. Türkiye devriminin sorunlarının doğru olarak kavranması ve savaşçı bir partinin yaratılması çabasıdır. 1920 yılında TKP'nin kuruluşunun öğrenilmesi ülkemizdeki devrimci hareketinin geçmişinin değerlendirilmesinde yararlı olacaktır.

Biz geçmişimizdeki her türlü doğru mücadelenin mirasçısıyız. Ama geçmişin hatalarını, eksikliklerini göz ardı etmeye de alabildiğine karşıyız. Türkiye devrimci hareketinin geçmişinden, devraldığı mirastan önemli derslerin çıkartılabileceği açıktır. Bu nedenle, herkesin Mustafa Suphi'ye ve 1920'nin TKP'sine övgüler düzdüğü günümüzde TKP'nin kuruluşunu ve eksikliklerini ele almanın bugünkü mücadelemize yardımcı olacağı inancındayız.

1917 Ekim Devrimine kadar sol hareketler

1920 yılına kadar Türkiye'de sol hareketin gelişiminde dönüm noktası 1917 Ekim Devrimi olarak alınabilir.

1917 Ekim Devrimine kadar Türkiye'deki sol hareket Osmanlı hakim sınıflarının zulmü altında inleyen azınlık halklarının ulusal bağımsızlık mücadelesiyle birlikte yürüdü. Özellikle 1910 yılına kadar Ermeni, Rum, Yahudi ve Bulgar sosyalistlerinin dışında Müslüman-Türk "Sosyalistine" rastlamak mümkün değildir Bu sol eğilimli hareketler de işçi sınıfı ile bütünleşmiş veya bütünleşme yolunda olan, gerçek anlamıyla Marksist hareketler olmaktan uzaktı.

Azınlıklar arasındaki ilk "Marksist" örgütlenmeler, 1887 yılında kurulan Hınçak (Çan) ile 1890 yılında kurulan Taşnaksutyun (Ermeni İhtilal Cemiyetleri İttifakı) idi. Her iki parti de 1896 yılında II. Enternasyonal'e üye oldu. 1908 yılında oluşturulan Meclis-i Mebusan'a "Sosyalist Meb'us"soktu. Doğu Anadolu'da çeşitli ayaklanmalar örgütledi. Ancak gerici güçlerin tezgahladıkları Ermeni katliamları, bu örgütlerin mücadelelerinin sınıf mücadelesi temelinde gelişmesine engel oldu. "Ermenilik " olgusu sınıf mücadelesine üstün geldi.

Makedonya'da ise Bulgaristan "Dar Sosyalist Partisi"nin etkisiyle Makedonya-Edirne Devrim Komitesi adı altında bir örgütlenmeye gidildiyse de, geliştirilen hareket ekonomik mücadele platformunda kaldı.

1908-1909 yıllarında ise Selanik yöresinde reformist yanı ağır basan, önceler ağırlıkta Yahudi işçiler arasında örgütlenmekle beraber, daha sonra Rum, Türk ve Bulgar işçileri de içeren Selanik Sosyalist İşçi Federasyonu oluşturuldu. 1 Mayıs 1909'da kutlandı. Ancak bu örgütlenme de, ekonomik mücadele düzeyinde kaldı. Marksist bir parti oluşturulamadı.

Aynı yıllarda İstanbul'da Bulgar ilericileri "Sosyal Bilimler Öğrenme Derneği" kurdular ve Galata Rumları bir "Sosyalist Dernek" oluşturup Ergatis (İşçi) adına bir dergi çıkarttılarsa da, bu hareketler de Marksist bir partinin yaratılması doğrultusunda bir şey yapamadı.

1917 Ekim Devriminin etkisi, Batı'nın sosyal demokrat partilerinin yanlış devrim, örgütlenme ve çalışma tarzı anlayışlarının etkilerini bir ölçüde sildi ve marksist düşüncelerin yayılmasını ve 1918-19 yıllarında İstanbul'daki mücadeleyi başlatmalarını sağladı

İştirakçi Hilmi veya Sosyalist Hilmi diye de bilinen Hüseyin Hilmi adında eski bir sivil polis (veya kanun neferi) 1910 yılı başında **İştirak** isimli bir dergi yayınladı Bu derginin haziran ayında kapatılmasından sonra birbiri ardı sıra çeşitli adlarla dergiler çıkarttı ve Osmanlı Sosyalist Fırkası'nı kurdu. **Partinin programı marksizmle uzaktan yakından ilgili değildi.** Vergi reformu, millileştirme, barışçılık gibi talepleri içeriyordu İşçi sınıfıyla da bağ kurulmadı.

Daha sonra Türkiye Komünist Partisi'nin genel başkanı olan Mustafa Suphi 1910 yılında Fransa'da eğitimini tamamladıktan sonra Türkiye'ye döndü. 1910-1913 döneminde marksist değildi. İttihat ve Terakki yönetimine karşı Millı Meşrutiyet Partisi'ni kuranlara katıldı ve bu grubun çıkarttığı ifham gazetesinin yöneticiliğini yaptı. Milli Meşrutiyet Partisi "Türkçü, hatta Turancı bir parti" idi (2)

1915 yılında Mahmut Şevket Paşa'ya düzenlenen suikast bahane edilerek İttihat ve Terakkiciler yoğun bir baskı uygulamaya başladılar. Gerek Osmanlı Sosyalist Fırkası, gerek İfham gazetesi çevresinde örgütlenenlerin çoğu sürgüne gönderildi. (3)

1917 Ekim Devriminden sonra sol hareketler

1920 yılında Türkiye Komünist Partisi'ni kuranlar (M.Suphi dışında) 1917-1919 yıllarında sosyalist harekete katıldı. Mustafa Suphi ise 1914 yılında Sinop'tan Rusya'ya kaçtı. Birinci Dünya Savaşı'nın çıkmasından sonra harp esiri muamelesi gördü. 1915 yılında kurduğu ilişkilerle Bolşevik Partisi'ne girdi. Ama 1918 yılına kadarki faaliyetleri onun da çok sınırlı idi.

Türkiye Komünist Partisi (A) Sovyet Rusya, (B) Anadolu, ve(C) İstanbul'daki örgütlenmelerin yönlendiriciliğinde kuruldu.

(a) Rusya'daki gelişmeler:

1917 Ekim Devriminden sonra esirlikten kurtulan Mustafa **Suphi, 1918 yılında Moskova'ya gelerek Yeni Dünya** isimli bir dergi çıkarabilmek için çalışmalar sürdürdü. Bu ara Merkez İslam Komiserlerinden Şerif Manatof ile bağlantı kurdu.

Çeşitli görevler aldı, ve

"1918 senesinde Moskova Müslüman Komiserliği binasında yirmiyi aşkın Türk işçi ve köylüsünden seçilmiş delegelerle, Merkezi Rus Komünist Partisi'nin Müslüman Komünistlerinin, Müslümün Sosyalistleri Komitesinin, İdil-Ural, Tatar ve Başkırtların temsilcileri, Petrograd, Moskova gazete muhabirleri mevcut olduğu halde, Türk Sol Sosyalistlerinin Birinci Kongresini açmış ve bilahare bu kongre de Türk Komünist Teşkilatlarını doğurmuştur. (Ali yazıcı **Mustafa Suphi ve Yoldaşları** s.18)

Mustafa Suphi,

Ethem Nejat

ONBEŞLER İÇİN

Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz,
Alnı kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz,
Döğüşenler ölenlerin tutmaz yasını
Karadeniz... Bunu duysun derinliklerin...
O ateşli göğüsleri delen hançerin
Kabzasını alacağız biz elimize!

Mustafa Suphi, 1920 yılında Türkiye Komünist Partisi'nin Birinci Kongresi'nde okuduğu raporda bir "Türkiye Komünist Teşkilatı'ndan" söz etmektedir. Bu örgüt, 1918 yılında Türk Sol Sosyalistleri Birinci Kongresinde Sovyet Rusya'daki derlenip toparlanmanın ürünü olsa gerektir.

Mustafa Suphi, Sovyet Rusya'daki Türkler arasında 1918-1919 yıllarında oluşturduğu örgütlenmeler tarafından Türk delege olarak III: Enternasyonalin (Kominternin) birinci kongresine seçildi. 1920 yılında ise Anadolu'ya dönmek için çalışmalar sürdürmeye başladı. 1920 yılının nisan ve mayıs aylarında Sovyet Rusya'daki eski Türk esirler arasından Türk Kızıl Ordusu'nu oluşturdu. 24 Mayıs 1920 tarihinde ise, 1918 yılından beri Mustafa Suphi ile ortak çalışmalar yürüten Şerif Manatof, Başkırt Cumhuriyeti'nin temsilcisi olarak Ankara'ya geldi. 1920 yılı ilkbaharı ile 1920 Eylül'ü arasındaki dönemde, Mustafa Suphi, Sovyet Rusya'da örgütlenme çalışmalarına devam ederken, Anadolu'da sosyalist hareket Şerif Manatof'un yönlendiriciliğinde ve İstanbul'dan ulusal kurtuluş savaşına katılmak için kaçmış bazı sosyalistlerin yardımıyla gelişti.

(b) Anadolu'da 1920 yılında sol hareket

1920 yılı, ulusal kurtuluş hareketinin ölüm kalım yıllarıdır. 16 Mart 1920'de İstanbul'un emperyalistlerce işgalinden sonra, 23 Nisan 1920'de Birinci Büyük Millet Meclisi açılmıştı. Kimse ne yapacağını, ne doğrultuda mücadele edeceğini bilmiyordu. Şerif Manatof'un Ankara'ya geldiği haftalarda, bu arayış içinde 14 milletvekili tarafından Yeşil Ordu Cemiyeti oluşturuldu. Örgütün kurucuları arasında o dönemin sıhhiye vekili Dr. Adnan (Adıvar) maliye vekili akkı Behiç (Pek), Muğla milletvekili Yunus Nadi ve Tokat milletvekili Nazım vardı. Yeşil Ordu Cemiyeti, kendisine Avrupa Emperyalizmi ile Mücadele Cemiyeti diyordu.

Yeşil Ordu Cemiyeti kurulur ve çalışmalarına başlarken, Şerif Manatof da boş durmuyordu. Ankara'da ve Eskişehir'de Bolşeviklik ve Rus Devrimi ile ilgili konuşmalar yapıyor, Yeşil Ordu Cemiyeti içindeki güvenilir unsurlarla bağ kuruyordu. Bu çalışmalarda, İstanbul'da sosyalist mücadeleye katılarak çeşitli yayın organlarında (idrak, Kurtuluş yazıları çıkmış ve daha sonra Ulusal Kurtuluş Savaşı'na katılmak için Ankara'ya gelmiş olan Ziynetullah Nuşirevan kendisine yardımcı oldu. Zenon takma adıyla yazılar yazan Ziynetullah, aslen Rusya Türkleri'ndendi.

Bu çalışmalar sonucunda, 14 Temmuz 1920 tarihinde Ankara'da Gizli Türkiye Komünist Partisi (Hafif Türkiye Komünist Fırkası) oluşturuldu. O dönemde faaliyetlerine devam eden Yeşil ordu Cemiyeti'nden bazı kişiler de bu yeni örgütün içinde yer aldılar. (örneğin Tokat mebusu Nazım Bey) Ziynetullah Nuşirevan'ın dışında önemli kişiler, Şerif Manatof'un ilişki kurduğu veteriner binbaşı Hacıoğlu Salih ve Affan Hikmet'ti. Bugünkü TKP yöneticilerinin bazı yayınlarında TKP'nin kuruluş yıldönümü olarak 14 Temmuz 1920 tarihinin gösterilmesinin nedeni budur. Mustafa Suphi'nin Sovyet Rusya'da oluşturduğu Türkiye Komünist Teşkilatı ile bağlantılı olan ve Şerif Manatof'un büyük katkılarıyla oluşturulan Gizli Türkiye Komünist Partisi, Ankara ve Eskişehir'de örgütlenme çalışmalarına girdi (4)

Gizli Komünist Partisi çalışmalarını sürdürürken, gerilla kuvvetlerinin önderlerinden Çerkez Ethem de yesil ordu Cemiyeti'ne girdi. Çerkez Ethem aracılığıyla Eskişehir taraflarında "İslam bolşevikliği" yaygınlaştı. Çerkez Ethem, 1920 Ağustosunda Eskişehir'de Seyyare-i Yeni Dünya adıyla bir "İslam Bolşevik Gazetesi" çıkarttırmaya başladı. 1920 yılında düzenli ordunun bir türlü kurulamamış olması ve buna karşın en büyük milis kuvvetine sahip olan Çerkez Ethem'in iyice sola kayması, (5) güçler dengesini büyük ölçüde etkiledi.

1920 yılının Temmuz ayı ortalarında Mustafa Suphi, Mustafa Kemal'e bir mektup gönderdi. Mektupta, Komünist Teşkilatı nın yardıma yetişeceği, "Mağdur halkımızın kurtuluşunun savaş ve devrimde olduğu" bildiriliyor ve mektubu getiren Süleyman Sami'nin daha ayrıntılı bilgi vereceğini iletiyordu

(Devamı Sayfa 14'de)